

Bảo Vệ Ông Xã Đẹp Trai

Contents

Bảo Vệ Ông Xã Đẹp Trai	2
1. Chương 1: Tự Thuật Của Hạ Thiếu Lăng	2
2. Chương 2: Bố Trí Ván Cờ Ác Ý	4
3. Chương 3: Nhảm Chán Quá Nha...	6
4. Chương 4: Bạn Nhỏ Đẹp Trai	8
5. Chương 5: Bà Dì, Đi Thông Thả!	11
6. Chương 6: Bay Một Cách Nhẹ Nhàng	13
7. Chương 7: Chuẩn Bị Tiên Vào Showbiz	15
8. Chương 8: Cha Con Nhà Họ Tô	18
9. Chương 9: Phóng Viên Đại Chiến	20
10. Chương 10: Phiên Nào Của Hạ Thiếu Lăng	22
11. Chương 11: Đón Được Người Xuyên Không	24
12. Chương 12: Mẹ Con Thật Là Yêu Nghiệt	27
13. Chương 13: Bà Dì Phỉ Phỉ, Bà Out Rồi!	29
14. Chương 14: Cô Này, Không Thể Cướp Đoạt Đồ Của Người Khác Đâu	30
15. Chương 15: Tô Gia Bao Che Khuyết Điểm	33
16. Chương 16: Bạn Nhiều Năm Của Tô Kinh Lăng	35
17. Chương 17: Nhóc, Nghe Nói Mày Rất Phách Lối	37
18. Chương 18: Dương Phỉ Phỉ Tức Muốn Chết	39
19. Chương 19: Trò Cười Công Dã Tràng	42
20. Chương 20: Khi Nào Con Mới Có Em Gái?	44
21. Chương 21: Nữ Diễn Viên Phụ Thần Bí Hiện Thân	46
22. Chương 22: Diễn Mà Cũng Trừ Độc	48
23. Chương 23: Cùng Đi Karaoke	50
24. Chương 24: Cậu Nhỏ Đẹp Trai Hạ Thiếu Lăng	52
25. Chương 25: Trận Đấu Karaoke	54
26. Chương 26: Người Đẹp Lạnh Nhạt Pk Nữ Vương Kiều Ngạo	57
27. Chương 27: Vạch Trần Bức Màn Mỏng	59
28. Chương 28: Chụp Hình Quảng Cáo Sao?	61
29. Chương 29: Đại Chiến Tranh Giành Quảng Cáo	63
30. Chương 30: Quy Tắc Ngầm	65
31. Chương 31: Thử Vai	67
32. Chương 32: Anh Chàng Tóc Vàng Mắt Xanh	69
33. Chương 33: Đói Đầu	71
34. Chương 34: Thắng Thua Được Đoán Trước	72
35. Chương 35: Tự Thu Hút Đào Hoa	74
36. Chương 36: Một Nhà Cường Hãn	76
37. Chương 37: Không Có Bằng Chứng	77
38. Chương 38: Xuyên Về Nam Diệu	79
39. Chương 39: Cách Nghĩ Của Người Nhà Họ Tô	82
40. Chương 40: Thân Phận Người Xuyên Không	84
41. Chương 41: Hoàng Đế Lần Đầu Nhìn Thấy Xe	86

42. Chương 42: Thích Gia Đại Sư	88
43. Chương 43: Ngoài Ý Muốn Xuất Hiện Một Nhóm Người	90
44. Chương 44: Làm Khách Trong Hoàng Cung	92
45. Chương 45: Nam Diêu Truyền Đến Tin Tức	95
46. Chương 46: Nguyên Nhân Tiến Cung	97
47. Chương 47: Người Nhà Hai Thế Giới Gặp Lại Nhau	99
48. Chương 48: Đá Bay Hồ Ly Tinh	102
49. Chương 49: Khuôn Mặt Mới Đây Là Của Ta	104
50. Chương 50: Kết Cục Của Lãnh Thanh Thu	106
51. Chương 51: Quay Về Vô Cực Môn	109
52. Chương 52: Hôn Sự Của Từ Khiết Nhi	111
53. Chương 53: Tô Kinh Lăng - Siêu Cấp Bao Che Khuyết Điểm	114
54. Chương 54: Công Kích La Sát Cung	116
55. Chương 55: Tu La Cung	118
56. Chương 56: Mỹ Nữ Phượng Nhân Câu Hồn Người	121
57. Chương 57: Huyết Tủy Tu La Cung	123
58. Chương 58: Hai Cung Chủ Quyết Đấu	125
59. Chương 59: Lão Vương Phi	128
60. Chương 60: Nàng Chính Là Nữ Nhi Của Ta	130
61. Chương 61: Hai Người Mẹ	133
62. Chương 62: So Tài Cùng Sứ Giả Tây Vực	135
63. Chương 63: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn	137
64. Chương 64: Quay Về Hiện Đại Hay Không?	140
65. Chương 65: Quốc Sư Thần Bí	142
66. Chương 66: Điều Kiện Của Quốc Sư	145
67. Chương 67: Là Người Thì Đều Có Khắc Tinh	148
68. Chương 68: Rời Khỏi Tây Vực	151
69. Chương 69: Đại Kết Cục	154

Bảo Vệ Ông Xã Đẹp Trai

Giới thiệu

Xuyên qua tốt, xuyên qua hay, xuyên qua tuyệt vời. Tô Kinh Lăng xuyên về Nam Diêu hoàng triều.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-ong-xa-dep-trai>

1. Chương 1: Tự Thuật Của Hạ Thiếu Lăng

Xin chào mọi người.

Tôi tên là Hạ Thiếu Lăng, Hạ trong thiên hạ, Thiếu trong thiếu gia, Lăng trong đình lăng (1). Đừng nghi ngờ nha, tôi tuyệt đối là viên pha lê trong tay ba mẹ đó, chỉ là tôi có một cái tên quá kỳ lạ được kết hợp bởi tên của hai người họ mà thôi.

(1): Đình lăng là cây tía tô

Tôi vốn là hoàng tử có địa vị cao quý nhất Nam Diệu quốc, có một mẫu hậu là hoàng hậu xinh đẹp như thiên tiên nhưng tính tình thì không một ai dám khen tặng. Tôi còn có một phụ hoàng là vị hoàng đế lạnh nhạt tuấn mỹ nhưng cứng chũm như sắt. Gia đình ba người của tôi có cuộc sống hạnh phúc một cõi, được dân chúng cả nước kính yêu (điều này là do mẹ tôi nói tuy rằng tôi vẫn luôn nghi ngờ). Thế nhưng ông trời luôn thích gây mưa tạnh gió, con người luôn có họa có phúc. Một ngày nào đó, có một chuyện rất phiền thoái đã xảy ra với ba người bọn tôi – xuyên không.

Không, dùng lời nói của mẹ tôi chính là xuyên trở lại quê hương của mẹ. Lúc này tôi mới biết mẹ mình lại không phải là người của Nam Diệu quốc, mà tôi lại chính là đứa con lai một cách thần kỳ (không cần nghi ngờ, tôi mang huyết thống giữa người Nam Diệu quốc cùng người Trung Quốc). Trích dẫn câu thốt lên của mẹ lúc đó: “Oh my God! Thật thần kỳ!”

Tuy rằng mẹ tôi khi trở về thế giới của mình, dung mạo nhanh chóng từ họa thủy trở thành “họa thủy”, nhưng mẹ yêu hãy tin rằng, con trai này vẫn rất yêu mẹ, cho nên mẹ đừng có nhìn chăm chăm con nữa mà hãy đi tranh giành ông chồng của mình đi.

Quay về đề tài ban đầu, gia đình mẹ tôi mặc dù không phải “vương công quý tộc” (ở cái nơi không ai quan tâm lắm về điều này), nhưng lại là một gia đình cực kỳ có tiền. Ông bà ngoại mặc dù rất bất ngờ với sự xuất hiện không kém bất ngờ của tôi và cha nhưng vẫn mừng rỡ chấp nhận. Mà hai người cậu cực kỳ đẹp trai của tôi đều rất yêu tôi mới chết, cứ hễ có cái gì mới lạ đều tặng cho tôi đầu tiên.

Do đó, bởi vì sự yêu thương của họ dành cho tôi mà tôi nhất định phải cố gắng thích ứng với cuộc sống nơi này, sau đó giúp hai cậu tìm hai người mẹ thật xinh đẹp.

Tuy nhiên ý tưởng thì có đó, nhưng nhìn một nhà đầy sắc đẹp này riết cũng quen cho nên đối với nữ giới tôi đều soi xét rất kỹ lưỡng, vì thế đến đây vài năm rồi mà tôi vẫn chưa tìm ra được hai người mẹ phù hợp với tiêu chuẩn cho hai người cậu kia. Nhưng mà bọn họ lại kết giao với rất nhiều bạn gái, những người bạn gái này đều không khỏi khiến cho tôi phải thở dài ngao ngán.

Mẹ tôi không phải hay nói “thương hoa tiếc ngọc” sao? Tại sao hai người cậu này cứ thích tàn phá nhan sắc các loài hoa vậy? Nhìn thấy từng đóa hoa bị hai người họ bẻ rồi vứt đi chạy đến nháo với ông bà ngoại, tôi liền nhịn không được mà ra giải vây:

“Mấy cô đến tìm ba con có chuyện gì sao?”

Thật, toàn bộ bọn họ đều như bị điểm huyết. A, tôi thật không biết chỉ cần mình xuất hiện sẽ có hiệu quả như vậy.

Thế nhưng tại sao mấy cậu không khen tôi lấy một tiếng mà lại khiến cho giá trị con người của tôi cứ giảm liên tục vậy?

Tôi nghĩ mãi mà không ra.

...

Những chuyện khó hiểu còn có rất nhiều, nhưng mà nơi đây thật sự rất thú vị.

Đầu tiên, tôi cực kỳ hưởng thụ cuộc sống học sinh nè. Tôi luôn bị “một vài” bạn nữ nhìn chăm chăm khiến tôi rất khoái trá, hơn nữa còn bị các cô giáo tìm đến bắt chuyện, chẳng lẽ thế giới này không người nào có chiều sâu suy nghĩ sao?

Mẹ nói nhất định là những người đó vì bản thân quá xấu cho nên mới phải nhìn chăm chăm những người đẹp trai như tôi. Nhưng mà ngại quá, tình cảm của tôi như bị kẻ nào trộm mất rồi, càng lúc tôi càng giống hai người cậu của mình. Ai dám chọc tôi, tôi nhất định sẽ không keo kiệt trở tã “vô chân” vô địch của mình...

A? Chuyện gì xảy ra vậy? Sao mẹ lại nhúu mày? Đây quả thực là một kỳ quan hiếm có nha!

Thân là con trai bảo bối của mẹ, tôi đương nhiên phải quan tâm một chút.

Cái gì? Cái gì? Lại có hồ ly tinh dám bò lên người lão cha khối băng? Chẳng lẽ cô ta không sợ lạnh chết sao?

Nói tới đây mọi người chắc là thấy rất khó hiểu nhỉ? Vậy xin cho tôi giới thiệu với mọi người tình huống hiện tại trong gia đình mình.

Đầu tiên, người lớn nhất trong nhà chính là ông ngoại, ông ngoại là chủ tịch tập đoàn Tô thị, tại thế giới này đương nhiên có địa vị rất cao nha. Bà ngoại hiền lành của tôi lại chỉ là một vị phụ nhân ở nhà hưởng thụ cuộc sống. Còn hai người cậu sinh đôi nữa, cậu lớn là tổng giám đốc tập đoàn Tô thị, phụ giúp ông ngoại xử lý công việc, cậu nhỏ là người mẫu, lợi dụng vào khuôn mặt tuần tú vô địch của mình để đi ăn chực, uống chực...

Thế nhưng điều bất ngờ chính là lão cha lạnh lùng hơn cả khối băng của tôi lại cũng gia nhập vào “tập đoàn” lợi dụng dung mạo của mình kiếm cơm ăn. Ách, cha đừng trừng mắt con chứ, con lập tức đính chính, cha không phải dựa vào khuôn mặt kiếm cơm, mà là dựa vào biểu cảm lãnh khốc của mình đi kiếm cơm. Ai da, còn trừng mắt sao? Được rồi, tóm lại, cha chính là diễn viên trong giới giải trí, đúng rồi chứ? Nhưng mà, cũng thật sự khiến mọi người kinh ngạc nha.

Sau đó là người mẹ xinh đẹp vô song của tôi. Mẹ, chính là một người vô cùng nhàn rỗi. Tuy rằng dung mạo của mẹ cũng đủ để tung hoành trong giới giải trí, nhưng mẹ chính là một kẻ cực kỳ lười biếng, một người phụ nữ có thể khiến cho người khác cưng chiều, cho nên, kết quả cuối cùng chính là mẹ rất rảnh rỗi.

Đương nhiên, cuối cùng là bản thân tôi. Tôi, Hạ Thiếu Lăng, là một học sinh lớp bốn. Tuy rằng với IQ cao của mình, tôi có thể trực tiếp nhảy lên học cấp hai, nhưng mà theo lời của mẹ dạy bảo, mẹ muốn tôi hưởng thụ cuộc sống của người bình thường.

Nói nhiều thứ như vậy chắc mọi người cũng rối tinh rối mù rồi nhỉ? Được rồi, trọng điểm là như vậy. Lúc này, bởi vì lão cha lãnh khốc cùng với cậu nhỏ đều bước chân vào giới giải trí, cho nên các thành viên trong nhà đều bắt chột đam mê điện ảnh. Truyền thông truyền tin nhanh như nước chảy, hơn nữa tập đoàn Tô thị lại cực kỳ, cực kỳ có tiền, vậy nên một đại đội nữ giới liền đánh chủ ý lên người cậu nhỏ và lão cha tôi.

Hai ông cậu kia ra sao tôi cũng mặc kệ, cứ mặc cho họ bị phụ nữ truy truy đuổi đuổi đi. Thế nhưng cha lúc này không còn giống như trước kia, khi mà thế giới của cha cũng chỉ còn có mẹ và tôi, bây giờ cha còn có ông bà ngoại và hai cậu nữa.

Cho nên khi bị đám phụ nữ quấy nhiễu đến phiền toái, nếu không phải có cái người đại diện gì đó kia thì cha đã sớm dùng công phu đánh bay bọn họ rồi.

Thế nhưng cũng thật không hiểu nổi người lớn đang nghĩ gì. Mẹ thì lại không cảm thấy khó chịu khi có hồ ly tinh đeo bám cha, mà hồ ly tinh này lại càng kỳ quái hơn, cô ấy có thể khiến cho cha vốn lãnh khốc phải thốt lên hai chữ: “Rất giỏi!”

Thật sự là điên rồi.

Gần đây xuất hiện một hồ ly tinh không giống đồng loại mới khiến ẹ không thể không chú ý đến cô ấy, cho nên đây cũng là nguyên nhân mẹ nhúu mày nhỉ? Còn mọi người muốn biết rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra, mời xem “Bảo vệ ông xã đẹp trai” thuộc bộ thứ hai của hệ liệt “Nhàn Vương kiêu ngạo”, một câu chuyện cũ của gia đình tôi xin chính thức bắt đầu!

2. Chương 2: Bồ Trí Ván Cờ Ác Ý

Hội nghị về trai đẹp.

Tin tức thần tượng trong lòng cưới vợ đương nhiên sẽ bóp nát biết bao trái tim thiếu nữ, nhưng mọi người sẽ cũng càng tò mò về nguyên nhân câu chuyện, hoặc là nói bọn họ tự tìm ình một tin tức có thể cứu vớt trái tim mỏng manh của mình. Nhân cơ hội Hạ Tư Lạc đang quay phim, một số nữ diễn viên cùng nhân viên studio liền tụ tập bên cạnh Tô Khinh Lăng.

“Hạ phu nhân, chị thật xinh đẹp, khó trách ngay cả Tư Lạc đều khúm núm dưới váy chị” Một nữ diễn viên phụ nhìn ngưỡn quan tinh xảo tuyệt mỹ của Tô Khinh Lăng, không ngừng hâm mộ.

“Đúng vậy, đúng vậy. Em mà là đàn ông, em cũng sẽ theo đuổi Hạ phu nhân ngay” Một nhân viên nữ khác cũng gật đầu.

Tô Khinh Lăng khẽ cười, ngẩng chiếc cằm tinh vi lên, biểu cảm tuyệt đối không hề có chút khiêm tốn mà hào phóng nhận lời ca ngợi của tất cả mọi người. Thế nhưng cứ một Hạ phu nhân, hai cũng Hạ phu nhân, cô thật nghi là bọn họ cố ý nâng tuổi tác của cô lên.

“Mọi người cứ gọi tôi Khinh Lăng là được rồi, cứ gọi Hạ phu nhân khiến tôi nhớ tới xưng hô người ta gọi mẹ tôi, Tô phu nhân nha”

“Được, Khinh Lăng, da vẻ của chị thật đẹp, chị dùng loại trang điểm gì vậy?” Phụ nữ đều rất mẫn cảm với những loại làm đẹp, một nhân viên nữ vừa hỏi, mọi người đều lập tức dừng đứng lỗ tai.

“Trang điểm?” Tô Khinh Lăng dùng biểu tình khinh thường nhìn bọn họ “Tôi không có trang điểm”

“Nói dối nha!” Một diễn viên nữ nhin không được kinh hô “Da của chị vừa trắng sáng vừa mịn màng, lông mi lại dày cong, sao bảo không trang điểm được?” Nếu như là thật sẽ khiến cho người ta ghen tỵ chết mất.

“Khinh Lăng thật sự không có trang điểm sao?” Dương Phỉ Phỉ cũng nhin không được mà truy hỏi. Tô Khinh Lăng đã xinh đẹp như thế, thế nhưng lại là một vẻ đẹp tự nhiên, đây chẳng phải là ném một cái tát cho những người phụ nữ luôn ỷ lại vào trang điểm sao?

“Đúng vậy” Tô Khinh Lăng gật gù đầu “Tôi chỉ rửa mặt bằng sữa và đắp mặt nạ, những cái khác đều không có làm” xinh đẹp chính là bản chất trời sinh của cô nha... Tô Khinh Lăng nhíu mi, không che dấu sự tự hào về mình chút nào.

“Ông trời thật là ưu ái cho chị” Sau một lúc trầm mặc, những người phụ nữ kia đều cảm thán. Trời sinh xinh đẹp không nói, còn có được một ông chồng đẹp trai nổi tiếng, ông trời không bắt công vậy thì là cái gì?

Trong lòng Dương Phỉ Phỉ cũng hơi cảm phẫn. Cô ta vất vả dốc sức làm trong giới nghệ thuật biết bao năm mới có địa vị như ngày hôm nay, muốn duy trì vị thế thì về ngoài chính là vũ khí, cho nên trên phương diện ăn mặc, cô ta từ trước đến nay đều rất để tâm. Thế nhưng Tô Khinh Lăng lại dễ dàng có một mỹ mạo khiến người người đổ kỵ như thế, làm sao không khiến cô ta cảm phẫn cho được?

“Khinh Lăng, chị quen biết Tư Lạc như thế nào vậy? Có phải anh ấy nhất kiến chung tình với chị hay không?” Một người phụ nữ hóng chuyện rất cuộc nhin không được mà hỏi ra điều này.

“Nhất định là do Khinh Lăng quá xinh đẹp, đàn ông có mắt nhìn nhất định sẽ không bỏ qua”

“...”

Tô Khinh Lăng vẫn chưa đáp, mấy người bọn họ đã nhin không được mà tự suy đoán lung tung.

Tia sáng dưới đáy mắt của Tô Khinh Lăng chợt lóe, cô biết những người này nhất định sẽ hỏi cô chuyện này. Nghe bọn họ tự biên tự diễn, phỏng chừng có đánh chết bọn họ cũng không tin trước kia là do chính cô truy hấn, hơn nữa cho dù cô có “sắc đẹp” kinh người thì “sắc đẹp” đó cũng chưa đủ mạnh, quan trọng chính là sự lãnh khốc của hấn.

“Khinh Lăng, chị nói có phải như vậy hay không?” Bọn họ đoán tới đoán lui, cuối cùng vẫn hi vọng Tô Khinh Lăng ột cái đáp án.

“Mọi người đều sai” Tô Khinh Lăng nói tiếp: “Lúc trước là tôi theo đuổi anh ấy”

“Cái gì?” Mọi người đưa mắt nhìn nhau “Không thể nào!”

“Lừa mọi người làm gì?” Tô Khinh Lăng mở to hai mắt “Mọi người cũng biết anh ấy vốn lạnh lùng như tảng băng trôi, muốn anh ấy theo đuổi con gái trừ phi mặt trời mọc ở hướng tây...” Cô cũng thật không tưởng tượng ra bộ dạng Hạ Tư Lạc theo đuổi con gái ra sao, đoán chừng chắc hẳn cũng giống như đang phê duyệt tấu chương, lạnh lùng đứng trước mặt người ta mà hỏi có muốn hẳn theo đuổi hay không.

“Là vậy?” Mọi người đương nhiên biết Hạ Tư Lạc lạnh lùng giống như một tảng núi băng ngàn năm.

“Thế nhưng Khinh Lăng, chị làm sao theo đuổi được Tư Lạc vậy?” Vấn đề lại tới nữa “Bình thường bọn em đều gặp nhiều cô gái điên cuồng theo đuổi anh ấy, nhưng anh ấy chưa từng mỉm cười với một ai...”

“Người khác tôi không biết nhưng tôi đã nói rõ tình cảm với anh ấy” Tô Khinh Lăng không có nói chính mình hề rãnh rỗi là lắc lư trước mặt Hạ Tư Lạc, hơn nữa còn giả bộ quen biết lâu năm kéo cánh tay hắn.

“Chỉ đơn giản như vậy?” Mọi người nghe thấy lời của cô liền cực kỳ kinh ngạc.

“Chỉ đơn giản như vậy” Tô Khinh Lăng gật gật đầu, nhìn đến biểu tình sững sờ của Dương Phỉ Phỉ liền nén cười trong lòng, cô ta sẽ không phải thật sự định trực tiếp nói rõ tình cảm của mình chứ? Ai da, tâm địa của mình thật xấu xa nha. Cô thừa nhận cô cố ý nói như vậy chính là muốn xem Dương Phỉ Phỉ có phải thật đánh chủ ý lên người Tư Lạc hay không.

Ánh mắt Dương Phỉ Phỉ khẽ rũ xuống, hai hàng lông mi dày che giấu tâm tư trong mắt cô ta. Lời nói của Tô Khinh Lăng khiến cô ta động tâm nhưng cô ta cũng rất hoài nghi tình chân thật của nó. Cô ta cảm thấy thật mâu thuẫn khiến cô ta không biết nên ra tay hay tiếp tục chờ đợi.

“Mọi người không tin sao? Tô Khinh Lăng nhìn biểu tình của mọi người, nhếch hai hàng chân mày.

“Khinh Lăng, chị không phải đang nói đùa chứ?” Quả nhiên, tất cả mọi người đều nghi ngờ.

“Hay là Tư Lạc vốn cũng để ý chị nhưng là không tỏ vẻ thôi. Ngay khi chị vừa mở miệng, anh ấy đương nhiên sẽ đáp ứng” Một người hơi có đầu óc lên tiếng.

Trong lòng Tô Khinh Lăng khẽ vỗ tay khen cô ta, nhưng mà đây hoàn toàn chưa phải là sự thật. Lúc đầu, hẳn chính là rất chán ghét cô.

“Mọi người không tin, một lát tôi chứng minh ọi người thấy” Hai mắt Tô Khinh Lăng tròn xoe.

Mọi người vẫn nghi ngờ nhìn cô cho đến khi Hạ Tư Lạc hoàn thành xong vai diễn đi ra.

“Lạc...” Tô Khinh Lăng chạy tới chỗ Hạ Tư Lạc, theo thói quen kéo tay chồng về hướng những người phụ nữ lúc này.

Hạ Tư Lạc thấy vợ mình lộ ra biểu tình gian xảo, trong lòng biết rõ cô có chuyện muốn làm. Thế nhưng hắn vẫn duy trì trầm mặc, mặc cho cô kéo mình đi. Một lát nữa có chuyện gì xảy ra cũng không liên quan đến mình, hắn chỉ cần phối hợp với vợ yêu là được rồi.

3. Chương 3: Nhàm Chán Quá Nha...

“Tư Lạc, Khinh Lăng nói hai người quen nhau là do chị ấy chủ động theo đuổi anh, có thật hay không?”

Hạ Tư Lạc vừa mới bị Tô Khinh Lăng kéo đến trước mặt hội chị em tóc dài, đã có người gấp gáp hỏi.

Hạ Tư Lạc ngẩn ra, khẽ liếc về phía vợ mình liền nhìn thấy biểu cảm như một kẻ trộm của cô liền biết cô lại đang tính kế với người khác. Hắn không có mở miệng, chỉ mím môi gật đầu.

“Oa, là thật!” Đội quân tóc dài thấy hắn gật đầu, quả thật hưng phấn đến nhin không được.

“Thế vì sao anh lại chấp nhận? Chẳng lẽ anh thật ra cũng yêu thầm Khinh Lăng sao?” Một người giàu trí tưởng tượng lại đang mơ màng đến một câu chuyện tình yêu lãng mạn.

Hạ Tư Lạc ngẩn ra, lúc trước hẳn có yêu thầm vợ không? Hẳn nhớ rằng ngay cả cô ấy là ai hẳn cũng không biết, cô ấy lúc đó nữ phần nam trang, vừa gặp mặt đã bám riết vào cánh tay hắn giả vờ quen biết, khiến cho hắn có chút phản cảm.

“Ai da, nói thật ra thì lúc đầu Lạc rất chán ghét tôi” Tô Khinh Lăng kéo cánh tay chồng “Đúng không, Lạc?”

Hạ Tư Lạc gật đầu, sau đó nói: “Em thật quần người”, mà hắn chán ghét người khác quần lấy hắn.

“Thấy chưa?” Nhìn một đám đang líu lười, Tô Khinh Lăng trưng ra bộ dạng ‘tôi đã nói rồi mà’.

Dương Phỉ Phỉ nhìn bộ dáng của bọn họ không giống như gạt người, chẳng lẽ thật sự là Tô Khinh Lăng chủ động bày tỏ tình cảm với Hạ Tư Lạc sao? Mà Hạ Tư Lạc trước kia rất chán ghét cô ấy thì tại sao bây giờ lại ở bên cạnh cô ấy? Chẳng lẽ là có nguyên nhân khác?

Tô Khinh Lăng nhìn thấy những người này bắt đầu líu ríu thảo luận, nhin không được cảm thấy buồn cười. Sau đó cô liếc nhìn bộ dáng cau mày của Dương Phỉ Phỉ, biết rõ cô ta đang cân nhắc cái gì đó.

Tô Khinh Lăng nhin không được lại muốn trêu chọc người khác, quyết định tiếp tục ném bom dọa bọn họ.

“Lạc, một lát anh còn diễn không? Chúng ta đi đón con trai đi”

“Con trai?”

Quả nhiên, lời nói vừa ra khỏi miệng Tô Khinh Lăng, mọi người lại một trận ghen hòng nhìn trần trời. Ánh mắt bọn họ trừng hai người như đang nhìn quái vật ngoài hành tinh.

“Con trai? Con trai của ai?” Đạo diễn cũng đã đi tới, nhìn biểu tình kinh ngạc của mọi người liền nhin không được hỏi.

“Đạo diễn, là con trai của tôi và Lạc” Tô Khinh Lăng ôm lấy cánh tay Hạ Tư Lạc, cười cười nhìn Trần đạo diễn.

“Cái gì? Hai người đã có con?” Trần đạo diễn cũng hoảng hồn, ánh mắt bọn họ đều như đang đánh giá hai người “Là thật sao? Nhìn sao thì hai người cũng không giống đã có con” Thậm chí trước kia hắn cũng không nghĩ Hạ Tư Lạc đã kết hôn, kết quả người ta chẳng những đã kết hôn mà ngay cả ‘Tư Lạc con’ cũng có rồi.

“Đứa bé cũng đã bảy tám tuổi rồi” Người đại diện Mạc Cao nói thầm bên cạnh. Bất cứ ngôi sao trong giới văn nghệ đều muốn kết hôn muộn, cho dù có kết hôn hay có con đều trăm phương ngàn kế che giấu. Thế nhưng gia đình Hạ Tư Lạc lại rất ngược đời, hôm nay lại đem mọi chuyện đưa ra ngoài ánh sáng, sợ rằng báo chí ngày mai đều sẽ chứa đầy cái tin này.

“Đúng vậy, con trai bọn tôi đã học lớp bốn rồi” Tô Khinh Lăng cười nói. Thật ra với chỉ số thông minh của con trai cô thì học cấp hai cũng có thể, nhưng có đôi khi quá thông minh cũng không tốt, chỉ bằng để cho nó quậy phá cấp một một thời gian đi.

“Lớp bốn?” Mọi người lại ồ lên một trận, chắc cũng khoảng tám chín tuổi rồi đúng không?

Mọi người nhìn Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng, nhìn ngang, nhìn dọc, nhìn lên, nhìn xuống. Hai người họ cũng chỉ hơn hai mươi tuổi nhưng con trai cũng đã lớp bốn, rốt cuộc họ sinh con lúc mấy tuổi vậy? Chắc không phải lỡ ném trái cấm lúc còn vị thành niên nên phải bắt buộc kết hôn chứ?

“Cái này... khụ, Tư Lạc nhìn cũng chỉ khoảng hai mươi bảy tuổi, đúng chứ?” Trần đạo diễn ho nhẹ một tiếng, hỏi.

Hạ Tư Lạc gật gật đầu, theo như giấy chứng minh anh trai cả của Tô Khinh Lăng làm thì hẳn đúng thật hai mươi bảy tuổi, nhưng thật tế thì hắn cũng thuộc dạng “đồ cổ” đã mấy trăm năm.

“Xin mào muội hỏi một chút, Hạ phu nhân... bao nhiêu?” Trần đạo diễn nhìn chằm chằm Tô Khinh Lăng, cô ấy thoạt nhìn trẻ hơn Hạ Tư Lạc vài tuổi.

“Hai mươi bốn” Tô Khinh Lăng nói không chút đỏ mặt, hoàn toàn không đem n năm xuyên không tính vào.

“A...” Mọi người kéo dài thanh âm nhìn nhau, quả nhiên bọn họ chính là dạng kia.

Xong rồi, xong rồi.

Mạch Cao âm thầm lắc đầu bên cạnh, ngay cả loại chuyện này cũng khai ra rồi, tin tức ngay mai nhất định rất kích thích.

Dương Phỉ Phỉ cũng bị việc này mà hù sợ, bất quá nghĩ lại, hai người nếu như kết hôn vì nguyên nhân như vậy thì nhất định cũng không có nhiều tình cảm. Trước mặt người ngoài nói chuyện ngọt ngào chắc cũng chỉ đang diễn trò. Ánh mắt cô ta sáng lên, biết được việc này rồi thì kế sách của cô ta càng có tác dụng. Thế nhưng vợ chồng đã có con cũng ít nhiều bị kiểm hãm, có lẽ trước khi bày tỏ với Hạ Tư Lạc, cô ta cần phải gặp con trai bọn họ trước, nếu như đứa nhỏ lại ngoan hiền thì cô ta cũng không cần phải giả trò mẹ kế...

“Ôi thời gian trôi thật mau, cũng bốn giờ hơn rồi. Chúng ta cũng nên về thôi” Tô Khinh Lăng lôi kéo Hạ Tư Lạc, sau đó gật đầu chào mọi người “Trần đạo diễn, chúng tôi đi trước”

“Được, đón con trai quan trọng hơn” Trần đạo diễn gật gật đầu, dù sao cảnh quay của diễn viên nam hôm nay cũng đã xong.

“Khinh Lăng, khi nào rảnh thì đến đây chơi nhé!” Những người khác nói với Tô Khinh Lăng.

“Đúng vậy, nhớ mang con trai của hai người đến chơi” Không ít người cảm thấy rất tò mò với con trai họ, thử nghĩ kết tinh của tuần mỹ nữ sẽ xinh đẹp cỡ nào đây? Bọn họ rất muốn trông thấy rồi.

“Không thành vấn đề” Tô Khinh Lăng kéo Hạ Tư Lạc, vẫy vẫy tay với bọn họ.

Mạch Cao cũng tạm biệt Trần đạo diễn, sau đó cùng rời đi với hai vợ chồng Tô Khinh Lăng.

Lên xe, Mạch Cao ngồi bên cạnh tài xế, nhìn Tô Khinh Lăng đang tựa đầu lên vai Hạ Tư Lạc từ kính chiếu hậu, rốt cuộc cũng nhin không được mà mở miệng.

“Tôi nói này Tư Lạc, Khinh Lăng, hai người là cố ý hả? Tại sao lại đem hết mọi chuyện nói ra vậy? Chẳng lẽ hai người còn ngại đám chó săn biết quá ít chuyện nhà các người à?” Hắn có thể tưởng tượng ra sự nhiệt náo cùng điên cuồng trên báo chí ngày mai, không chỉ truyền thông mà còn các fan hâm mộ của Hạ Tư Lạc. Nếu bọn họ biết thân tượng của mình chẳng những đã kết hôn mà còn có một đứa con trai lớn như vậy, không biết sẽ có chuyện gì xảy ra đây? Nghĩ đến, hắn liền nhin không được mà chảy mồ hôi lạnh.

Hạ Tư Lạc không nói chuyện, dù thế nào đi nữa hắn cũng không quan tâm.

“Nhàm chán quá nha” Nhưng Tô Khinh Lăng lại đáp lời, thiếu chút nữa khiến cho Mạch Cao học máu.

Nhàm chán? Giỏi cho hai chữ “nhàm chán”! Hắn quả thật cũng sắp bị Tô Khinh Lăng hại chết rồi.

Ngày mai, nghĩ tới thôi cũng thấy sợ hãi...

4. Chương 4: Bạn Nhỏ Đẹp Trai

Thành phố T, trường tiểu học dành cho quý tộc Hoa Vũ.

Tiếng chuông tan học vang lên, vườn trường vốn im lặng nhất thời trở nên náo nhiệt.

Rất nhanh, sau khi giáo viên tuyên bố tan học, một đám học sinh tiểu học lập tức cầm lấy cặp sách, hoan hô xông ra bên ngoài như thủy triều. Đương nhiên, cũng có ngoại lệ.

Hạ Thiếu Lăng đeo cặp sách, chờ cho đến khi học sinh lao ra ngoài gần hết mới chậm rãi rời khỏi.

“Hạ Thiếu Lăng, Hạ Thiếu Lăng, bạn chờ một chút” Phía sau, một cô bé xinh đẹp cũng mang cặp sách đuổi theo.

Hạ Thiếu Lăng cũng không dừng lại, tỏ vẻ như không nghe thấy. Tuy rằng chỉ mới tám tuổi nhưng mười phần đều mang bộ dạng một cậu bé đẹp trai, cũng khó trách các bạn nữ đều thích vây quanh nó.

“Này, Hạ Thiếu Lăng, bạn chờ mình một chút thôi” Cô bé cố gắng chạy đến bên cạnh Hạ Thiếu Lăng, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng như một trai tảo đỏ, trông rất là đáng yêu.

“Chờ bạn làm cái gì?” Hạ Thiếu Lăng lạnh lùng liếc mắt cô bé một cái, sau đó lại ngoảnh mặt đi.

“Chúng ta cùng nhau về nhà đi!” Cô bé nháy đôi mắt to nhìn Hạ Thiếu Lăng, hai má càng đỏ hơn.

“Không cần” Hạ Thiếu Lăng thẳng tay cự tuyệt “Mình không thích con gái”

“Sao?” Cô bé há miệng thật to “Bạn... bạn thích con trai?” Chẳng lẽ đây chính là Boy Love mà chị hai thường nhắc tới sao?

Hạ Thiếu Lăng nghe thấy, một đầu hắc tuyến, ánh mắt vẫn lạnh lùng nhìn cô bé, mắng: “Ngu ngốc”, sau đó bước nhanh về phía trước. Thằng bé không thích ở cùng một chỗ với những cô bé ngốc nghếch để tránh cho lây bệnh.

“Này, này, Hạ Thiếu Lăng, người ta mới không phải ngu ngốc” Cô bé mắt hừng nhếch miệng, sau đó tiếp tục đuổi theo thằng bé.

Hạ Thiếu Lăng tai không nghe, mắt không thấy.

“Hạ Thiếu Lăng...”

“Hạ Thiếu Lăng...”

Hạ Thiếu Lăng đi ra cổng trường thì lại có một nhóm nữ sinh đứng chờ.

Hạ Thiếu Lăng nhìn nhìn, đầu đột nhiên phát đau. Những nữ sinh này sao lại đáng ghét như thế chứ? Còn tưởng rằng về sau cùng thì có thể tránh được rắc rối, không ngờ bọn họ lại dám chờ trước cổng trường.

“Hạ Thiếu Lăng, nhà mình cho xe đến đón, bạn về cùng mình đi” Một cô bé nói.

“Hạ Thiếu Lăng, xe nhà mình cũng đến rồi, bạn về với mình đi” Một cô bé khác cũng nói.

“Hạ Thiếu Lăng, bạn...”

“...”

“Câm miệng” Lỗ tai Hạ Thiếu Lăng như bị viêm cấp tính, thật sự nhin không được mà phải rống lên. Những nữ nhân này cũng quá si tình rồi, sớm biết rằng học ở đây rắc rối như thế thì nó đã nhảy lên cấp hai học cho rồi. Những chị gái nơi đó chắc sẽ không đeo bám nó đâu nhỉ?

“Hạ Thiếu Lăng, bạn không cần hét lên như vậy, bọn mình chỉ muốn về cùng bạn thôi” Cô bé quăn quýt với Hạ Thiếu Lăng trong sân trường lúc này, lên tiếng.

“Mình không thích đi về với con gái” Hạ Thiếu Lăng nghiêm mặt, thật có vài phần tư vị giống với Hạ Tư Lạc.

“Ai da con trai à, mẹ không phải đã dạy con là phải thương hương tiếc ngọc rồi sao? Làm sao lại hét lên với bạn nữ như vậy hả?” Một thanh âm uể oải cất lên, Hạ Thiếu Lăng vừa nghe thấy thì sắc mặt liền thay đổi. Xong rồi, nữ ma đầu đến rồi!

“Nhưng mà con trai của chúng ta cũng thật có giá đó, anh nói đúng không, Lạc?” Thanh âm mang theo trêu đùa.

“Mẹ, cha, hai người tới đây làm gì?” Hạ Thiếu Lăng vừa quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy cặp cha mẹ siêu cấp chói mắt của mình.

“Đồ không có lương tâm, cha mẹ đương nhiên là đến đây đón con rồi” Tô Khinh Lăng dựa vào người chồng, nói.

“Oa, đẹp quá nha! Thật giống ngôi sao nổi tiếng”

Một nhóm nữ sinh nhốn nháo đột nhiên đều mở to hai mắt nhìn khi thấy Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc xuất hiện.

Hạ Thiếu Lăng trương đôi mắt trắng dã, quả nhiên là một đám dở hơi. Nhưng nói thật thì họ đoán cũng đúng một nửa, cha của nó hiện tại đúng thật là đại minh tinh.

“Cô chú, hai người là diễn viên sao?”

“Chúng cháu có thể chụp một tấm ảnh không?”

“...”

Nhóm nữ sinh nhìn thấy Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc tỏa ra ánh hào quang, hoàn toàn vứt Hạ Thiếu Lăng sang một bên.

Nghe thấy lời nói của những cô bé này, Tô Khinh Lăng thật muốn che miệng cười, không, là điên cuồng cười. Thật sự là một đám con nít dễ thương.

“Em gái, cô chú không phải diễn viên đâu, cô chú chỉ là cha mẹ của Hạ Thiếu Lăng thôi” Con trai không phải đã gọi bọn họ lúc này rồi sao?

“Oa, Hạ Thiếu Lăng, mẹ bạn thật xinh đẹp nha, cha của bạn cũng thật đẹp trai” Nhóm nữ sinh vừa nghe, lại vây xung quanh Hạ Thiếu Lăng. Chẳng thể trách cậu ấy đẹp trai như vậy, thì ra cha mẹ đều không phải đẹp bình thường.

Hạ Thiếu Lăng lại trở mình mặt tron trắng, nếu bọn họ biết rõ con người của nữ ma đầu, bọn họ nhất định sẽ không nói như vậy.

“Cha mẹ, chúng ta đi thôi” Thăng nhóc đi về phía hai người, nó nghĩ rằng nếu để có người phát hiện thân phận của cha nhất định sẽ nảy sinh phiền phức.

“Chào các em gái nhé!”

Tô Khinh Lăng vẫy vẫy tay, sau đó một tay ôm lấy cánh tay chồng, một tay nắm chặt tay con trai, một nhà ba người chậm rãi đi đến chiếc BMW bên đường, lên xe, rời khỏi.

“Hạ Thiếu Lăng thật hạnh phúc nha!”

“Đúng vậy, mẹ bạn ấy thật hiền”

“...”

Đám nữ sinh quả thật bị Tô Khinh Lăng mê hoặc.

...

“A, con trai, đó đều là bạn gái trong lớp con sao? Thật thú vị” Tô Khinh Lăng nhìn từ kính chiếu hậu, thấy nhóm nữ sinh bắt đầu giải tán, cánh tay khẽ giơ lên che miệng trộm cười.

Thú vị chỗ nào? Thật phiền!

Hạ Thiếu Lăng tron tròn mắt, nhìn thấy mẹ mình đang mỉm cười giống mấy nhân vật gian xảo trong anime, cả người đều nổi da gà.

“Mẹ, mẹ đừng cười như vậy nữa, thật gian xảo”

“Tiểu tử chết tiệt, dám nói mẹ con như vậy” Tô Khinh Lăng vỗ đầu con trai “Cái này gọi là tao nhã, con có hiểu hay không?”

Tao nhã? Tha thứ cho nó khi không biết thưởng thức.

“Cha mẹ, hôm nay sao hai người lại đến đón con?” Bọn họ phần lớn đều không xuất hiện ở trường học.

“Tâm tình tốt” Quả nhiên, câu trả lời của Tô Khinh Lăng thiếu chút nữa khiến Hạ Thiếu Lăng hộc máu.

“Con biết mà” Nó nói thảm.

“Nhưng mà con trai này, con cũng có giá quá đó, quả thật có phong thái của cha con trước kia” Tô Khinh Lăng nhìn con trai mỉm cười.

Hạ Tư Lạc nghe thấy lời mẹ mình nói liền quay đầu nhìn cô một cái.

“Chồng, em đâu có nói sai” Tô Khinh Lăng chuyển mục tiêu đến chồng mình “Cái gì mà quận chúa nè, đệ nhất mỹ nhân nè, không phải đều cuối đầu dưới gấu quần anh sao? Tuy nhiên bọn họ cũng không qua cơ em được...” Cô cười đắc ý.

Hạ Tư Lạc cùng con trai đồng thời quay đầu lại, làm như không thấy.

“Mẹ, chúng ta đi đâu vậy?” Nhìn thấy không phải đường về nhà, Hạ Thiếu Lăng hỏi.

“Đi ăn cơm” Giọng điệu của Tô Khinh Lăng lại mang vẻ đương nhiên.

Hạ Thiếu Lăng trợn trắng mắt, nó tuyệt đối không muốn hỏi mẹ bất kỳ điều gì nữa.

5. Chương 5: Bà Dì, Đi Thong Thả!

“Ăn cơm phải đến đây sao?”

Hạ Thiếu Lăng nhìn cổng khách sạn rực rỡ sắc vàng sắc xanh, lại muốn trợn to mắt. Nếu nó nhớ không lầm thì nơi này là khách sạn hoàng gia xa hoa nhất thành phố T, trình độ “chặt chém” lẫn “bốc lột” thực khách cũng đồng dạng đứng nhất. Một nhà ba người cũng chỉ muốn ăn cơm chiều thôi, lại dám chạy tới cái động “chặt chém” này, mẹ thật sự là bà lớn bại gia mà.

“Ở đây không tốt sao?” Tô Khinh Lăng hưởng thụ sự phục vụ của nhân viên lại cảm thấy nhớ thời gian sống trong vương phủ ở cổ đại, cũng như lúc làm hoàng hậu, thật sự là rất thoải mái.

“Cha không thấy đau lòng sao?” Hạ Thiếu Lăng nhìn về phía cha mình, hiện tại hẳn cũng không phải là hoàng đế, tất cả tiền bạc đều phải dựa vào sự cố gắng của chính mình mà kiếm ra.

“Mẹ con vui là được rồi” Hạ Tư Lạc thản nhiên nói, dù thế nào đi nữa thì hẳn chính là tộc trưởng của tộc cứng chịu vợ.

“Thấy chưa?” Tô Khinh Lăng nhếch cao cằm, nói với con trai mình: “Con trai, con phải học hỏi cha con đi, đàn ông cứng chịu vợ mới là đàn ông tốt” Một chuyện xuyên không thật hời, chẳng những ngồi qua chiếc ghế vương phi, hoàng hậu, mà còn để cô ôm được một ông chồng vừa đẹp trai lại vừa tốt.

“Con còn nhỏ” Hạ Thiếu Lăng lại trợn mắt, may mắn thời đại này đàn ông mười tám tuổi cũng còn là con nít, mà nó còn cách mười tám tuổi một đoạn rất xa.

“Dạy con từ thuở còn thơ” Tô Khinh Lăng một bên hưởng thụ thức ăn do chồng mình cắt nhỏ, một bên đùa giỡn cùng con trai.

“Tâm trí của con đã không còn là con nít” Hạ Thiếu Lăng mặt không đổi sắc, nói.

“Tiểu tử thú vị, thật không đáng yêu chút nào” Tô Khinh Lăng đoạt lấy thức ăn con trai đang gấp.

Hạ Thiếu Lăng nhìn chiếc đĩa trống không, đến tột cùng ai mới là con nít đây? Mẹ nó tuyệt đối là nữ ma đầu, tuy nhiên đôi khi cũng chẳng khác gì một đứa con nít.

“A! Tư Lạc, Khinh Lăng, hai người cũng ăn cơm ở đây sao? Thật trùng hợp”

Trong lúc một nhà ba người dùng cơm vui vẻ thì một thanh âm đột nhiên vang lên.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc vừa nhìn, người tới là Dương Phi Phi.

“Thật trùng hợp, Phi Phi cũng tới đây ăn cơm sao?” Tô Khinh Lăng cười với Dương Phi Phi, trong lòng lại nghĩ thầm: Trùng hợp? Tốt nhất là trùng hợp đi. Ánh mắt cô ta đều dán chặt trên người Lạc, mình nghĩ ngờ cô ta tới đây là vì Lạc. Nếu biết sẽ gặp cô ta thì mình thuê phòng riêng cho rồi.

“Đúng vậy, em có hẹn với một người bạn” Dương Phỉ Phỉ cười nói, sau đó ánh mắt nhìn về phía Hạ Thiếu Lăng “Đây là con trai hai người à? Thật đẹp trai nha!” Có vài phần giống với Hạ Tư Lạc nhưng vẫn mang dáng dấp của Tô Khinh Lăng.

“Con trai, chào dì đi con” Tô Khinh Lăng nói với con trai.

Hạ Thiếu Lăng liếc mắt một cái về phía Dương Phỉ Phỉ, sau đó kết luận: Người này thích cha, ánh mắt nhìn mình cũng đầy vẻ lấy lòng. Mà mình thì cực kỳ ghét người này.

“Mẹ, tại sao phải gọi dì? Gọi bà đi được không?” Hạ Thiếu Lăng cố ý làm bộ ngây thơ, dùng giọng điệu giống những đứa trẻ khác nói.

Lời nói của Hạ Thiếu Lăng khiến Dương Phỉ Phỉ biến sắc, lại khiến Tô Khinh Lăng thiếu chút nữa là cười ra tiếng. Quả nhiên không hổ là con của cô, đủ ngoan tuyệt!

“Nói bậy gì đấy? Dì còn trẻ đẹp như vậy, sao có thể gọi là bà dì?”

“Tại sao lại không nha?” Hạ Thiếu Lăng vẫn là bộ dáng ngây ngô “Bà dì trong tivi cũng trẻ tuổi đó thôi, nhưng vị bà dì này cũng già hơn những vị bà dì trong tivi một chút. Nếu không gọi là bà dì thì phải gọi là gì? Gọi bà bà sao?”

“Phốc...” Tô Khinh Lăng nhin không được bật cười ra tiếng. Nhìn thấy sắc mặt không tốt của Dương Phỉ Phỉ, cô lại phải nén xuống mà nói lời xin lỗi với cô ta:

“Thật xin lỗi nha Phỉ Phỉ, Thiếu Lăng nhà bọn tôi là fan cuồng của phim truyền hình, nhất là phim Hàn. Cô cũng biết người Hàn Quốc với Nhật Bản có rất nhiều cách xưng hô rất lạ...”

“Không sao, em hiểu, chỉ là lời của con nít thôi” Dương Phỉ Phỉ gượng cười, tỏ vẻ không để ý nhưng vẫn dò xét nhìn Hạ Thiếu Lăng. Cô ta có cảm giác, thằng nhóc này rõ ràng là cố ý.

“Phỉ Phỉ, cô muốn ăn cơm cùng chúng tôi không?” Tô Khinh Lăng mời, sau đó khều chồng mình một cái “Lạc, khó có dịp gặp được Phỉ Phỉ, anh để Phỉ Phỉ ăn với chúng ta một bữa đi”

Hạ Tư Lạc lại từ đầu tới đuôi đều không lên tiếng, mặt lạnh như tảng băng.

Dương Phỉ Phỉ xấu hổ, xua tay với Tô Khinh Lăng.

“Không sao đâu, bạn em chắc cũng sắp đến rồi. Em thuê một gian phòng đợi bọn họ, mọi người cứ ăn đi”

“Vậy à?” Tô Khinh Lăng lộ ra biểu tình tiếc nuối “Vậy lần sau chúng ta cùng ăn cũng được”

“Được, lần sau đi” Dương Phỉ Phỉ cũng biết là lời mời nói cho có “Một nhà ba người anh chị cứ chậm dùng, em phải đi đây”

“Chào nhé, Phỉ Phỉ” Tô Khinh Lăng nhiệt tình gật đầu chào cô ta.

Hạ Tư Lạc vẫn giữ nguyên khuôn mặt tuấn tú lạnh lùng.

“Bà dì, đi thong thả!” Ngược lại, Hạ Thiếu Lăng rất nhiệt tình lớn tiếng chào.

Kết quả trong nhà hàng đều an tĩnh, những vị khách khác đều quay đầu nhìn chằm chằm người bị gọi là bà dì – Dương Phỉ Phỉ.

Trong lòng Dương Phỉ Phỉ tràn ngập tức giận, nhanh chóng rời khỏi.

Sau khi Dương Phỉ Phỉ rời đi, Tô Khinh Lăng không nhin được liền bật cười ngặt nghẽo.

“Con trai, làm tốt lắm!”

Hạ Tư Lạc im lặng ăn cơm, trên mặt Hạ Thiếu Lăng vẫn là biểu tình đơn thuần không đổi, nói:

“Mẹ, bà dì kia là hồ ly tinh sao?” Nhìn bộ dáng của cô ta chính là đánh chủ ý lên người cha, sau đó cố ý lấy lòng nó. Mà loại phụ nữ muốn phá hư hạnh phúc gia đình người ta nghe nói được gọi là hồ ly tinh.

“Con trai, không thể nói người ta như vậy” Tô Kinh Lăng làm như thật, lắc đầu với con trai “Nhiều lắm thì ham muốn của cô ta có chút đặc biệt thôi, giống như là muốn cướp chồng người ta...” Mà ham muốn của cô cũng đặc biệt không kém, chính là cô thích đóng cửa, thả chó cắn hồ ly.

“Còn không phải như vậy” Hạ Thiếu Lăng nói thầm. Thật ra nó không lo cái vị bà dì tên Dương Phỉ Phỉ kia sẽ cướp đi cha, bởi vì vốn dĩ chính là không thể nào. Nó chỉ sợ mẹ xuống tay quá nặng, hồ ly tinh này bị thương quá thảm, nhà bọn họ còn phải đền tiền thuốc men.

“Con đó, vẫn cần phải học hỏi thêm” Tô Kinh Lăng lại niệm chú vài câu với con trai, sau đó vui vui về về gấp thức ăn cho chồng.

Hạ Thiếu Lăng nhìn thấy bộ dạng dính nhau như sam kia của cha mẹ thì chịu không nổi rùng mình một cái, sau đó tự mình cúi đầu ăn cơm.

Bên kia, Dương Phỉ Phỉ nổi giận đùng đùng đi vào phòng thuê sẵn, vứt túi xách sang một bên.

“Phỉ Phỉ, cậu sao vậy?” Một người bạn của cô ta tò mò khi thấy bộ dạng nổi giận đùng đùng kia.

“Không có gì, bị một tên tiểu quỷ chọc giận thôi” Dương Phỉ Phỉ vốn dĩ còn muốn lấy lòng Hạ Thiếu Lăng, nhưng không nghĩ tới tiểu quỷ kia cư nhiên có thể khiến cô ta xấu mặt như vậy.

“Tiểu quỷ gì?” Bạn cô ta không theo kịp ý nghĩ.

“Bỏ đi, dù sao sau này mình còn có cơ hội chinh nó” Dương Phỉ Phỉ không muốn để bạn mình biết mình đang theo đuổi một người đàn ông đã có vợ con, vả lại cô ta cũng là người của công chúng, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì ít nhiều cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của chính mình. Dương Phỉ Phỉ đánh lạc hướng bạn mình “Chúng ta ăn cơm trước đi, ăn xong rồi đi shopping”

“Được” Người bạn thấy cô ta không nói, cũng không muốn tò mò nữa.

6. Chương 6: Bay Một Cách Nhẹ Nhàng

Chuyện xảy ra ngoài ý muốn.

Tuy rằng chuyện Tô Kinh Lăng xuất hiện ở trường quay cùng với mối quan hệ của cô với Hạ Tư Lạc bị truyền ra ngoài cũng nằm trong dự liệu, nhưng không ngờ hình ảnh một nhà ba người bọn họ ăn cơm trong khách sạn cũng bị chụp được, trong đó còn có đoạn nhạc đệm là Dương Phỉ Phỉ.

Nhìn xem báo chí viết những thứ gì?

Đại minh tinh Hạ Tư Lạc là đàn ông đã có gia đình, vợ anh ta xinh đẹp tuyệt trần, con trai anh tuần bực người.

Ừ, điểm này cô tuyệt đối thừa nhận, phóng viên này vẫn còn tinh mắt.

Thế nhưng sau khi đọc kỹ, cô muốn nổi bão.

Ngọc nữ Dương Phỉ Phỉ yêu thầm đại minh tinh đã có gia đình, cam nguyện làm người thứ ba. Cuối cùng còn kể ra những điểm nổi bật của cô cùng Dương Phỉ Phỉ, xem ai càng có hi vọng độc chiếm đại minh tinh.

Cái này còn cần đoán sao? Từ đầu đến chân trong mắt Lạc đều chỉ có một mình Tô Kinh Lăng cô, ai dám ngấp nghé hân, nhúng chàm hân, cô liền băm gan xẻ thịt kẻ đó.

“Dì Trương...” Tô Kinh Lăng ném tờ báo trong tay, gọi người giúp việc.

“Cô ba, cô gọi tôi?” Dì Trương mang tạp dề chạy từ nhà bếp ra.

“Con muốn ra ngoài, trưa nay con không ăn cơm đâu, dì nói với cha mẹ con một tiếng nhé!” Tô Kinh Lăng nói, sau đó lên lầu thay quần áo.

“Cô ba muốn ra ngoài sao? Trên báo đều là hình ảnh cô, cô...” Dì Trương lo lắng cô ra ngoài gặp phải đám phóng viên.

“Dì an tâm, đám chó săn muốn tìm được con còn sớm lắm”

Tô Khinh Lăng phát phát tay. Công phu của cô vẫn còn đây, nhưng lâu quá không dùng cũng muốn gỉ sét rồi, nếu gặp được chó săn nhất định phải hoạt động để giãn gân cốt.

“Cô ba, nhớ cẩn thận đó!” Dì Trương lắc lắc đầu, sau đó lại quay về nhà bếp.

Tô Khinh Lăng đi vào garage, mở cửa chiếc xe thể thao màu đỏ của mình. Thật ra cô vốn không cần xe, dù sao mỗi lần ra ngoài cũng có thể quá giang chồng, cha, hoặc hai ông anh già kia cũng được.

Chiếc xe thể thao màu đỏ chạy đến trung tâm thành phố. Đúng vậy, cô muốn đi shopping, sau đó đến thăm chồng, phóng viên có chụp hình thì cũng chụp mình với chồng, không được để Dương Phỉ Phỉ có cơ hội đứng bên cạnh Lạc.

Đậu xe trong bãi, cô đeo chiếc kính râm to bản, đạp chân trên đôi giày cao gót đi vào trung tâm thương mại.

Tô Khinh Lăng khá cao ráo, không nói dung mạo của cô, chỉ tính khí chất thôi cũng đủ thu hút ánh nhìn. Quan trọng hơn nhà gương mặt cô vừa trở thành đầu đề của các tờ báo lớn.

Hiện tại cô có một cái danh vang dội – “Vợ của đại minh tinh”, hơn nữa không thể mang ra so sánh với những cô gái bình thường khác.

Đi thẳng đến khu bán quần áo nam, đôi mắt sau kính râm nhìn lần lượt từng bộ tây trang treo trên giá, cuối cùng cô để ý đến một bộ rất hợp với Hạ Tư Lạc.

“Lấy dùm tôi hai bộ này” Tô Khinh Lăng chỉ vào hai bộ tây phục nói với nhân viên bán hàng.

“Chị thật có mắt chọn quần áo, hai bộ này là một trong những lô hàng mới nhập về, bán rất đắt” Nhân viên vừa nói vừa nhanh nhẹn lấy hai bộ đó xuống.

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, lấy chiếc thẻ vàng đưa cho nhân viên tính tiền, sau đó cầm lấy túi đựng quần áo quay đầu rời khỏi. Cô còn chọn cho con trai và chính mình vài bộ, sau đó đến quầy trang điểm mua một chút son phấn cần thiết.

Lúc chuẩn bị rời đi, cô không ngờ lại bị người khác va phải, chiếc kính đen lập tức rơi xuống đất lộ ra khuôn mặt tuyệt mỹ.

“Thật xin lỗi” Một chàng thanh niên trẻ tuổi đụng phải cô nhanh chóng nhặt chiếc kính của cô lên, không ngờ lúc ngẩng đầu nhìn thấy Tô Khinh Lăng lại ngây ngẩn cả người “Cô... cô là...”

“Cám ơn” Tô Khinh Lăng lập tức cầm lấy kính của mình trên tay hắn, sau đó xoay người đi.

“A... Cô là vợ của Hạ Tư Lạc” Sau lưng, anh chàng trẻ tuổi kia đột nhiên kêu to, hắn chính là phóng viên chụp tấm hình gia đình bọn họ ăn cơm trong khách sạn. Theo lý thuyết, một phóng viên không tên tuổi muốn vào khách sạn đó phải tiêu một khoản tiền không nhỏ, trùng hợp hôm đó hắn được một vị có tiếng mời, không ngờ có thể chụp lấy một tin tức đáng giá như vậy.

“Cô chính là vợ của diễn viên Hạ Tư Lạc, đúng không?” Thanh niên kia nhanh chóng đuổi theo Tô Khinh Lăng.

Tô Khinh Lăng thăm rủa.

“Cô gái đó là vợ của đại minh tinh đó!”

“Quả nhiên xinh đẹp, đẹp hơn nhiều nữ minh tinh nổi tiếng đó!”

“Không biết có cho chúng ta xin chữ ký không nhỉ?”

“...”

Tiếng hô của anh chàng phóng viên kia thu hút nhiều người trong trung tâm thương mại, thậm chí có vài người còn muốn xin chữ ký của cô.

Nhìn thấy những người đó đang chạy lại chỗ mình, Tô Khinh Lăng khẽ rửa không ổn trong lòng. Cô đương nhiên biết mối quan hệ của mình cùng Lạc rất thu hút sự tò mò của công chúng, nhất định sẽ có thêm nhiều phiền toái. Nếu bình thường thì không sao cả, nhưng bây giờ nếu có người nhân cơ hội làm xằng làm bậy thì phiền toái to rồi.

“Chị Hạ, chị có thể nhận phỏng vấn của tôi không?” Anh chàng phóng viên đã rút cây bút ghi âm ra.

“Thật ngại quá, tôi bây giờ có chút việc bận” Tô Khinh Lăng mím môi, xách túi chạy ra ngoài.

“Chị Hạ, tôi sẽ không làm phí thời gian của chị đâu. Tôi chỉ có vài câu muốn hỏi, chị với Hạ Tư Lạc kết hôn lúc nào? Con của hai người bao nhiêu tuổi rồi?” Anh chàng phóng viên vẫn không buông tha theo sát Tô Khinh Lăng.

“Ồ đây...”

“Bên kia...”

Không biết là ai nhiều chuyện báo cho truyền thông, phóng viên từ bốn phương tám hướng đã đổ dồn về đây. Hạ Lạc Tư ra mắt công chúng chỉ khoảng một năm đã đứng vững trên vị trí nam diễn viên xuất sắc nhất Trung Quốc, hơn nữa với sự lãnh khốc của hắc cũng đủ làm tăng sự thần bí quyến rũ. Trước khi hắc nổi tiếng, không một ai biết cuộc sống trước kia của hắc như thế nào, phóng viên dùng hết sức cũng không lấy được chút tin tức. Cho đến tận ngày hôm qua mới lòi ra tin hắc đã kết hôn, lại có con, đám chó săn kia như ngửi thấy mùi thịt tươi.

Tô Khinh Lăng nhìn thấy thật nhiều người cầm microphone cùng camera lao đến, trên trán cũng chảy mồ hôi lạnh, xem ra không trốn thì không được rồi. Cô nhìn xem bốn phía, thấy cách đó không xa có một tòa nhà, mà tòa nhà kia có thể băng qua phía bên kia đường dễ dàng.

Thân hình mặc chiếc quần bò uyển chuyển bay đến tòa nhà đó.

Phóng viên xung quanh choáng váng. Má ơi! Đây là trò gì vậy? Tiên nữ? Khinh công?

7. Chương 7: Chuẩn Bị Tiến Vào Showbiz

“Mau chụp, mau chụp hình!”

Toán phóng viên phản ứng nhanh chóng, hô to một tiếng. Toàn bộ camera ngay lập tức quay đầu về phía Tô Khinh Lăng đang bay lên không trung. Cho đến lúc bọn họ chụp được một màn đó thì bóng dáng Tô Khinh Lăng cũng đã biến mất.

Nhưng đám phóng viên đó cũng không quan tâm, dù thế nào đi nữa thì đầu đề tin tức ngày mai cũng đã có. Tin rằng chỉ cần hình ảnh này được phát tán ra ngoài, chẳng những thành phố T mà sợ rằng ngay cả Trung Quốc này cũng phải sục sôi.

...

“Mọi người khỏe chứ, tôi lại đến đây!”

Dùng khinh công bỏ đuôi phóng viên thành công, Tô Khinh Lăng vác một đồng túi lớn túi nhỏ xuất hiện ở phim trường. Trước đó cô đã ghé vào siêu thị mini mua thật nhiều thức ăn vặt mang đến.

“Khinh Lăng, chị đến rồi!”

“Mang nhiều đồ như vậy đến, có cho bọn tôi phần nào không đó?” Một số người vui vẻ nói.

“Có chứ, tôi mua rất nhiều thức ăn, mọi người đến ăn đi” Tô Khinh Lăng cười nói với mọi người.

“Vậy bọn em không khách khí” Vài nhân viên hậu trường nhanh chóng vây xung quanh cô.

Tô Khinh Lăng cười, sau đó quay đầu nhìn Trần đạo diễn cùng chồng mình, còn có Dương Phỉ Phỉ cùng một số diễn viên chính phụ khác cũng đang đi đến.

“Xin chào, Trần đạo diễn, Phỉ Phỉ, tôi mang đồ ăn đến, mọi người mau đến tranh phần đi”

“Khinh Lăng mang thức ăn đến, tôi nhất định phải ném thử rồi!” Trần đạo diễn cùng một số người khác cũng vây lại.

Tô Khinh Lăng gật gật đầu với Dương Phỉ Phỉ, đi đến ôm lấy cánh tay của Hạ Tư Lạc, thấp giọng nói:

“Ông xã, hôm nay em gây ra chuyện lớn rồi” Dù khinh công ở thế giới này phỏng chừng chẳng khác gì người ngoài hành tinh. Báo chí thành phố T ngày mai nhất định sẽ dấy như tôm tươi, đến lúc đó những ông chủ tòa soạn báo nhất định sẽ cảm ơn cô rất nhiều.

“Chuyện lớn gì?” Hạ Tư Lạc hỏi.

“Em dùng khinh công” Tô Khinh Lăng nói thật nhỏ, nhưng trong lời nói không hề có sự chán nản, ngược lại còn mang theo đắc ý.

Hạ Tư Lạc sửng sốt, sau đó lại khôi phục biểu tình lạnh lùng.

“Anh phản ứng một chút đi chứ!” Tô Khinh Lăng nhìn thấy khuôn mặt vẫn vậy của chồng, dùng ngón tay chọc chọc hắn.

Hạ Tư Lạc bĩu môi một cái, sau đó thật sự phản ứng, hỏi lại:

“Tại sao?”

Tô Khinh Lăng vừa lòng gật gật đầu, sau đó kể chuyện mình chạm chán đám phóng viên, cuối cùng vẫn không quên cảm giận nói nhỏ:

“Đám chó săn này thật đáng giận, lại dám đưa em cùng với Dương Phỉ Phỉ lên báo dò dò xét xét. Cũng dám nghĩ rằng Dương Phỉ Phỉ có thể mang ra so sánh với bốn tiểu thư đây sao?”

Hạ Tư Lạc không nói một câu, nhưng hắn hiểu rõ toàn bộ câu chuyện rồi. Thì ra vợ mình bực bội vì bị người khác mang ra so sánh với Dương Phỉ Phỉ, cho nên cố ý khiến cho đám phóng viên kia kinh ngạc một phen...

“Hừ, nếu thật chọc giận em, em quyết không thêm quan tâm đây là đâu. Võ công tung ra hết xem ai dám tranh với em?” Tô Khinh Lăng cảm thấy một thân võ công của mình cũng muốn giết sét rồi. Cô cực kỳ, cực kỳ muốn hoạt động chân tay một chút.

Hạ Tư Lạc thông minh lắng nghe vợ mình xả bực, không nói một câu.

Tô Khinh Lăng rút cuộc cũng cần nhẫn nhịn, lúc này mới kéo ống tay áo của chồng hỏi: “Chồng, bộ phim này cũng sắp đóng máy rồi đúng không?”

Hạ Tư Lạc gật gật đầu, sau đó nói: “Còn lồng tiếng nữa là xong”

“Vậy lần sau anh nhận một bộ phim cổ trang đi, phải khiến cho người ta biết một chút về công phu của anh chứ!”

Hạ Tư Lạc không đáp. Hắn thì không có ý kiến gì cả, chỉ cần hay là được.

“Không được, hay là chúng ta cùng đóng đi” Tô Khinh Lăng đột nhiên búng tay, nói: “Vợ chồng chúng ta cùng ra trận, đánh một trận sống chết với giới showbiz này...”

Cô vốn thích làm một người nhàn rỗi, nhưng mà chồng mình quay phim phải có quan hệ với rất nhiều diễn viên nữ. Cô nghĩ, tại sao đầu hũ của chồng mình, chính mình lại không ăn mà để cho người phụ nữ khác ăn kè?

“Được rồi, quyết định như thế đi. Em phải đi nói với Trần đạo diễn” Tô Khinh Lăng nói mưa chính là mưa, lúc này quyết định liền không muốn chần chừ. Dù thế nào đi nữa, thứ gia đình cô không thiếu nhất chính là tiền. Thích liền quay, không thích thì bỏ.

“Được thôi” Hạ Tư Lạc thấy cũng chẳng sao cả.

“Khinh Lăng, cô mua cánh gà rán ngon thật” Trần đạo diễn cầm lấy một cái cánh gà nhét vào miệng, nhìn thấy Tô Khinh Lăng đi đến, miệng đầy mỡ nhưng vẫn mở miệng nói với cô. Hình tượng như vậy thật sự giống một đứa nhỏ, còn đâu một đạo diễn từng hô mưa gọi gió trong làng giải trí?

“Đúng vậy, ăn ngon thật. Khinh Lăng, cảm ơn chị”

“...”

Những người khác cũng nhét thịt đầy miệng nói cảm ơn với Tô Khinh Lăng. Nhưng từ đầu tới đuôi, Dương Phỉ Phỉ kia cũng không nhúc nhích, chỉ dùng khuôn mặt không chân thật cười nhìn mọi người. Giờ phút này trong lòng cô ta cũng đã hận muốn chết, Tô Khinh Lăng này thật biết thu mua lòng người, nhanh như vậy đã mua gọn mọi người rồi.

“Ha ha, mọi người thích là được rồi” Tô Khinh Lăng cười híp mắt, sau đó đi đến trước mặt Trần đạo diễn, nói: “Trần đạo diễn, lần trước anh nói muốn mời tôi gia nhập giới giải trí, còn hiệu lực không?”

“Phốc, khụ khụ...”

Trần đạo diễn bị Tô Khinh Lăng làm cho giật mình, thiếu chút nữa mắc nghẹn xương gà.

“Trần đạo diễn, sao vậy?”

Mọi người vừa thấy hấn ta như vậy liền bị hù dọa, nhanh chóng tiến lên thay nhau vỗ lưng hấn.

Tô Khinh Lăng mở to hai mắt nhìn. Qa, lời nói của cô có công lực mạnh như vậy sao? Nếu hại chết Trần đạo diễn, tội của cô rất nặng đó!

“Khụ khụ, không sao... không sao...” Trần đạo diễn phun miếng xương gà ra, lại ho hai tiếng, sau đó ánh mắt nhìn thẳng về phía Tô Khinh Lăng, dùng giọng điệu hưng phấn lại không thể tin nói:

“Khinh Lăng, cô... không phải là đang nói đùa chứ?”

“Tất nhiên, tôi không có đùa” Tô Khinh Lăng gật gật đầu.

“Thật?” Trần đạo diễn cẩn thận hỏi lại, những người khác cũng nhìn cô.

Dương Phỉ Phỉ cắn môi, không biết Tô Khinh Lăng này lại đang muốn làm gì. Lần trước không phải nói không có ý định tiến vào showbiz hay sao? Bây giờ lại đột nhiên bảo muốn quay phim. Cô ta có dự cảm Tô Khinh Lăng sẽ ảnh hưởng đến tiền đồ của mình.

“Đúng vậy!” Tô Khinh Lăng lại gật đầu sau đó nghiêng đầu nhìn Trần đạo diễn “Hay là lần trước Trần đạo diễn nói đùa với tôi?”

“Đương nhiên không phải” Trần đạo diễn lập tức phủ định “Tôi nói thật!”

“Vậy được rồi, sau này cần Trần đạo diễn chỉ giáo nhiều hơn” Tô Khinh Lăng mỉm cười, lại trông giống như một nữ vương.

Trần đạo diễn gật đầu, hấn quyết định lập tức viết ra một kịch bản phù hợp với vai diễn của Tô Khinh Lăng. Không, còn có Hạ Tư Lạc. Hấn ta muốn khiến hai vợ chồng bọn họ phát ra ánh sáng hào quang kỳ dị nhất trên sân khấu showbiz...

8. Chương 8: Cha Con Nhà Họ Tô

Thân phận thần bí của bà xã đại minh tinh Hạ Tư Lạc là gì? Là tiên? Hay là cao thủ võ lâm?

Ngày hôm sau, giống như sự dự đoán của Tô Khinh Lăng, hình ảnh cô bay lên không trung trước tòa nhà trung tâm thương mại đã tràn ngập khắp các mặt báo. Trong lúc nhất thời, toàn thành phố T đều sôi sục. Toàn bộ các tòa soạn đều tung hết lực lượng phóng viên tìm kiếm tin tức của Hạ Tư Lạc cùng thân phận bà xã hần.

Hơn nữa không biết một người bạn cùng trường nào năm xưa đã lên đến tòa soạn tiết lộ thân phận của cô, nhưng lại thêm mắm dặm muối bảo rằng cô ngang ngược, không coi ai ra gì. Thành ra tin tức về cô càng thêm lồ loẹt.

Tập đoàn Tô thị, văn phòng chủ tịch.

Tô Diệu Đức nhìn thấy tin tức đập nện con gái mình thành một đứơc ngang ngược trên báo, thiếu chút nữa tức giận đến tóc dựng thẳng đứng. Ông ném tờ báo trong tay xuống bàn cái phịch, khuôn mặt xanh mét.

“Lẽ nào lại như vậy? Đến tột cùng là kẻ đáng chết nào dám đặt điều nói xấu Khinh Lăng trên báo chí?”

“Leng keng...”

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, càng làm cho hỏa khí trong lòng Tô Diệu Đức tăng lên.

“Chuyện gì?” Ông cau mày bắt máy.

“Chủ tịch, bên ngoài cổng công ty có một nhóm phóng viên muốn phỏng vấn ngài” Điện thoại là thư ký bên ngoài gọi tới.

Tô Diệu Đức vừa nghe, mày nhíu chặt lại. Đám phóng viên này cư nhiên dám đuổi tới tập đoàn Tô thị, thật sự là đáng giận.

“Đi mời tổng giám đốc xuống” Ông nói với thư ký.

“Dạ!”

Rất nhanh, con trai cả của Tô Diệu Đức – Tô Mặc Phong đã đi ra từ văn phòng tổng giám đốc.

“Chủ tịch” Ở công ty, Tô Mặc Phong vẫn gọi chức danh của cha mình.

“Con đến rồi, bên ngoài có rất nhiều phóng viên, con xem nên giải quyết sao đây?” Tô Diệu Đức bảo con trai ngồi xuống, liền hỏi.

Khuôn mặt tuấn tú của Tô Mặc Phong cũng trầm xuống, đám phóng viên này cũng chỉ có thể so sánh với quỷ hút máu, một khi tập trung vào một người nào đó liền quyết tâm theo đuổi tới cùng. Hơn nữa bọn họ còn có thể thay đổi thông tin của người khác, khiến cho danh tiếng của người ta tuột dốc không phanh.

“Bây giờ thân phận của Tiểu Lăng cũng không còn cách nào che giấu được nữa, chúng ta chỉ có thể đi một bước tính một bước thôi. Trước hết con nghĩ phải dẹp yên những tin tức không hay kia đã, tránh cho Thiếu Lăng cũng bị làm phiền...” Người lớn như bọn họ ra sao cũng không thành vấn đề, nhưng cháu ngoại nhỏ vẫn chỉ là một học sinh tiểu học, nếu thân phận bị bại lộ, chỉ sợ bọn bắt cóc tổng tiền cũng sẽ lấy nó làm mục tiêu mới. Dù sao cha nó là một đại minh tinh, mẹ nó là con gái cưng của tập đoàn Tô thị, người thường đương nhiên xem nó là một “món hời” lớn...

“Được rồi, không thể để cho bọn họ truy lùng ra tung tích cháu ngoại cha” Vừa nghe đến đứa cháu ngoại bảo bối, sắc mặt Tô Diệu Đức càng thêm lo lắng.

“Leng keng...”

Ngay lúc hai người chưa định ra được kế hoạch nào thì điện thoại lại vang lên.

Tô Diệu Đức cùng con trai cả nhìn nhau, sau đó ông bắt máy.

“Xin chào?”

“Cha, là con. Công ty cùng nhà chúng ta bị bọn chó săn bám lấy rồi sao?” Gọi điện thoại tới đúng là nhân vật chính của tin tức ngày hôm nay – Tô Khinh Lăng. Lúc cô cùng Hạ Tư Lạc đang ở công ty Trần đạo diễn, chuẩn bị đem tin tức cô tiến thân vào làng giải trí trong một buổi ra mắt thì cô lại nghe tin tức trên mặt báo hôm nay.

“Công ty quả thật có vài phóng viên đến nhưng con không cần phải lo lắng, cha với anh cả con sẽ xử lý. Con với Tư Lạc sao rồi? Hai đứa đang ở đâu?” Tô Diệu Đức không muốn con gái mình lo lắng, bất quá ông lại càng lo lắng cho tình cảnh của cô.

“Cha yên tâm, con với Tư Lạc đang ở công ty Trần đạo diễn. Đúng rồi, cha không cần quan tâm đến đám phóng viên kia, bọn họ sẽ rời đi ngay lập tức thôi”

“Rời đi?” Tô Diệu Đức cùng Tô Mặc Phong nhìn nhau, đám chó săn này sao lại có thể rời đi?

“Đúng vậy, bởi vì bọn họ còn cần phải đi thu thập một tin tức lớn hơn nữa, cho nên nhất định họ sẽ rời đi” Tô Khinh Lăng tựa vào người chồng mình, điện thoại kẹp bên tai, vừa thối móng tay vừa mới sơn vừa nói.

“Cái gì là tin tức lớn hơn nữa? Tin tức gì có thể khiến bọn họ rời đi?” Tô Diệu Đức tò mò hỏi han.

“Cha, con muốn gia nhập làng giải trí, con sẽ đi quay phim với Lạc”

“Cái gì?” Lời nói của con gái khiến Tô Diệu Đức hoảng sợ.

“Cha, sao vậy?” Nhìn thấy phản ứng của cha mình, Tô Mặc Phong nhú mày lo lắng hỏi.

Tô Diệu Đức xoa trán nói với hân: “Em gái con muốn đóng phim”

“Cái gì? Tiểu Lăng muốn đóng phim?” Tô Mặc Phong cũng hoảng hồn.

“Tiểu Lăng à, chẳng phải con không có hứng thú với giới nghệ sĩ sao?” Tô Diệu Đức nhú lông mày, nói với con gái qua điện thoại.

“Cha, bây giờ con muốn thử một chút” Tô Khinh Lăng không xem đây là chuyện lớn “Được rồi, cha cứ mặc kệ bọn phóng viên đó đi, đừng quan tâm”

“Này, này! Tiểu Lăng, Tiểu Lăng...” Tô Diệu Đức nghe thấy âm thanh đô đô trong điện thoại.

“Cha, sao rồi?” Tô Mặc Phong hỏi.

“Tiểu Lăng cúp điện thoại rồi” Tô Diệu Đức thở dài, sau đó cũng cúp điện thoại.

Hai cha con nhìn nhau, đều có chút lo lắng. Với tính cách của Tiểu Lăng mà sống trong giới giải trí, nhất định sẽ đắc tội không ít người, đến lúc đó chỉ sợ mỗi ngày lại càng chướng khí mù mịt.

“Chủ tịch...” Thư ký xuất hiện ngoài cửa.

“Chuyện gì?” Tô Diệu Đức nhìn về phía thư ký, hỏi.

“Chủ tịch, phóng viên trước cổng công ty không biết sao lại rời khỏi rồi” Thư ký trả lời, trong lòng cũng nghĩ hoài không ra.

Tô Diệu Đức cùng con trai lại nhìn nhau, xem ra Tiểu Lăng thật sự muốn đặt chân vào showbiz rồi.

“Reng...” Điện thoại trong tay Tô Mặc Phong đột nhiên vang lên.

Tô Mặc Phong liếc mắt nhìn cha mình một cái, sau đó nhìn cái tên hiện lên trên màn hình điện thoại.

“Cha, là điện thoại của Thần”

“Bắt đi” Tô Diệu Đức gật gật đầu, sau đó phát phát tay với thư ký, ý bảo cô ta không cần quan tâm đến chuyện đám phóng viên nữa.

Thư ký gật đầu, rời đi.

“Thần, có chuyện gì vậy?” Tô Mặc Phong hỏi em trai mình.

“Anh cả, anh đang ở công ty sao? Mau mở tivi lên đi, Tiểu Lăng đang trên tivi” Tô Mặc Thần từ một nơi khác hô to với anh cả mình. Vốn dĩ hẳn ta cũng buồn chán nên mở tivi, không ngờ nhìn thấy em gái cùng em rể mình trên tivi, lúc này vẫn còn hoảng sợ.

“Thật sao?” Tô Mặc Phong lại liếc mắt nhìn cha mình, sau đó gật gật đầu “Anh lập tức mở tivi”

“Tiểu Lăng hình như muốn gia nhập làng giải trí” Tô Mặc Thần nói thầm, thật sự không biết em gái đang nghĩ gì.

“Ừ, anh mở tivi rồi” Tô Mặc Phong cúp điện thoại di động.

Bên này, Tô Diệu Đức đã chỉnh kênh, quả nhiên cả con gái út lẫn con rể đều xuất hiện trên tivi.

“Tiểu Lăng làm thật sao?”

9. Chương 9: Phóng Viên Đại Chiến

Công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí SJ.

Đại sảnh rộng lớn được trang trí cho buổi ra mắt, phóng viên cùng giới truyền thông vây quanh ngoài cổng lẫn bên trong, chật như nêm cối.

“Không biết tin tức bà xã của Hạ Tư Lạc muốn tiến vào giới giải trí là có thật hay không nữa?”

”Đúng vậy, mặc dù cô ấy xinh đẹp nhưng một người ngoài nghề đột nhiên bảo muốn quay phim, chỉ sợ không đơn giản như nói”

”Thành vợ thành chồng trong làng giải trí tuy rằng không ít, nhưng phần lớn cũng đều quen biết sau khi tham gia đóng phim. Chưa từng nghe thấy cặp đôi nào giống như vợ chồng Hạ Tư Lạc vậy”

”Nếu cô ấy thật sự muốn tiến vào giới giải trí, tám hình bay trên không sáng nay chắc cũng đã được thiết kế sẵn rồi. Chắc có kế hoạch thì đó trong nội bộ mà chúng ta không biết được”

”Rất có khả năng, dù sao đây là đời thật chứ không phải trong tiểu thuyết võ hiệp, nếu không thì kẻ nào trong chúng ta chẳng có võ nghệ cao cường...”

“...”

Trong lúc phóng viên đều nghị luận sôi nổi bên ngoài thì Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng được nhân viên công ty SJ dẫn vào.

“Bọn họ đến rồi kìa!” Những người đó vừa nhìn thấy họ xuất hiện, mắt lập tức sáng hơn cả đèn huỳnh quang.

“Cô Hạ, xin hỏi cô thật sự tham gia vào làng giải trí sao?”

“Cô Hạ, chuyện bay lên không sáng nay trên báo là kế hoạch PR của công ty đại diện sao?”

“Cô Hạ...”

Phóng viên không đợi được bọn họ ngồi xuống đã nhao nhao hỏi.

“Các vị phóng viên xin hãy yên lặng một chút” Người phát ngôn của công ty SJ hướng mọi người giơ tay, ý bảo bọn họ yên lặng lắng nghe hẳn nói chuyện.

Các phóng viên thấy thế, quả nhiên yên tĩnh trở lại. Hôm nay phải xem buổi ra mắt của công ty SJ có trò gì mới.

Quản lý SJ thấy các phóng viên đều an tĩnh, gật gù đầu với người phát ngôn ý bảo hẳn tiếp tục.

“Như các vị đã biết, cô Tô Khinh Lăng đã đồng ý trở thành diễn viên dưới quyền đại diện của công ty SJ chúng tôi. Đồng thời, đạo diễn Trần Ti Viễn cũng chấp nhận hợp tác với công ty...”

Tô Khinh Lăng cùng Trần Ti Viễn gật đầu với đám đông phóng viên, lại là một mảnh loang loáng đèn flash.

“Xin hỏi, cô Tô hẳn là không có kinh nghiệm quay phim, như vậy công ty SJ vì sao lại quyết định hợp tác với cô ấy?” Một phóng viên đứng lên đặt câu hỏi sau khi người phát ngôn ngừng một chút.

“Về điểm này tôi xin trả lời” Tổng giám đốc công ty SJ tiếp nhận microphone “Cô Tô mặc dù chưa từng đóng phim nhưng chúng tôi tin tưởng vào thiên phú của cô ấy, chỉ cần đào tạo sơ bộ một chút là được. Hơn nữa chồng cô ấy là diễn viên nổi tiếng Hạ Tư Lạc, chúng tôi tin rằng họ có thể giúp đỡ lẫn nhau để phát sáng hào quang trên sân khấu”

Tô Khinh Lăng chỉ mỉm cười, thực tế vị tổng giám đốc công ty SJ chính là một người bạn của cha cô, cũng là người nhìn cô từ từ trưởng thành. Ông ấy xem cô như con gái ruột của mình, yêu cầu của cô đương nhiên sẽ không phản đối. Mà người quản lý công ty lại là con trai của ông ấy, cũng có thể xem như “thanh mai trúc mã” với cô. Người một nhà đương nhiên chính là chỗ dựa hợp pháp của cô.

“Cô Tô là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Tô thị, người ngoài đồn đại tổng giám đốc SJ cũng có mối quan hệ rất mật thiết với chủ tịch Tô. Chúng tôi rất hoài nghi, liệu quý công ty ký hợp đồng với cô Tô và anh Hạ là vì nguyên nhân khác?” Phóng viên vừa rồi tiếp tục dùng giọng điệu sắc bén đặt câu hỏi.

Phóng viên này đặt câu hỏi khiến những phóng viên khác nghị luận khe khẽ, nhưng Tô Khinh Lăng cùng mọi người vẫn không thay đổi sắc mặt, ngay cả quản lý cũng bình tĩnh cầm microphone đáp:

“Vị phóng viên này nắm thông tin thật nhanh. Đúng vậy, mối quan hệ cá nhân của hai nhà chúng tôi thật sự rất tốt. Tôi cùng cô Tô có thể nói là cùng nhau lớn lên, như anh em trong nhà, cho nên chuyện giúp đỡ lẫn nhau cũng là lẽ đương nhiên. Thế nhưng nếu như mọi người chỉ bởi vì chúng tôi có quan hệ tốt liền từ chối bọn họ vậy thì thật là làm cho chúng tôi tiếc nuối. Dù sao hơn một năm nay, tài năng của anh Hạ chắc mọi người cũng rõ như ban ngày. Nếu nói chúng tôi ký hợp đồng với hai người họ là vì mục đích riêng thì cũng chỉ vì thu phục nhân tài mà thôi...”

Quản lý SJ nói cũng có lý, nhưng vẫn còn vài vị phóng viên muốn đâm thọt cho ra tin tức.

“Giới giải trí không phải đều thích nuôi cấy người trẻ sao? Hơn nữa thần tượng lại rất kiêng kỵ chuyện kết hôn. Nếu quý công ty không phải vì tình cảm cá nhân thì tại sao lại ký hợp đồng với anh Hạ, rồi bây giờ là vợ anh ấy? Không sợ fan hâm mộ của anh ấy phản đối sao?”

“Cô phóng viên này, cô đang so sánh tôi với mấy cô mấy chị có tuổi sao?” Tô Khinh Lăng thình lình mở miệng.

Phóng viên bị hỏi khó đột nhiên sững sốt, sau đó mới mất tự nhiên trả lời: “Cô còn trẻ đương nhiên... nhiều hấp dẫn...” Tuy rằng rất muốn phủ nhận nhưng Tô Khinh Lăng thoát nhìn không giống như là một người phụ nữ đã kết hôn...

“Nếu tôi tuổi trẻ lại xinh đẹp, SJ vì sao không thể ký hợp đồng với tôi?” Tô Khinh Lăng nhìn cô phóng viên, trên người có một cỗ ngạo khí rất khác người. Cô nói tiếp: “Trong giới giải trí này muốn tìm một nữ minh tinh nhiều hấp dẫn hơn tôi cũng thật là thiếu rồi đó”

Lời nói đầy tự tin ngạo mạn của Tô Khinh Lăng khiến người bên cạnh mỉm cười, tổng giám đốc SJ nhìn cô lớn lên từ nhỏ đương nhiên cũng rõ tính cách cô. Thế nhưng những phóng viên kia lại thấy cô quá ngang ngược và tự cao.

“Cô Tô nghĩ rằng mỹ mạo chính là điều kiện duy nhất để sinh tồn trong giới giải trí sao?” Phóng viên vừa rồi có cái nhìn không tốt về cô, trên mặt rõ ràng viết rằng: Tô Khinh Lăng cực kỳ nói năng tùy tiện và có ý nghĩ đơn giản.

“Chẳng lẽ cô phóng viên cho rằng như vậy sao?” Tô Khinh Lăng không đáp, ngược lại nhú lông mày hỏi.

“Tôi đương nhiên không cho rằng như vậy” Cô phóng viên nhú lông mày.

“Vậy là được rồi, nếu cô phóng viên đây hiểu rõ thì chẳng phải tôi không rõ sao?” Tô Khinh Lăng nhìn không vừa mắt cô nàng phóng viên này, vì thế phải tìm cách mắng cô ta ngu ngốc.

“Cô...”

“Cô Tô đã có con rồi?” Lại có một phóng viên hỏi.

Hắn ta vừa hỏi, những phóng viên khác đột nhiên nhớ lại tấm hình chụp một nhà ba người Tô Khinh Lăng cùng nhau ăn cơm.

“Có con rồi thì sao? Con trai chúng tôi vừa đáng yêu lại rất thông minh” Tô Khinh Lăng tự hào hất cằm lên, sau đó nhìn về phía chồng mình, nháy mắt cười khế “Đúng không ông xã? Thiếu Lăng là thông minh nhất” Cũng là lợi hại nhất.

“Đúng” Hạ Tư Lạc gật mạnh đầu.

Biểu cảm hạnh phúc của vợ chồng hai người khiến rất nhiều phóng viên cũng không biết phải hỏi tiếp như thế nào, huống chi những phóng viên đã con lại cũng tràn đầy cảm xúc, làm cha làm mẹ ai mà không cảm thấy con mình vĩnh viễn là số một chứ?

Tổng giám đốc SJ thấy thế, đương nhiên nhân cơ hội bảo người phát ngôn tuyên bố tin tức buổi ra mắt đã kết thúc.

Các phóng viên bất mãn nhưng đám người Tô Khinh Lăng đã được nhân viên công tác hộ tống rời khỏi. Bọn họ cũng chỉ biết thất vọng rời đi, nhưng cũng có vài người không cam lòng quyết định đi điều tra con trai của bọn họ để lấy tin tức.

10. Chương 10: Phiền Nao Của Hạ Thiếu Lăng

“Hạ Thiếu Lăng, cha mẹ bạn thật là ngôi sao sao?”

“Hạ Thiếu Lăng, cha của bạn thật rất đẹp trai, mẹ của bạn lại rất trẻ tuổi đó!”

“Em Hạ, có thể giúp cô xin chữ ký của ba con không?”

“Hạ...”

Đủ rồi, đủ rồi, thật sự là đủ rồi!

Hạ Thiếu Lăng nhìn bạn bè trong trường, thầy cô giáo, quả thật hận không thể lập tức biến mất. Mẹ đáng giận, một mình cha lờ lờ sáng còn chưa đủ, mẹ còn muốn thò chân xía vào. Oa, bây giờ nó không muốn ở ngôi trường cấp một này nữa, nó muốn bay thẳng lên cấp hai.

“Leng keng...”

Cũng may chuông tan học đúng lúc cứu vớt nó. Nó quyết định, tối nay phải nói chuyện chuyển trường cho cha mẹ biết, bởi vì mọi người nơi này quá điên cuồng rồi.

Thói quen ngày xưa đã bị ép thay đổi, nó nhanh chóng cầm túi sách, âm thầm vận khinh công nhanh như chớp bỏ chạy ra khỏi trường học.

“Là cậu ta, đúng là cậu bé đó...”

“Đã ra rồi, đã ra rồi...”

“...”

Ai biết Hạ Thiếu Lăng mới vừa thoát khỏi dây dưa của bạn bè cùng cô giáo trong trường học, ra tận cổng trường rồi liền “tao ngộ” với đội ngũ phóng viên bên ngoài. Nhìn thấy một nhóm người đông nghìn nghịt, tay cầm microphone hoặc camera, khuôn mặt nhỏ nhắn của nó liền đen một mảnh.

Mẹ đáng giận, lại mang phiền phức đến cho nó.

“Hạ Thiếu Lăng, chuyện mẹ cháu vừa gia nhập giới giải trí, cháu có ý nghĩ gì không?”

“Bạn nhỏ, xin hỏi cha mẹ cháu bình thường thích làm những thứ gì?”

“...”

Đám phóng viên hoàn toàn đối đãi với Hạ Thiếu Lăng như đại minh tinh, nhưng Hạ Thiếu Lăng cũng không phải một đứa nhỏ đơn thuần bình thường, nếu không Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng cũng không an tâm mặc kệ thằng bé như vậy.

Hạ Thiếu Lăng mím môi, đôi mắt sáng ngời trừng những người trước mặt. Bọn họ nghĩ rằng nó chỉ là một đứa nhỏ nào chứa toàn cơ bắp thôi sao? Muốn ép nó nói, không có cửa. Nhìn thấy một khoảng không sau lưng, nó lùi lại, vận khinh công, lấy tốc độ nhanh như tia chớp thoát ra khỏi sự bao vây của đám phóng viên.

“A?”

Đám đông hóng viên thật sự bị tình huống trước mắt hù cho hoảng sợ, đến khi bọn họ kịp phản ứng thì Hạ Thiếu Lăng đã sớm bắt được một chiếc taxi.

Những phóng viên kia đưa mắt nhìn nhau, sau đó một người hét lên: “Vừa rồi đứa bé đó dùng công phu gì thế?”

“Nó cũng biết võ công sao?”

“Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra vậy?”

...

Hạ Thiếu Lăng nhìn đám phóng viên kia còn sững sờ trước cổng trường học, khoe miệng nó lộ ra nụ cười lạnh không phù hợp với lứa tuổi. Hừ, muốn vây lấy nó, quả thật là si tâm vọng tưởng. Nó nói với tài xế taxi địa chỉ nhà, sau đó gọi điện thoại cho chú Trương không cần đến đón.

Buổi tối, thành phố T sáng rực dưới hàng vạn ánh đèn.

Lúc Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc về đến nhà thì đã hơn mười giờ đêm. Bình thường giờ này Hạ Thiếu Lăng đã nằm dài trên giường nhưng bây giờ vẫn còn ngồi dưới phòng khách chờ cha mẹ nó, đương nhiên còn có đôi vợ chồng yêu cháu hơn mạng Tô Diệu Đức.

“Cha, mẹ, con trai, sao mọi người vẫn còn chưa đi ngủ? Đang chờ bọn con sao?” Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn thấy họ còn thức đều có chút kinh ngạc.

Hạ Thiếu Lăng đứng lên, câu nói đầu tiên chính là:

“Cha mẹ, con muốn chuyển trường”

“Được rồi, đây chính là nguyên nhân cha mẹ còn thức đợi hai đứa về” Tô Diệu Đức gật đầu, điều ông lo lắng nhất chính là đám ký giả kia làm phiền đến cháu trai của mình. Kết quả ai biết hôm nay cháu ngoan của ông vừa về đến nhà thì đã đòi chuyển trường, hỏi ra mới biết được chuyện ông lo lắng nhất đã xảy ra.

“Tại sao lại đột nhiên đòi chuyển trường?” Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc ngồi xuống ghé sa lon.

“Còn không phải do mẹ sao?” Hạ Thiếu Lăng đứng lúc muốn phát tiết bất mãn của mình “Tại mẹ mà hôm nay đám phóng viên đó đến làm ầm ĩ với con, ngay cả thầy cô giáo lẫn bạn bè trong trường cũng dây dưa không dứt, phiền chết đi được...”

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, thì ra chuyện là như vậy. Thế nhưng không nghĩ tới đám ký giả kia thật sự chạy tới làm phiền con trai mà nó lại có bản lĩnh thoát được, không phải sao?

“Con trai, làm sao con thoát khỏi đám chó săn đó được vậy?”

Hạ Thiếu Lăng liếc cô một cái, sau đó tức giận nói: “Xuất ra chiêu đầu tiên mẹ dạy con”

“Oa, con trai, con nói là con cũng dùng khinh công?”

“Nếu không thì sao?” Một đứa bé không có công phu thì làm sao thắng được đám ký giả bám người đó chứ?

“Thế nhưng con không có hiên ngang bay đi giống mẹ, con cũng chỉ mượn khinh công chạy trốn cho lẹ thôi”

“Thì thế nào? Con nghĩ là đám chó săn đó sẽ vì điều này mà buông tha cho con sao?” Tuy rằng Tô Khinh Lăng nói như thế nhưng tuyệt không lo lắng rằng sẽ nhìn thấy con trai nằm trên mặt báo ngày mai. Thế nhưng cô không lo lắng cũng có nghĩa là vợ chồng Tô Diệu Đức cũng không lo lắng.

“Tiểu Lăng, phản ứng của con như vậy là sao? Con muốn đám ký giả đó đến quấy nhiễu cuộc sống thường ngày của Thiếu Lăng sao?” Nhìn thấy con gái không có bộ dạng lo lắng, bà Tô nhin không được trách cứ.

“Xem ra không thể không lo chuyển trường cho Thiếu Lăng rồi” Tô Diệu Đức cũng vậy.

“Cha mẹ à, hai người không cần lo lắng đâu. Con trai con rất lợi hại, đám chó săn này không làm khó nó được” Tô Khinh Lăng nhún nhún vai, “hồ phụ sinh khuyến tử”, huống chi nó còn có người mẹ lợi hại không kém là cô đây.

“Nào có thể như vậy được...” Bà Tô vẫn lo lắng.

“Ông bà ngoại, hai người không cần lo lắng. Những tay phóng viên đó đương nhiên không thể lọt vào mắt con được đâu, con chỉ ghét phiền toái thôi” Hạ Thiếu Lăng bủi môi nói. Tuy rằng nó có một người mẹ là nữ ma đầu nhưng nó không hề muốn nhìn thấy một ai không vừa lòng mẹ mình, cho dù có là người sinh ra mẹ nó đi chăng nữa.

Vợ chồng Tô Diệu Đức sững sốt, sau đó lại hiểu được. Con trai, con rể, còn có cả đứa cháu ngoại này của hai người bọn họ cũng không phải người bình thường. Công phu trên người bọn họ dù sao cũng từ thế giới khác, đương nhiên có thể hù chết bao nhiêu người.

“Các con có thể tự xử lý thì mấy lão già bọn ta cũng không cần lo lắng nữa”

“Cha mẹ cứ an tâm đi” Tô Khinh Lăng gật đầu lia lịa.

“Được rồi, cha mẹ cũng đi ngủ đây, mấy đứa nhớ nghỉ ngơi sớm một chút đó!” Tô Diệu Đức cùng vợ mình đứng dậy, nói.

“Dạ, cha mẹ ngủ ngon” Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc hướng hai người họ gật đầu

“Ông bà ngoại ngủ ngon” Hạ Thiếu Lăng hôn lên má hai người.

11. Chương 11: Đón Được Người Xuyên Không

Nhà đại minh tinh thần bí.

Ngày hôm sau, lại vẫn giống như Tô Khinh Lăng đã dự đoán, chuyện Hạ Thiếu Lăng sử dụng khinh công đã trở thành đầu đề khắp các mặt báo. Thế nhưng may mắn là lúc ấy những ký giả kia quá sững sốt nên không có chụp được tấm ảnh nào, cho nên sức thuyết phục cũng giảm đi rất nhiều. Rất nhiều người đều bán tin bán nghi về tin tức của Hạ Thiếu Lăng, một đứa nhỏ mới tám chín tuổi đầu làm sao có thể là một cao thủ võ lâm?

Thế nhưng khiến cho người ta ngoài ý muốn chính là Trần đạo diễn lại rất tin tưởng, đồng thời cũng rất có hứng thú với Hạ Thiếu Lăng. Cho nên hẳn ta liền gọi điện thoại bảo Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng để con trai hai người cùng gia nhập vào làng giải trí, theo xu hướng phát triển ngôi sao nhí.

“Muốn con trai tôi tham gia đóng phim?” Tô Khinh Lăng cầm điện thoại, quay đầu nhìn về phía con trai đang chơi game với anh hai của mình. Cô đáp: “Trần đạo diễn, anh khẳng định?” Con trai cô rất ngại phiền phức, Trần Ti Viễn này thật muốn để một nhà ba người bọn họ đảo điên thiên hạ sao?

“Không được, tuyệt đối không được” Tô Diệu Đức là người đầu tiên phản đối “Thiếu Lăng không cần phải đi đóng phim” Cháu ngoại ông đương nhiên không cần phải đi đóng phim để nổi tiếng, nó vốn là người có giá trị trong xã hội này. Ông muốn bồi dưỡng cháu ngoại trở thành người thừa kế tương lai của tập đoàn Tô thị.

“Đúng vậy, Thiếu Lăng nhà chúng ta cần gì phải trở thành ngôi sao nhí trong cái thế giới hỗn loạn đó?” Tô Mặc Thần đang chơi game cùng cháu ngoại cũng lên tiếng.

“Con không phải cũng đang lằng lộn trong cái giới giải trí hỗn loạn đó sao?” Nghe thấy lời con trai thứ hai nói, vợ chồng Tô Diệu Đức cũng cảm thấy lạ lùng.

“Con với Thiếu Lăng đương nhiên khác nhau, nó là bảo bối của nhà chúng ta nha!”

“Con nói cũng đúng” Lời nói của hắn khiến cho Tô Diệu Đức cười to.

Tô Khinh Lăng thấy thế liền lắc lắc đầu, sau đó nói với Trần đạo diễn qua điện thoại:

“Trần đạo diễn cũng nghe rồi đó, thái thượng hoàng cùng thái hậu nhà tôi không đồng ý, con trai tôi không thể tiến vào giới giải trí rồi!”

“Vậy sao? Thật đáng tiếc, không biết phải thế nào mới có thể khiến cho chủ tịch Tô đổi ý đây?” Trần đạo diễn cũng nghe thấy đoạn đối thoại đó, quả thật cảm thấy rất đáng tiếc.

“Tôi nói này Trần đạo diễn, đã có vợ chồng tôi rồi mà anh còn muốn có cả con trai tôi, dã tâm của anh cũng quá lớn rồi đó” Tô Khinh Lăng bộ dạng uể oải nói.

“Hắc hắc, ai bảo gia đình cô ưu tú như vậy làm gì?” Trần đạo diễn ha ha cười không ngừng.

“À!” Tô Khinh Lăng trái lại tiếp lời một cách tự nhiên: “Ai bảo nhà chúng tôi di truyền gene trội làm gì?”

Trần Ti Viễn lẩn lộn trong giới giải trí này đã mấy chục năm, tự nhận thấy đã gặp không ít người nói tiếng gặp quỷ nói tiếng quỷ. Hắn thật ra rất tán thưởng người thẳng thắn như Tô Khinh Lăng, cho nên cũng sẽ không cảm thấy cô quá kiêu ngạo hay tùy tiện.

“Đúng vậy, nhà cô đều có gene tốt cả. Cho nên nếu cả nhà cùng kéo nhau vào giới giải trí này nhất định sẽ nhanh chóng nổi tiếng...”

Tô Khinh Lăng trợn mắt, người này vẫn còn chưa chịu buông tay sao?

“Đúng rồi Khinh Lăng, gần đây tôi vừa đọc được một cuốn tiểu thuyết cũng không tệ, đang định liên hệ với tác giả để mua bản quyền, sau đó dựng thành phim cho cô và Tư Lạc diễn...”

“Tiểu thuyết gì?” Tô Khinh Lăng nghe hắn nói như thế cũng thấy hứng thú.

“Là thể loại xuyên không đang nổi thời gian này, nữ chính sơ ý xuyên không về một quốc gia không có trong lịch sử...”

“Tiểu thuyết xuyên không?” Thanh âm Tô Khinh Lăng rất cao, cô thật sự thấy kịch bản này rất thích hợp với vợ chồng mình. Cô cũng từng là chân chính xuyên không một lần, đóng bộ phim này ngoài cô ra thì còn ai thích hợp hơn đây?

“Đúng vậy, nội dung cũng khá hay, rất được ủng hộ trên mạng. Phỏng chừng chỉ cần biên kịch cho tốt một chút rồi dựng thành phim, nhất định sẽ thu hút rất nhiều người...” Trần đạo diễn là một người rất bảo thủ, theo tư tưởng phong kiến, cho nên tác phẩm của hắn từ trước đến giờ rất ít. Thế nhưng những bộ đã ra mắt đều mang theo một hương vị độc đáo riêng, danh tiếng hắn cũng khá nổi tiếng trong nước.

“Không thành vấn đề, nếu kịch bản hoàn thành thì cứ đưa cho tôi và Lạc xem thử là được”

“Quyết định vậy đi, tôi sẽ đi liên hệ với tác giả liền”

“Tạm biệt”

...

“Tiểu Lăng, con sắp quay phim à?” Nghe thấy cuộc nói chuyện của Tô Khinh Lăng cùng Trần Ti Viễn, người Tô gia quan tâm hỏi.

“Dạ” Tô Khinh Lăng gật gù đầu, cô có dự cảm bộ tiểu thuyết mà Trần đạo diễn vừa ý sẽ rất thành công, mà cô cùng Lạc nhất định sẽ có lợi nhuận rất cao. Thế nhưng cô đóng phim cũng không phải vì tiền, chỉ là gần đây hơi nhàm chán một chút. Có lẽ nếu ngày nào đó thấy chán show-biz, cô cũng sẽ đi tìm thú vui khác...

“Em đó giờ chưa từng diễn xuất, bây giờ em nghĩ mình có thể diễn được không?” Tô Mặc Thần gọi một gáo nước lạnh. Tuy rằng em gái nhà hắn rất lợi hại nhưng tục ngữ có nói ‘trái nghề như cách núi’, quay phim không phải việc dễ dàng như vậy.

“Anh cũng có thể làm đạo diễn, em tại sao không thể quay phim?” Tô Khinh Lăng liếc mắt một cái về phía anh hai mình, nói tiếp “Chưa kể mười mấy năm qua em cũng xem biết bao nhiêu bộ phim rồi. Lạc cũng chưa từng làm quen với diễn xuất nhưng anh ấy cũng làm rất tốt đó thôi. Chẳng lẽ em thì sẽ không được sao?” Hừ, cũng chỉ là quay phim mà thôi.

“Con đừng có gọi nước lạnh vào em gái con!” Bà Tô tuyệt đối là đứng về phía con gái mình.

“Rồi rồi, con không nói nữa là được” Tô Mặc Thần gơ hai tay lên đầu hàng.

“Cậu nhỏ, cậu không cần lo lắng, mẹ con chính là nữ ma đầu, cậu không thể dùng mắt của người thường để nhìn mẹ con đâu...” Hạ Thiệu Lăng nói nhưng ánh mắt vẫn tập trung vào màn hình trò chơi điện tử.

“Thằng nhóc quỷ, con đang khen hay mắng mẹ đó?” Tô Khinh Lăng trừng mắt.

“Được rồi, đừng cãi nữa” Tô Diệu Đức khoát tay, sau đó ông nói tiếp: “Tiểu Lăng, sao giờ này rồi mà Tư Lạc còn chưa về?” Qua giờ cơm chiều rồi, đứa con cả của ông có bữa tiệc với khách nên hôm nay sẽ về trễ, nhưng con rể sao giờ này vẫn chưa về tới nhà?

“Đúng nha, sao Lạc còn chưa về nữa?” Tô Khinh Lăng cũng nhíu mày “Để con gọi điện thoại cho anh ấy”

“Ừ, nói cả nhà đang đợi nó về ăn cơm”

“Dạ!”

...

“Tư Lạc, cảm ơn anh, nếu không có anh thì hôm nay em nhất định sẽ rất thảm” Dương Phỉ Phỉ nhìn đôi giày cao gót của mình, sau đó mỉm cười với Hạ Tư Lạc.

Khuôn mặt tuần tú của Hạ Tư Lạc không chút biểu cảm, chỉ lạnh lùng nhìn cô ta một cái, nói:

“Cô nên cảm ơn Mạch Cao” Nếu không phải Mạch Cao sợ mất lòng thì hắn cũng không muốn để ý tới cô nàng Dương Phỉ Phỉ này.

Nụ cười của Dương Phỉ Phỉ cứng cứng trên mặt.

Mạch Cao thấy không khí có chút xấu hổ liền đứng ra hoà giải: “Ha ha, cô Phỉ Phỉ không cần cảm ơn đâu, chúng ta có thể gặp được cũng là có duyên, hơn nữa đưa cô về cũng do thuận đường thôi”

“Nhưng vẫn phải cảm ơn hai người...”

“Chồng yêu mau nghe điện thoại...” Chuông điện thoại di động trong túi Hạ Tư Lạc reo vang, tiếng chuông độc đáo khiến Dương Phỉ Phỉ cũng nhin không được mà nhìn sang. Hạ Tư Lạc sao có thể để loại nhạc chuông như vậy chứ?

Hạ Tư Lạc như không màng đến ánh mắt người ngoài, bình tĩnh bắt máy.

“Lạc, anh đang ở đâu vậy?” Thanh âm của vợ yêu truyền đến từ đầu bên kia.

12. Chương 12: Mẹ Con Thật Là Yêu Nghiệt

“Lạc, anh đang ở đâu vậy?” Thanh âm của vợ yêu truyền đến từ đầu bên kia.

“Anh còn ở ngoài đường, anh sẽ về ngay” Thanh âm của Hạ Tư Lạc vẫn thản nhiên như cũ nhưng Dương Phỉ Phỉ vẫn không bỏ qua khóe miệng đang nhếch lên của hắn. Cô ta đỏ kị, đỏ kị Tô Khinh Lăng có thể làm ột Hạ Tư Lạc tuần mỹ lãnh khốc này mỉm cười.

“Chắc là Khinh Lăng gọi đúng không? Thật ngại quá, đều do em mà khiến anh trễ giờ” Dương Phỉ Phỉ cố ý dùng âm lượng có thể khiến cho Tô Khinh Lăng đầu bên kia điện thoại nghe thấy.

“Hồ ly tinh nào đang ở bên cạnh anh vậy?” Tô Khinh Lăng đương nhiên nghe ra thanh âm của Dương Phỉ Phỉ, đương nhiên hiểu rõ ý định của cô ta. Nếu cô ta đã muốn kiểm chuyện với cô thì cô đương nhiên sẽ không khách khí.

Âm lượng ba chữ “Hồ ly tinh” rất cao của Tô Khinh Lăng truyền tới từ bên kia điện thoại khiến cho sắc mặt Dương Phỉ Phỉ lúc trắng lúc xanh, đồng thời cũng làm cho Mạch Cao nhin không được mím môi cố nén cười.

Từ đầu tới đuôi, không thay đổi sắc mặt chỉ có Hạ Tư Lạc.

“Là Dương Phỉ Phỉ” Giọng nói hờ hững khiến Dương Phỉ Phỉ càng thêm xấu hổ, hơn nữa Hạ Tư Lạc tiếp lời khiến cho người ta nghĩ hắn đang đáp lại câu ‘Hồ ly tinh nào đang ở bên cạnh anh vậy?’ của Tô Khinh Lăng, mà đáp án ở đây chính là ‘Dương Phỉ Phỉ’.

“A, thì ra là Phỉ Phỉ, hại em ta còn tưởng hồ ly tinh không biết xấu hổ nào lại quần quít lấy anh đó chứ. Nói xin lỗi với cô ấy dùm em nhé!” Tô Khinh Lăng đặt mông ngồi lên sofa, hai chân bắt chéo nhau, miệng thì nói xin lỗi nhưng biểu cảm trên mặt lại gian trá mười phần.

Hạ Thiếu Lăng cùng cậu nhỏ Tô Mặc Thần cùng trợn trắng mắt: mẹ / em gái cũng giỏi diễn trò đó chứ!

Mà vợ chồng Tô Diệu Đức cũng chỉ biết lắc đầu. Con gái bọn họ từ trước đến nay cũng không phải dễ xem thường, cho nên bọn họ không lo lắng cô phải lợi ngược dòng cực khổ trong giới giải trí, càng không biết có ai đủ bản lĩnh đi hại con rể đến từ cổ đại của họ...

Hạ Tư Lạc không lên tiếng, hắn đương nhiên sẽ không ngốc mà đi nói lời xin lỗi với Dương Phỉ Phỉ.

Sắc mặt Dương Phỉ Phỉ lại thay đổi, Tô Khinh Lăng này quả nhiên không đơn giản.

Mạch Cao cũng mím môi, thật ra hắn sợ một khi mình hé môi sẽ không ngăn được tiếng cười bạo phát. Con gái nhà Tô gia quả thật lợi hại, Dương Phỉ Phỉ này cũng có tâm tư không an phận trên người Hạ Tư Lạc như nhiều mình tinh khác. Thế nhưng Hạ Tư Lạc xưa giờ luôn duy trì biểu cảm lạnh lùng với những nữ diễn viên khác, mà bây giờ người vợ yêu nghiệt thích hung hăng càn quấy của hắn cũng đã hiện thân, những cô nàng có tâm tư chắc cũng không còn đất dụng võ nữa.

“Đúng rồi, khi nào thì anh về? Ba mẹ đang chờ cơm anh đó” Tô Khinh Lăng giống như đã quên hết đoạn nhạc đệm vừa rồi, trực tiếp đá Dương Phỉ Phỉ đi chỗ khác.

“Anh về ngay” Hạ Tư Lạc đáp, nếu không phải gặp Dương Phỉ Phỉ thì hắn đã về nhà từ lâu rồi.

“Vậy anh mau lên đi” Tô Khinh Lăng nói xong, khóe miệng khẽ nhếch, đột nhiên phát ra một câu ngọt đến làm cho người ta nổi da gà qua điện thoại:

“Chồng, em chờ anh ở nhà!”

Oa...

Tô Mặc Thần cùng Hạ Thiếu Lăng cúi người nôn mửa, ngay cả vợ chồng Tô Diệu Đức cũng đỏ khốc đỏ cười.

Mà phía bên kia điện thoại, Dương Phỉ Phỉ cực kỳ tức giận, cô ta bảo đảm Tô Khinh Lăng này nhất định đang nhắm vào mình. Đáng giận, một khi đã như vậy thì cô ta nhất định phải đoạt Hạ Tư Lạc vào tay mình. Thế nhưng người đàn ông này lại quá không hiểu phong tình, lại càng không biết thương hương tiếc ngọc, dường như những thủ đoạn dùng để đối phó với những tên đàn ông khác không hề có tác dụng với

hắn. Xem ra cô ta phải xuống tay với con trai họ là cách tốt nhất. Thằng nhóc quỷ kia dám làm cô ta mất mặt hôm đó, quả nhiên là con trai của Tô tiện nhân, cũng hạ tiện như nhau... @\$^&*(

“Được” Hạ Tư Lạc đáp, sau đó cúp điện thoại. Hắn quay mặt lại, vẫn bộ dạng lạnh như băng.

“Chúng ta phải về” Lời này là hắn nói với Mạch Cao, tuy rằng biểu cảm duy nhất của Hạ Tư Lạc là lạnh nhạt nhưng Mạch Cao vẫn có thể nhận ra hắn đang tức giận.

“Được, tôi đưa anh về” Mạch Cao đáp, nghĩ thầm chắc Hạ Tư Lạc nghĩ mình đang lo chuyện bao đồng khi quan tâm đến Dương Phỉ Phỉ. Mạch Cao quay sang nói với Dương Phỉ Phỉ: “Cô Dương, chúng tôi đi trước”

Mà Hạ Tư Lạc chỉ gạt nhẹ đầu với cô ta, sau đó rời đi.

Dương Phỉ Phỉ nhìn chiếc xe chở bọn họ đi, ánh mắt vốn dĩ dịu dàng lại chuyển sang đầy giận giữ. Hạ Tư Lạc khiến cho cô ta ném được mùi vị thất bại, nhưng càng như vậy thì cô ta lại càng không muốn nhận thua. Chờ xem, cô nhất định phải khiến cho Hạ Tư Lạc hối hận khi đã đối xử với cô ta như thế.

...

“Ha ha, cô ta như vậy mà cũng dám mơ tưởng tới chồng con, xem con đập bay cô ta như thế nào” Tô Khinh Lăng đứng lên, hai tay chống nạnh cười ha hả.

“Chắc chắn, em gái à, em trở thành kẻ bạo lực rồi” Tô Mặc Thần nhìn thấy hình tượng của em gái mình lúc này, chỉ biết lắc đầu. Nếu để cho người khác nhìn thấy, hẳn nhất định sẽ phải ném cái bản mặt của mình đi.

“Cậu nói sai rồi. Mẹ con không phải trở thành kẻ bạo lực mà bạo lực vốn dĩ tồn tại trong con người của mẹ” Hạ Thiếu Lăng rung đùi, đắc ý nói.

“Thằng nhóc quỷ này, lại ngứa da rồi à?” Tô Khinh Lăng trừng mắt con trai.

Hạ Thiếu Lăng nhún nhún vai nhìn Tô Mặc Thần, ý nói: Nhìn đi, mẹ con vốn dĩ là một kẻ bạo lực.

Tô Khinh Lăng dở khóc dở cười. Con trai cũng di truyền từ gene trội của mình, sau này cô cũng không sợ nó bị người khác khi dễ.

“Tiểu Lăng, cái cô Dương Phỉ Phỉ kia có thật là... với Tư Lạc không?”

Tô Diệu Đức nhìn con gái. Dương Phỉ Phỉ, ông của không xa lạ gì. Đã từng, một vài sản phẩm của tập đoàn Tô thị có mời cô gái này làm người đại diện. Bên ngoài, hình tượng cô ta rất dịu dàng, luôn nở nụ cười, nhưng ông ta vẫn chưa từng tin đó là con người thật của cô ta. Thực tế nếu không có bản lĩnh chà xát với hiện thực thì một người phụ nữ vẫn khó có thể đứng vững trong giới giải trí đầy giả tạo này.

“Đúng vậy, cô ta đang mơ tưởng đến chồng của con – con rể của cha mẹ đó” Tô Khinh Lăng nghênh ngang nói, tuyệt không một chút lo lắng.

“Vậy bây giờ phải làm sao?” Người nói tiếp là bà Tô. Giới giải trí này như một nồi thuốc nhuộm, bà thật lo lắng. Có lẽ Dương Phỉ Phỉ sẽ không thành công nhưng nhất định sẽ thêm rất nhiều phiền toái.

“Yên tâm đi mẹ” Tô Khinh Lăng vỗ vỗ tay mẹ mình, nói tiếp: “Con gái của mẹ cũng không phải là người thích nhần nhện, mà con rể của mẹ cũng không phải là người ngu xuẩn sẽ bị lung lay chỉ vì vài lời nhỏ nhẹ của phụ nữ. Hồ ly tinh cứ việc cưới ngựa đến đi, lúc đó con sẽ đóng cửa, thả chó, cắn hồ ly, hắc hắc...”

Nhìn thấy phản ứng đó của em gái, Tô Mặc Thần chỉ biết quay sang nói với cháu trai:

“Thiếu Lăng, mẹ con quả thật là yêu nghiệt”

Hạ Thiếu Lăng nhún vai, đây còn phải nói sao?

13. Chương 13: Bà Dì Phỉ Phỉ, Bà Out Rồi!

“Hạ Thiếu Lăng, chờ mình một chút”

Một cô bé nữ sinh mặc váy hồng đeo túi sách đuổi theo phía sau Hạ Thiếu Lăng, hai bím tóc bay bay như những chú hồ điệp”

“Đừng theo mình nữa” Hạ Thiếu Lăng ôm lấy cặp sách, cũng không quay đầu lại. Thật tốt quá, rốt cuộc cũng được giải phóng rồi, hôm nay là ngày cuối cùng nó học ở đây.

“Hạ Thiếu Lăng, bạn chuyển trường thật sao?” Cô bé nữ sinh không từ bỏ ý định, cố gắng đuổi kịp thằng nhóc.

“Làm sao bạn biết?” Hạ Thiếu Lăng đứng lại, quay đầu lại trừng mắt nhìn cô bé đó. Rõ ràng là nó lừa những người khác, lặng lẽ tìm hiệu trưởng làm thủ tục chuyển trường.

Cô bé nữ sinh bị thằng nhóc trừng mắt, không được tự nhiên xoa xoa hai tay, thì thào:

“Mình nghe lén!”

Hạ Thiếu Lăng nhúc nhủ đầu, bạn nữ này thật có tiềm năng làm chó săn.

“Nếu bạn đã biết thì còn đến tìm mình làm gì?”

“Chỉ là mình không tin thôi” Cô bé nhún mày “Vì sao bạn lại đột nhiên chuyển trường vậy? Chẳng lẽ là bởi vì bạn thấy phiền khi tất cả mọi người đều đến xin chữ ký của cha mẹ bạn?”

Hạ Thiếu Lăng không nói gì, thật ra cô bé này đoán cũng đúng được một chút, nhưng vẫn không đúng toàn bộ.

“Cũng không liên quan đến bạn, mình phải về“

Không muốn cùng cô bé dây dưa, Hạ Thiếu Lăng nói một tiếng, sau đó xoay người đi về phía cổng trường.

“Hạ... Hạ Thiếu Lăng...” Cô bé trợn tròn mắt, còn do dự xem mình có nên đuổi theo thằng bé hay không.

...

Hạ Thiếu Lăng ra tới cổng trường, không nhìn thấy tài xế đưa đón như mọi khi, ngược lại là gặp người không muốn gặp.

“Là cô à? Sao cô lại ở đây?” Đúng vậy, xuất hiện trước mắt nó là cái cô nàng bị mẹ mắng là hồ ly tinh – Dương Phỉ Phỉ.

“Thiếu Lăng, cô có thể gọi cháu như vậy không?” Dương Phỉ Phỉ đeo kính râm, ánh mắt vẫn đảo quanh xác định xem có phóng viên theo dõi mình không, sau đó ánh mắt chuyển sang ôn nhu, mỉm cười thân thiết với Hạ Thiếu Lăng.

“Không sao” Hạ Thiếu Lăng nhún vai, cô ta cười thật giả tạo. Rõ ràng không muốn cười lại cứ giả dạng rất thân thiết, khiến cho nó thấy thật khó chịu.

“Thiếu Lăng, cô có mấy lời muốn nói với cháu, không biết có được hay không?”

Muốn nói cái gì? Tâm tư này cô ta đương nhiên không thể gạt được tiểu yêu tinh như nó. Thế nhưng hiện tại cũng đang rảnh, đi xem xem cô ta có thể trồng ra loại hoa gì.

“Được” Hạ Thiếu Lăng gật gật đầu, biểu cảm vô hại.

Dương Phỉ Phỉ thấy thằng bé dễ dàng đáp ứng như thế, trong lòng cũng có lo lắng. Thế nhưng nhìn thấy biểu cảm bình thường của một đứa nhỏ trên mặt nó, trong lòng cô ta cũng bình tĩnh trở lại.

“Vậy chúng ta lên xe thôi“

Hạ Thiếu Lăng lên chiếc xe thể thao màu đỏ của Dương Phỉ Phỉ, sau đó nhấn tin cho tài xế không cần đến đón mình. Tắt di động, nó thật muốn xem Dương Phỉ Phỉ này muốn đưa nó đến nơi nào.

Khoảng chừng nửa tiếng sau, Dương Phỉ Phỉ đậu xe trước cổng một nhà hàng thanh nhã lại yên tĩnh.

“Chúng ta đến rồi”

Hạ Thiều Lăng vẫn không nói chuyện, đi theo Dương Phỉ Phỉ vào trong. Dưới sự giới thiệu của nhân viên, cô ta bao một gian phòng riêng cách biệt.

“Ngồi đi” Dương Phỉ Phỉ vào phòng, nụ cười thân thiết đã nhanh chóng được thu lại.

Hạ Thiều Lăng cũng không khách khí, trực tiếp ngồi lên ghế.

“Thiều Lăng, cháu muốn uống chút gì không?” Dương Phỉ Phỉ cầm menu trên bàn, hỏi.

“Nước chanh”

Dương Phỉ Phỉ gật gật đầu, sau đó bấm chuông trong phòng gọi nhân viên phục vụ vào. Một ly cà phê, một ly nước chanh cùng một ít bánh ngọt. Sau đó cô ta liền quay mặt về phía Hạ Thiều Lăng.

“Cô muốn nói gì với cháu?” Hạ Thiều Lăng chủ động mở miệng.

Dương Phỉ Phỉ sửng sốt, thằng nhóc này quả nhiên không đơn giản, xem ra cô ta lại phải càng cẩn thận. Cô ta mấp má môi, trên mặt lại lộ ra nụ cười dịu dàng.

“Thật ra khi nghe nói Tư Lạc có con trai lớn như vậy cô cũng rất tò mò. Lần đó ngẫu nhiên gặp gia đình cháu ăn cơm trong khách sạn, thật sự cô rất kinh ngạc, bởi vì theo cô tính thì cháu cũng không thể lớn như vậy được” Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng bắt quả cũng mới hơn hai mươi tuổi, nhưng con trai bọn họ cũng đã tám chín tuổi, chẳng lẽ hai người bọn họ là mới mười mấy tuổi đã mang thai?

Hạ Thiều Lăng mở to mắt, nó hiểu rồi. Dương Phỉ Phỉ thay đổi như vậy chẳng phải là muốn moi ra tin tức của cha mẹ nó sao? Hừ, quả nhiên là hồ ly tinh mơ tưởng đến cha nó.

“Chuyện này cũng có gì lạ đâu” Hạ Thiều Lăng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn Dương Phỉ Phỉ “Tình cảm của cha mẹ cháu rất tốt cho nên có con sớm cũng là bình thường” Nó đương nhiên sẽ không nói cho cô ta biết cha mẹ nó là gặp nhau trong lúc xuyên không. Ở cổ đại, nữ tử mười lăm tuổi đã cập kê, mẹ nó mười mấy tuổi đã sinh con là chuyện rất bình thường.

Một câu ‘tình cảm cha mẹ cháu rất tốt’ của Hạ Thiều Lăng lại khiến Dương Phỉ Phỉ đau đớn. Cô ta là không phục, Tô Khinh Lăng kia có gì tốt chứ? Hung hăng càn quấy, luôn tự cho là đúng!

“Ha ha, cháu nói cũng đúng” Dương Phỉ Phỉ cười gượng, sau đó chuyển lời “Thế mà Thiều Lăng này, cháu có thấy mẹ cháu hơi khó tính với cha cháu không? Giống như không có dịu dàng, nếu là người khác khi có một người chồng tài giỏi cùng con trai đáng yêu như vậy, nhất định sẽ rất dịu dàng...” Chẳng hạn như cô ta.

“Bà dì Phỉ Phỉ, bà out rồi” Hạ Thiều Lăng nghe xong lời nói của Dương Phỉ Phỉ, cái đầu nhỏ liền ngất ngư.

“Out? Out là sao?” Dương Phỉ Phỉ bị lời của nó khiến cho khù khờ.

“Out chính là out!” Hạ Thiều Lăng gật gật đầu “Thời đại bây giờ đang lưu hành kiểu ‘bạn gái dã man’, ‘bà xã cá tính’, ai lại đi thích cái loại phụ nữ dịu dàng đến không có chút cá tính của phái nữ chứ? Hơn nữa, tuy rằng mẹ cháu không dịu dàng nhưng cha cháu lại luôn một lòng săn sóc. Hai người họ tuyệt đối xứng đôi, là một đôi do trời đất tạo thành. Cô cũng không biết có bao nhiêu người hâm mộ cháu khi có một gia đình như vậy đâu...”

Sắc mặt Dương Phỉ Phỉ lúc trắng lúc xanh, thằng nhóc chết tiệt này đang nói cô ta không có cá tính phái nữ, cho nên không ai thích đúng không?

14. Chương 14: Cô Đây, Không Thể Cướp Đồ Của Người Khác Đâu

“Cô thích cha cháu sao?”

Ngay lúc Dương Phỉ Phỉ đang nghĩ muốn bóp chết thằng nhóc này thì Hạ Thiếu Lăng lại thành linh phát ra một câu.

Dương Phỉ Phỉ vốn là cả kinh, sau đó lại mím môi nở nụ cười.

“Thiếu Lăng quả nhiên là thông minh lanh lợi. Đúng vậy, cô thích cha cháu, hơn nữa cô tin rằng một thời gian sau cha cháu nhất định cũng sẽ thích cô...”

Nằm mơ!

Hạ Thiếu Lăng đảo cặp mắt trắng dã, không thể không nói Dương Phỉ Phỉ này quả thật là một kẻ thích mơ mộng hão huyền. Nó dám cá trên thế giới này trừ bà mẹ yêu nghiệt của nó ra, sẽ không có bất luận một kẻ nào có thể lay động trái tim lạnh như núi băng ngàn năm của cha nó.

“Cô à, nhưng cháu đã có mẹ rồi” Cho dù mẹ nó có yêu nghiệt cỡ nào thì đó cũng là người mẹ duy nhất của nó, người ngoài đời hòng lật đổ địa vị của mẹ trong lòng nó.

“Đây không thành vấn đề, kết hôn rồi cũng có thể ly hôn mà” Dương Phỉ Phỉ tự tin nói. Sau đó một nhân viên gõ cửa, cô ta đứng lên nhận lấy mâm thức ăn trên tay nhân viên đặt trước mặt Hạ Thiếu Lăng, nói:

“Nước chanh đây, cháu uống đi”

Hạ Thiếu Lăng cũng không khách khí, nhận ly nước chanh hút vài hơi.

“Thiếu Lăng, cháu cảm thấy cô như thế nào?” Dương Phỉ Phỉ đột nhiên hỏi, cũng mỉm cười thân thiết với nó.

Hạ Thiếu Lăng nhún vai, buông ly nước chanh xuống, nói:

“Cô rất giỏi”

Dương Phỉ Phỉ cười tươi như hoa, nhưng nụ cười đó rất nhanh bị câu nói của Hạ Thiếu Lăng đánh vỡ.

“Nhưng không có đẹp như mẹ cháu” Bây giờ thì không nói, nếu lấy bộ dáng của mẹ lúc còn ở cổ đại, chỉ sợ càng làm cho Dương Phỉ Phỉ này tự ti đến muốn chết.

“Cháu...” Trong lòng Dương Phỉ Phỉ khó chịu nhưng vẫn không lộ ra trên mặt. Sau khi nén giận, cô ta mỉm cười.

“Tuy rằng mẹ cháu thật xinh đẹp nhưng cô tin rằng cô sẽ càng thích hợp làm vợ của cha cháu hơn là mẹ cháu. Chỉ cần là vật cháu thích, cô nhất định sẽ tìm cách lấy về cho cháu...” ^

“Nhưng ngại quá, cháu xác định cha cháu không có ý định đổi vợ đâu. Mà mẹ cháu tuy có chút yêu nghiệt nhưng cháu lại rất yêu mẹ...” Ánh mắt Hạ Thiếu Lăng nhìn thẳng Dương Phỉ Phỉ, nó thấy thật thú vị khi nhìn sắc mặt càng ngày càng khó coi của cô ta. Sau đó lại đột nhiên nói:

“Hơn nữa, cô không biết cướp đồ của người khác là loại chuyện rất thất đức sao?” Lại có thể dám trắng trợn nói với nó là muốn cha nó, thật sự là chán sống rồi.

Hạ Thiếu Lăng nói tiếp: “Đúng rồi, loại hành vi này của cô hình như gọi là ‘phá hoại gia can của người khác’, mà người như cô thì thiên hạ hay gọi là ‘hồ ly tinh’...” Mẹ nó lại cực kỳ thích đóng cửa, thả chó cắn hồ ly, nướng thịt hồ ly ăn.

“Cháu... cháu...” Dương Phỉ Phỉ tức giận đến nỗi muốn nổi cơn tam bành, đồng thời cũng ý thức được hôm nay tới tìm Hạ Thiếu Lăng vốn dĩ chính là một hành vi tự rước lấy nhục. \$%

“Cô này, cháu xin khuyên cô một câu. Không muốn trở thành thành phần chính của nồi thịt hồ ly chưng mắm thì đừng tiếp tục mơ tưởng đến cha cháu, nếu không cô nhất định sẽ chết rất khó coi” Kẻ nào dây dưa vào mẹ nó thì chính là đồ đàn..

“Hừ, nếu cháu đã nói như vậy thì cô cũng tặng cho cháu một câu, cô quyết tâm sẽ khiến cha cháu khúm núm dưới váy cô. Sau đó bằng mọi cách cô sẽ khiến thằng nhóc không biết điều như cháu phải cắn răng gọi cô một tiếng mẹ...” Dương Phỉ Phỉ giận quá hóa cười, quyết định khiêu chiến với Tô Khinh Lăng.

“Cô à, cô thật không có chút lý trí” Hạ Thiếu Lăng thở dài nhìn Dương Phỉ Phỉ. Cô ta nghĩ rằng chỉ bằng một diễn viên nhỏ bé mà có thể đấu lại lão mẹ yêu nghiệt của nó sao? Càng khỏi nói sau lưng mẹ nó có cả một tập đoàn Tô thị cường đại chống lưng. Quả nhiên, người bình thường cứ nghĩ mẹ nó cũng bình thường.

“Mặc kệ cháu, tóm lại tiếng gọi mẹ của cháu, cô đã định rồi!” Dương Phỉ Phỉ tựa hồ đã quên mình là một người trưởng thành, lại có thể đi gây chuyện với một đứa nhỏ.

Hạ Thiếu Lăng bĩu môi, mặc kệ. Nếu cô ta ngu xuẩn như thế thì tự mình gánh hậu quả đi, nó sẽ vui lòng đứng một bên xem cuộc vui.

“Nếu cô không còn gì để nói thì cháu phải về đây” Nó tình nguyện trở về chơi trò chơi điện tử cũng không muốn lại đối mặt với một người phụ nữ chỉ biết mộng tưởng hảo huyền một cách ngu xuẩn này.

“Cháu về nói ẹ cháu biết, cô ta hãy chờ cô trở thành nữ chủ nhân của Hạ gia đi là vừa” Dương Phỉ Phỉ vẫn còn không biết sợ, hung hăng nói với Hạ Thiếu Lăng.

Hạ Thiếu Lăng hơi nhú mi, sau đó lại nhìn chằm chằm Dương Phỉ Phỉ. Người phụ nữ này thật sự lằng tai rồi, nó nói nhiều như vậy mà cô ta vẫn nghe không hiểu, có lẽ nó nên làm một chút chuyện khiến cho cô ta khắc sâu ấn tượng.

“Cô thật ngu xuẩn”

“Mày... thằng nhóc chết tiệt, mày...” Dương Phỉ Phỉ tức giận, miệng há thật to.

Chỉ thấy Hạ Thiếu Lăng mỉm cười với cô ta, một bàn tay nhẹ nhàng vỗ chiếc bàn, sau đó rầm một tiếng, chiếc bàn bằng gỗ nguyên thủy đã bị vỡ thành hai nửa, tất cả những thứ trên bàn đều rơi xuống đất vỡ tan tành.

“Mày...”

Dương Phỉ Phỉ chỉ vào Hạ Thiếu Lăng, quả thật không biết nên nói cái gì. Về mặt cô ta kinh hoàng, còn có sợ hãi, cả người cũng bất giác lui về phía sau mấy bước. Thằng nhóc này đến tốt cùng là người nơi nào? Sao lại có thể chỉ cần vỗ một cái thì chiếc bàn lại vỡ làm đôi? Cô ta không dám tưởng tượng một chưởng kia của nó bay về phía mình, thì mạng nhỏ của cô ta há chẳng phải cũng biến mất hay sao?

Hạ Thiếu Lăng nhè nhẹ vỗ tay, sau đó mỉm cười với Dương Phỉ Phỉ. Khi nhìn thấy vẻ mặt kinh sợ của cô ta thì khóe môi nó càng thêm thâm thúy, cực kỳ giống một tiểu ác ma.

“Cô à, không phải sợ, bởi vì cháu tuyệt đối không có lợi hại bằng mẹ cháu đâu. Nếu cô không cẩn thận chọc giận mẹ cháu, kết cục tuyệt đối sẽ không phải là vỡ làm đôi như chiếc bàn này. Thế cho nên cháu xin khuyên cô một tiếng nữa, suy nghĩ cẩn thận trước khi làm, ngàn vạn lần đừng có hấp tấp mà lấy trứng chim đi chọi vào tảng đá...”

Dứt lời, Hạ Thiếu Lăng phát phát tay với cô ta, sau đó thân hình nho nhỏ đẩy cửa đi ra ngoài.

Nó vừa rời khỏi, Dương Phỉ Phỉ lập tức ngồi bệt xuống đất, lẩm nhẩm:

“Ác quỷ, ác quỷ...”

...

Tô gia, hiếm khi cả gia đình đều tề tựu một chỗ, chỉ thiếu mỗi thằng nhóc kia.

Tô Diệu Đức nhìn chằm chằm bầu trời đang tối dần bên ngoài, trong lòng lo lắng vì sao cháu ngoại vẫn chưa về nhà. Trong lòng càng nghĩ càng lo lắng, ông quay đầu lại nhìn con gái cùng con rể của mình, hỏi:

“Tiểu Lăng, Tư Lạc, Thiếu Lăng có hẹn với ai vậy? Làm sao giờ này vẫn còn chưa về?” Hôm nay tài xế riêng của cháu ngoại thông báo Thiếu Lăng đã nhắn tin bảo không cần đến đón, nhưng bây giờ vẫn chưa về nhà.

“Cha không cần lo lắng, nó sẽ về ngay thôi mà” Tô Khinh Lăng tuyệt đối không lo lắng, có ai lợi hại hơn con trai của cô chứ?

“Nhưng mà...”

“Con về rồi...” Tô Diệu Đức chưa dứt câu, chợt nghe thấy thanh âm của Hạ Thiếu Lăng bên ngoài.

Tô Khinh Lăng nhún vai nhìn cha mình, nói:

“Thấy chưa, con đã nói là không có chuyện gì mà”

Tô Diệu Đức trừng mắt nhìn con gái mình một cái, sau đó cùng vợ đi ra ngoài đón cháu ngoại.

15. Chương 15: Tô Gia Bao Che Khuyết Điểm

“Thiếu Lăng, con đã đi đâu vậy?”

“Con chỉ đụng phải một người thôi” Hạ Thiếu Lăng vừa đáp vừa đưa cặp sách cho người giúp việc, sau đó hào hứng chạy về phía máy điện tử.

“Đụng phải ai?” Tô Khinh Lăng có chút tò mò. Là ai cả gan đụng phải con trai cô mà còn khiến nó về nhà muộn?

“Em còn cần phải hỏi sao? Thiếu Lăng nhà chúng ta nhất định bị nữ sinh ái mộ ngăn lại rồi” Tô Mặc Thần cười hì hì trêu ghẹo.

Tô Khinh Lăng liếc anh hai mình một cái, tức giận nói:

“Em biết là con trai em rất được ái mộ, nhưng em vẫn chưa muốn có con dâu sớm như vậy đâu”

“Tiểu Lăng...”

Vợ chồng Tô Diệu Đức cau mày gầm nhẹ, con gái nói chuyện cũng quá đáng rồi, cháu ngoại ngoan của ông bà vẫn còn là một đứa nhỏ.

Tô Khinh Lăng nhún vai, ở cổ đại thì chỉ vài năm nữa thôi thì con trai cô đã có thể lập phi rồi.

“Nhưng mà con trai, con đã gặp ai vậy?”

“Dương Phi Phi” Đối với lời mẹ mình vừa nói, Hạ Thiếu Lăng tuyệt không để ý, dù sao lão mẹ của nó cũng chẳng kiêng kỵ chuyện gì.

“Dương Phi Phi?” Cả nhà đưa mắt nhìn nhau, đáp án này thật là rất bất ngờ.

“Cô ta đến tìm con để làm gì?” Tô Khinh Lăng cau mày, cô cực kỳ không thích kẻ nào khác đến quấy rầy con trai mình, nhất là cái loại hồ ly tinh đuôi vểnh cong này.

“Cô ta bảo con gọi cô ta là mẹ” Hạ Thiếu Lăng cũng không chỉnh sửa từ ngữ, nói thẳng.

“Cái gì?” Mọi người lại cả kinh, không nghĩ tới Dương Phi Phi lại thẳng thắn như vậy.

“Ả đàn bà kia lại có thể làm loại chuyện này? Da mặt thật là dày!” Tô Mặc Thần là người đầu tiên nói. Cô ta cũng quá ngu xuẩn rồi, cô ta sẽ không nghĩ rằng Thiếu Lăng chỉ là một đứa nhỏ không hiểu chuyện đó chứ?

Tô Mặc Phong cũng nhíu mày, không cần đoán thì cháu ngoại hần chắc chắn cũng đã ‘giáo dục’ cô ta rồi.

“Chồng, năng lực gây họa của anh cũng không hề giảm nha” Tô Khinh Lăng vỗ vỗ bả vai Hạ Tư Lạc, nhưng lại không có ý trách cứ. Chồng mình được người ta yêu thích, chứng minh ánh mắt nhìn người của cô quá tốt.

Hạ Tư Lạc không nói lời nào, khuôn mặt tuấn tú lại lạnh hơn, đôi mắt thâm thúy nhìn về phía con trai nói:

“Con nói cho cô ta biết, cô ta nằm mơ đi!”

“Con có nói” Hạ Thiếu Lăng buông tay cầm điện tử xuống, xoay người nhìn mọi người “Con còn nói cho cô ta biết rằng cha không có hứng thú thay đổi vợ, mà con cũng trùng hợp không muốn đổi một người mẹ.

Cho dù bây giờ chịu rất nhiều tủi nhục, quả thật là hành hạ trẻ em...” có một người mẹ yêu nghiệt, cuộc sống cũng rất chua xót.

“Sao? Phải không? Hành hạ trẻ em? Chịu đủ tủi nhục?”

Nghe được lời của con, gương mặt xinh đẹp của Tô Khinh Lăng hiện lên biểu tình kỳ quái. Cánh tay cô cũng buông tay chồng mình ra, xoa xoa hai bàn tay như chuẩn bị lâm trận.

“Mẹ, con nói sai rồi, phải là một đứa trẻ hạnh phúc, hắc hắc, hắc hắc...” Nhìn thấy diễn cảm đó của lão mẹ, Hạ Thiếu Lăng rụt rụt cổ. Thảm, sao nó lại dám nói mẹ mình như vậy? Chết chắc rồi!

“Được rồi, mẹ con hai đứa đừng náo loạn nữa” Tô Diệu Đức vẫn cau mày, đối với Dương Phỉ Phỉ kia lại càng thêm khó chịu.

“Mặc Phong, ngày mai con đến công ty đăng biển thông cáo, sau này tập đoàn Tô thị không bao giờ mời Dương Phỉ Phỉ làm người phát ngôn nữa”

“Dạ!” Tô Mặc Phong gật gật đầu. Cho nên mới nói Dương Phỉ Phỉ kia ngu xuẩn chính là không nói sai, lại dám có ý nghĩ không an phận đặt lên người chồng của em gái hắn.

“Mặc Thần, con không phải là người mẫu sao? Hắn là cũng có một chút địa vị trong giới giải trí chứ? Sau này liền từ chối hợp tác với Dương Phỉ Phỉ đi” Tô Diệu Đức quay đầu nói với con trai thứ hai của mình.

“Dạ, lời nói của cha chính là thánh chỉ” Tô Mặc Thần làm một tư thế tuân mệnh chọc cười.

“Bên cạnh đó cha cũng sẽ nói chuyện với lão Trần, sau này sẽ không để cho Dương Phỉ Phỉ kia hợp tác với Tư Lạc nữa” Lão Trần trong miệng Tô Diệu Đức chính là chủ tịch công ty giải trí SJ.

“Cha, thật ra cha cũng không cần phải làm hết như vậy” Đối với mệnh lệnh cách ly Dương Phỉ Phỉ kia, Tô Mặc Thần chỉ cảm thấy rất ngạc nhiên “Cha nghĩ rằng một Dương Phỉ Phỉ nho nhỏ có thể đấu lại Tiểu Lăng nhà chúng ta sao?”

Tô Diệu Đức sững sốt. Nói cũng phải, ông thiếu chút nữa bị tin tức Dương Phỉ Phỉ đến quá nhiều cháu ngoại làm cho hồ đồ rồi.

“Leng keng...”

Đúng lúc này, điện thoại bên cạnh đột nhiên phát ra tiếng chuông chói tai.

Mọi người nhìn nhau, sau đó Tô Mặc Phong đến bắt máy.

“Xin chào, tìm Tiểu Lăng sao? Vậy xin chờ” Tô Mặc Phong gờ gờ lên gọi Tô Khinh Lăng “Tiểu Lăng, của em”

“Tìm em?” Tô Khinh Lăng đi đến bắt điện thoại “Trần đạo diễn à, có chuyện gì không?... Đối diễn viên phụ? Không sao cả, diễn viên phụ là ai cũng được, vợ chồng tôi không có ý kiến” Thật ra cô lại mong đó là Dương Phỉ Phỉ, nếu như thế cô hoàn toàn có thể mượn vai diễn của mình hành hung cô ta. “Được, anh quyết định là được rồi. Cứ như vậy đi, gặp lại sau”

“Đổi vai nữ phụ sao? Là ai vậy?” Cùng nhau lăn lộn trong giới giải trí hỗn độn, Tô Mặc Thần cảm thấy hứng thú liền hỏi han.

“Một nữ diễn viên mới vào nghề, Trần đạo diễn nói là muốn cho cô ấy diễn vai phụ để làm quen với công việc, sau đó sẽ từ từ phát triển hơn” Tô Khinh Lăng nói.

“Người mới? Em gái à, em cũng là người mới đó!” Bất quá là một người mới khác thường.

Tô Khinh Lăng nhún vai, cô còn tính là người mới sao? Đương nhiên, nhưng tuyệt đối không thể đánh đồng với những người mới bình thường khác.

“Em gái, bộ phim của em khi nào thì mở máy?” Tô Mặc Phong cũng hỏi, nghe nói em gái quyết định tham gia vào một bộ tiểu thuyết xuyên không đang thịnh hành. Một người chưa từng để ý lắm đến giới giải trí, Tô Mặc Phong cũng lên tiếng hỏi, có lẽ là thông qua bộ phim này hắn có thể nhìn thấy tình hình lúc em gái mình mới vừa xuyên không ngày trước.

“Thứ hai này sẽ họp mặt tổ máy, thứ ba mới bắt đầu quay” Tô Khinh Lăng đáp.

“Nhanh vậy sao? Thế sao không thấy vợ chồng hai đứa tập lời thoại?” Tô Mặc Thần tò mò hỏi han.

“Lời thoại?” Tô Khinh Lăng liếc anh hai mình một cái “Còn cần phải học thuộc sao? Tùy tiện liếc một cái không được sao?” Cô là ai nha? Cô chính là thiên tài chỉ cần nhìn lướt qua liền có thể nhớ được. #&

Tô Mặc Thần không nói gì.

“Em gái à, em thật lợi hại!”

“Dĩ nhiên” Tô Khinh Lăng hếch cằm, bộ dạng kiêu ngạo đầy vô sỉ.

“Mẹ, ngày mốt con sẽ nhập học ở trường mới” Hạ Thiếu Lăng cũng nói chen vào.

“Cha mẹ sẽ cùng đi với con” Tô Khinh Lăng đáp.

“Không cần” Hạ Thiếu Lăng cự tuyệt không chút nghĩ ngợi. Nếu cha mẹ đưa nó đến trường, nó có thể tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai nhất định sẽ không được thái bình. Vốn là nhảy lớp, hơn nữa còn được một đôi minh tinh chói lòa như cha mẹ đưa đến trường, hậu quả so với khủng long sống lại còn kinh khủng hơn.

“Nhất định phải đi” Tô Khinh Lăng gật đầu, sau đó liếc con trai “Sao con lại không đáng yêu như vậy chứ? Lại có thể cướp đoạt tình cảm của cha mẹ dành cho con!”

Hạ Thiếu Lăng câm lặng. Được rồi, đi thì đi thôi, nó sợ mẹ nó, rất sợ mẹ nó.

16. Chương 16: Bạn Nhiều Năm Của Tô Khinh Lăng

Hai ngày sau, ánh nắng tươi sáng.

Học viện tư nhân Đỉnh Phong của thành phố T chào đón một học sinh nhỏ tuổi nhất, mà thân phận của vị học sinh này lại càng làm cho người ta cảm thấy hứng thú: Con trai bảo bối của nam diễn viên nổi tiếng Hạ Tư Lạc.

“Cha mẹ, hai người về đi, con tự vào là được rồi”

Tới cổng trường Đỉnh Phong, Hạ Thiếu Lăng cố gắng giãy dụa lần cuối cùng. Nó thật sự không muốn ngày đầu tiên đến trường lại trở thành nhân vật gây mưa tạo gió như vậy, tuy rằng nó không cần biểu hiện ra ngoài cũng có thể gây mưa tạo gió rồi.

“Sao?” Tô Khinh Lăng đề cao thanh âm, sau đó nhìn nó.

“Được rồi, được rồi, coi như con chưa nói gì” Hạ Thiếu Lăng cúi thấp đầu đi về phía trước.

Tô Khinh Lăng nhếch hai hàng chân mày, sau đó khoác tay Hạ Tư Lạc, mỉm cười.

“Anh yêu, chúng ta đi thôi” Hạ Tư Lạc gật gật đầu, sau đó bảo tài xế đỗ xe trong bãi chờ họ.

Phòng hiệu trưởng của học viện Đỉnh Phong.

“Bác già thôi” Phụ nhân đại minh tinh nổi tiếng lại ngang ngược đá văng cánh cửa lớn.

Cha con Hạ Tư Lạc bị cô làm cho sững sốt.

“Mẹ...”

Sau khi phản ứng, Hạ Thiếu Lăng thật muốn té xỉu. Nó biết rõ không nên để mẹ nó đến trường, bây giờ ngay cả hiệu trưởng mẹ nó cũng không tha, nó không muốn gây mưa tạo gió cũng không được rồi.%^

Tô Khinh Lăng liếc xéo nó một cái, sau đó một bên khoác tay chồng, một bên nắm tay con trai đi vào trong.

“Con bé này, con vẫn tùy hứng như vậy”

Ngồi sau bàn, hiệu trưởng lắc đầu nhìn Tô Khinh Lăng, nhưng trong lời nói lại hoàn toàn không có ý trách cứ. Ngược lại còn mang theo yêu chiều, cảm giác giống như một người cha yêu thương cưng chiều con gái. Điều này càng khiến cha con Hạ Tư Lạc ngây ngốc.

Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy? Chẳng lẽ hiệu trưởng quen biết với mẹ sao?

“Hai người chính là Tư Lạc và Thiếu Lăng sao?” Đường như nhìn thấy nghi vấn trong lòng hai cha con, hiệu trưởng gật đầu chào bọn họ. Sau đó vung tay nói: “Ngồi đi!”

Thế nhưng lời nói của ông ta đã có chút chậm, Tô Khinh Lăng rất không khách sáo kéo con trai cùng chồng ngồi xuống ghế sa lon. Hiệu trưởng lại lắc đầu cười cười.

“Con bé này, con không thể khách sáo với bác một chút sao?”

“Khách sáo?” Tô Khinh Lăng cười, nói tiếp: “Bác còn cần con khách sáo sao?”

Hiệu trưởng ngẩn ra, ông ta thật đúng là không thể tưởng tượng được một Tô Khinh Lăng khách sáo sẽ như thế nào. Vì thế chỉ lắc đầu, nói:

“Quên đi, coi như bác chưa nói gì”

“Bác già, con trai con muốn đến đây học, bác phải làm cái lồng cho nó bám vào đó” Tô Khinh Lăng đẩy con trai đến trước mặt hiệu trưởng.

“Đương nhiên” Hiệu trưởng gật đầu “Con của Khinh Lăng cũng chính là cháu của bác”

“Cũng không sai” Tô Khinh Lăng thật không biết là mình bị lợi dụng. Thực tế cô với lão hiệu trưởng này có quan hệ rất phức tạp, giống như anh em kết nghĩa, nhưng cũng giống như hai cha con. Tóm lại, cũng tương đối thân thiết.

“Mẹ, mẹ quen biết với hiệu trưởng sao?” Hạ Thiếu Lăng rốt cuộc cũng không nhịn được, hỏi ra thắc mắc trong lòng.

“Con không thấy là đã hỏi một điều rất vô nghĩa sao?” Tô Khinh Lăng liếc mắt nhìn con trai, biểu hiện của cô đương nhiên là với người quen mới có. Người lạ đáng giá cô phải ‘thân thiết’ như vậy sao?

Hạ Thiếu Lăng trợn mắt, câu trả lời của mẹ có cũng như không.

Hiệu trưởng nhìn Hạ Thiếu Lăng, lại quay sang nhìn Hạ Tư Lạc. Quả nhiên không hổ là con trai cùng chồng của con bé kia, vô cùng không giống người thường.

“Con bé này, con không giới thiệu một chút sao?”

“Không phải con đã giới thiệu rồi sao?” Hóa ra cuộc nói chuyện vừa rồi chỉ là nói nhảm à? Lời nói tuy không chút khách khí nhưng Tô Khinh Lăng vẫn giới thiệu hai bên một lần nữa. Cô kéo tay Hạ Thiếu Lăng, nói:

“Thiên tài nhỏ đẹp trai bức người này là con trai bảo bối của con”

“Cháu là Hạ Thiếu Lăng, chào thầy hiệu trưởng ạ!” Hạ Thiếu Lăng lễ phép cúi đầu, không ngờ thầy hiệu trưởng lại có thể quen biết với lão mẹ yêu nghiệt của nó.

“Hoan nghênh thiên tài nhí nhập học ở trường chúng ta” Hiệu trưởng mỉm cười với Hạ Thiếu Lăng.

“Thiên tài lớn tuổi mỹ phi phạm lại lạnh lùng này chính là chồng của con – Hạ Tư Lạc” Tô Khinh Lăng xoay người ôm lấy cánh tay của Hạ Tư Lạc, nói với hiệu trưởng. Biểu tình trên mặt cô chính là vô cùng kiêu ngạo.

“Xin chào hiệu trưởng” Hạ Tư Lạc gật đầu với hiệu trưởng, biểu cảm vẫn là thản nhiên.

Hiệu trưởng cũng gật đầu đáp lại. Hạ Tư Lạc, ông ta đương nhiên biết. Minh tinh màn ảnh rất được săn đón hiện nay, đồng thời cũng là người khiến cho ông ta phải nhìn bằng một con mắt khác. Cũng không phải vì hắn không giống những minh tinh vung scandal khắp nơi, cũng không phải vì hắn là chồng của Tô Khinh Lăng. Đơn giản chỉ là ông ta có thể nhìn thấy sự kiên định cùng không khuất phục trong ánh mắt của người này.

“Ông ấy, hai người cũng đã nhìn thấy, là hiệu trưởng của trường học Đỉnh Phong” Tô Kinh Lăng chỉ vào hiệu trưởng, nói: “Thế nhưng em cũng chỉ mới quen biết ông ấy từ năm ngoái, sau đó rất bất hạnh phát hiện ra ông ta chính là một lão hồ ly...” Mà trùng hợp, ông ta lại rất hợp khẩu vị với cô. Kết quả, hai người trở thành bạn bè lâu năm.

“Con bé này cũng giống như con gái của bác. Bác cũng có con trai, nếu con bé này không có Tư Lạc thì thế nào bác cũng phải khiến nó trở thành con dâu của mình...” Hiệu trưởng nửa thật nửa đùa nói.

Hạ Tư Lạc không nói lời nào, trong lòng lại lặng lẽ nghĩ: Không ai có thể cướp đi bà xã của tôi!

Hạ Thiếu Lăng lại càng thẳng thắn nhếch môi. Nếu mẹ mà làm vợ của nó, mỗi ngày nó đều phải lau nước mắt rên rỉ hối hận.

“Được rồi, bốn cô nương đã là hoa có chủ, hơn nữa hoa cũng đã kết trái. Bác đó, kiếp sau nhớ đặt cọc trước cho con trai của mình đi nhé!”

Hiệu trưởng không khỏi cảm thấy buồn cười, chỉ biết lắc lắc đầu.

“Bác định ném con trai con vào đâu vậy?” Kéo chủ đề chính về, Tô Kinh Lăng đương nhiên vẫn rất quan tâm đến con đường học vấn của con trai.

Hiệu trưởng ngẫm nghĩ một chút, sau đó nói:

“Từ lúc trường hoạt động đến giờ cũng chưa có một học sinh trung học nào lại nhỏ tuổi như vậy. Thế nhưng nếu là Thiếu Lăng thì đương nhiên sẽ phải khác”

“Đương nhiên, con trai của con chính là thiên tài. Nếu như các trường khác biết được chỉ số IQ của nó còn không phải là tranh nhau đến sút đầu mẹ trán à?” Tô Kinh Lăng nhếch cằm đầy hãnh diện. Không hổ là con trai của cô, chỉ số IQ đến tận hai trăm, thật sự là siêu cấp thông minh.

Hiệu trưởng gật gật đầu, đáp lại lời của cô:

“Cho nên bác sẽ sắp xếp cho Thiếu Lăng vào lớp sáu ban A” Đây chính là ban học tốt nhất ở trường.

“Vậy cũng được!”

“Ừ, bác đưa mọi người đến lớp” Hiệu trưởng vòng ra khỏi bàn làm việc.

“Đi thôi”

17. Chương 17: Nhóc, Nghe Nói Mày Rất Phách Lối

Từ sau khi được cha mẹ đại minh tinh đưa vào lớp, cuộc sống của Hạ Thiếu Lăng hoàn toàn bị đảo lộn.

Thứ nhất, nó là học sinh đầu tiên và cũng là duy nhất không đủ tuổi vào cấp hai nhưng lại có mặt trong trường trung học học viện Đỉnh Phong. Thứ hai, trường học có rất nhiều fan hâm mộ của cha nó, cho nên nó nhanh chóng trở thành người đại diện đi xin dùm chữ ký.

Phủi phủi bụi phấn trên người, nó đi vào vườn hoa trong trường. Cũng chỉ có hoa cỏ là đáng yêu, ít nhất chúng nó sẽ không đáng chán như những người đó.

“Này nhóc, nghe nói mày rất phách lối đúng không?”

Tâm tình đang tốt lại bị phá hư. Hạ Thiếu Lăng xoay người, nhìn thấy là một nhóm nam sinh. Có ba người, ước chừng cũng khoảng mười ba mười bốn tuổi, tên cao nhất mặc trên người là bộ quần áo theo phong cách hip-hop.

“Có chuyện gì sao?” Hạ Thiếu Lăng ngẩng đầu lên nhìn, nó ghét mấy người cao hơn mình. Tuy thân thể tỷ lệ thuận với độ tuổi, nhưng nó tin rằng thời gian trôi qua, nó sẽ nhanh chóng cao hơn họ.

“Nghe nói cha mẹ mày đều là đại minh tinh à?” Một tên đánh giá Hạ Thiếu Lăng từ đầu tới đuôi, nhìn thấy bộ quần áo đắt tiền trên người nó thì trong lòng rất ghen tị.

“Ừ” Hạ Thiếu Lăng gật gật đầu “Mấy người muốn xin chữ ký hay cái gì? Nói đi!” Một bộ dáng ‘đã biết từ lâu’.

“Ai thèm xin chữ ký của bọn họ?” Một tên khác trừng mắt nhìn Hạ Thiếu Lăng “Chị tao cũng là đại minh tinh, cần chữ ký của cha mẹ mày làm cái gì?”

“Đúng vậy, chị gái của Tử Tuấn rất xinh đẹp” Người còn lại cũng gật đầu hòa theo.

“Vậy mấy người gọi tôi làm gì?” Hạ Thiếu Lăng liếc mắt nhìn ba người họ một cái “Không biết thời gian của tôi rất quý giá sao?” Đáng giận, lại dám làm phiền quãng thời gian nhàn rỗi quý báu của nó, thật muốn ồi đưa một đạp.

“Thằng nhóc kia, mày đừng có phách lối!” Một tên theo phong cách hip-hop quát lên với Hạ Thiếu Lăng.

“Tôi cứ phách lối vậy đấy, các cậu làm gì được tôi?” Bị quấy rầy, tâm tình của Hạ Thiếu Lăng rất khó chịu.

“Mày...” Cậu ta giận dữ, vươn tay muốn đẩy ngã Hạ Thiếu Lăng.

Bản lĩnh của Hạ Thiếu Lăng không phải tầm thường. Cánh tay của cậu thiếu niên kia chưa vươn tới thì thân thể Hạ Thiếu Lăng đã lắc sang một bên.

“Mày... mày...” Cả ba cậu bé đều bị bản lĩnh của Hạ Thiếu Lăng hù cho hoảng sợ.

“Trời ạ! Nó có võ công sao?” Một trong ba người nói.

“Tao cũng biết nhìn!” Cậu bé theo phong cách hip-hop bực tức, nói.

“Đại ca, em nhớ rồi” Một thiếu niên khác vỗ đùi hô lớn, sau đó chỉ ngón tay vào Hạ Thiếu Lăng “Mẹ thằng này hình như có khinh công, từng lên báo đó!”

“Khinh công?” Thiếu niên còn lại há to miệng, bộ dạng sợ không nhẹ.

“Ngu ngốc, thời đại nào rồi mà còn có khinh công?” Cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop vỗ đầu cậu bạn bên cạnh một cái “Cái đó là do mẹ nó muốn tham gia vào giới giải trí, cho nên mới tạo scandal PR (1) tên tuổi thôi” Giới giải trí đầy thị phi phi phi, cậu ta luôn nghe chị gái niệm niệm mỗi ngày.

(1) PR: Public Relation, quan hệ công chúng.

“Cũng đúng” Hai thiếu niên kia gật gật đầu.

Hạ Thiếu Lăng nghe thấy lời nói của bọn họ, trừng lớn cặp mắt trắng dã.

“Một đám ngu ngốc” Mẹ nó đương nhiên có khinh công. Chẳng những mẹ biết, mà ngay cả cha và nó cũng đều là cao thủ.

“Mày mắng ai đó?” Cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop vênh tai, trừng mắt giận dữ.

“Mắng ba người các ngươi đấy, rồi sao?” Hạ Thiếu Lăng ném ra một câu, ngay sau đó đã xoay lưng chạy lấy người. Không được làm bạn với những kẻ ngu ngốc, tránh cho bản thân cũng bị nhiễm tật xấu.

“Đại ca, nó mắng chúng ta!” Hai thiếu niên đưa mắt nhìn nhau. Lá gan của thằng nhóc này cũng thật lớn.

“Tao không có điếc!” Thiếu niên theo phong cách hip-hop trừng mắt nhìn hai đứa bạn của mình. Ngay sau đó, cậu ta xắn tay áo đi về phía Hạ Thiếu Lăng, định dùng những thế võ Taekwondo mới học vài ngày nay trừng trị Hạ Thiếu Lăng một phen.

Hạ Thiếu Lăng nghe thấy tiếng bước chân, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh. Muốn chết? Sau đó nó cũng không quay đầu, tung một cước ra bằng chân trái.

Phịch một tiếng, cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop đáng thương té nhào ngồi bệt bên bồn hoa, sau đó bị gai của một bụi hoa hồng đâm vào khiến cho nhảy dựng lên. Bộ dạng kia giống như điệp viên 007 đang né đạn, vô cùng thú vị.

“Ôi, cái mông của tao...”

Tiếng la của cậu ta khiến cho hai người còn lại phá lên cười. Thế nhưng sau khi bị trừng mắt thì cả hai lại lật đật chạy đến đỡ.

“Đại ca không sao chứ?”

“Hai đứa bây nói thử xem?” Cậu ta trừng mắt.

Hai người bạn sờ sờ mũi, không dám lại lên tiếng.

“Thằng nhóc này, mày dám đánh tao. Chờ đó, tao nhất định sẽ không bỏ qua cho mày đâu” Cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop chửi Hạ Thiếu Lăng. Hắn nhất định phải nói với chị gái, bắt chị gái phải dẫn cho thằng này một trận.

Hạ Thiếu Lăng nhún vai, quay đầu lại liếc cậu ta một cái.

“Tùy cậu” Sau đó, nó bước đi.

“Mẹ nó, đáng giận...” Cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop tức giận đến đầu tóc đều muốn dựng thẳng. Hắn ta vung tay của hai người bạn đang đỡ mình bên cạnh, ngay lập tức là thanh âm đau đớn vang lên.

Hai đứa bạn không dám cười hắc hắc nữa, cắn chặt môi.

Cậu ta lấy điện thoại di động ra, bấm số, sau đó quát:

“Chị mau đến trường đi, có kẻ ức hiếp em kìa!”

Hai cậu bạn bên cạnh nghe thấy lời cầu cứu của đại ca mình, nhất thời cảm thấy thật mất mặt. Hơn nữa, nếu để cho người khác biết bọn họ bị một thằng nhóc mới tám chín tuổi đầu ức hiếp, mặt mũi nhất định sẽ bị ném sạch. Tuy nhiên hai người họ cũng không dám cắt đứt lời đại ca.

Đầu bên kia điện thoại không phải ai khác, chính là Dương Phỉ Phỉ. Lần trước cô ta bị một màn “giáo huấn” của Hạ Thiếu Lăng khiến cho kinh hãi, cho đến tận bây giờ cũng chưa bình tâm lại. Trong vòng hai ngày sau đó, rất nhiều hợp đồng hợp tác đều bị cắt khiến cho cô ta vừa lo vừa giận. Sau khi gọi điện hỏi thăm từ phía thì phát hiện ra là do người nhà của Tô Khinh Lăng giả trò quỷ. Cô ta bây giờ đối với Tô Khinh Lăng lại vừa sợ vừa hận, nghe thấy lời nói của em trai lại càng tức giận hơn. Tại sao tất cả mọi người đều nhắm vào người nhà cô ta để ức hiếp vậy?

“Ai dám ức hiếp em?” Dương Phỉ Phỉ tức giận, nói: “Đừng sợ, chị đến trường em ngay”

“Dạ!” Cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop hài lòng cúp điện thoại.

“Đại ca, chị anh nói sao?” Hai cậu bạn bên cạnh nhìn hắc hắc, hỏi.

Đôi mắt liếc sang hai đàn em của mình, cậu ta nhếch cằm đầy đắc ý nói:

“Chị tao đến liền. Chờ xem, thằng nhóc kia nhất định sẽ bị chinh thật thảm” Chị hắn ta sẽ dùng phương thức thật nhẹ nhàng nhưng khiến cho không người nào phản bác được để trừng trị thằng nhóc kia.

“Hắc hắc hắc...”

18. Chương 18: Dương Phỉ Phỉ Tức Muốn Chết

Hai mươi phút sau, một chiếc xe thể thao màu đỏ chạy vào học viện Đỉnh Phong.

Một dáng người thướt tha bước xuống xe, là một cô gái trẻ mặc váy ngắn đeo kính râm.

“Chị, em ở đây” Cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop – Dương Tử Tuấn, đang đợi. Nhìn thấy chị mình, cậu ta nhanh chóng giơ giơ tay.

Nhìn thấy em trai, cô gái kia đi tới.

“Ai ức hiếp em?” Cô ta nhìn một vòng em trai, không có nhìn thấy vết thương nào cả.

“Là một thằng nhóc mới chuyển trường tới” Dương Tử Tuấn trừng đôi mắt đáng thương “Mông em đau quá!”

“Đau mông?” Cô gái tháo kính tâm để lộ ra một gương mặt xinh đẹp. Cô ta chính là Dương Phỉ Phỉ.

“Em bị nó đánh à?” Không thể nào, em trai cô ta chẳng lẽ lại dằn như vậy sao?

“Không phải” Dương Tử Tuấn đỏ mặt, nhưng nhanh chóng tức giận nói: “Bị nó đẩy ngã vào bụi hoa hồng, gai đâm”

“Không phải em đang học Taekwondo sao?” Dương Phỉ Phỉ vừa nói vừa đi theo em trai vào bên trong.

“Nhưng nó lợi hại hơn” Tuy rằng không phục nhưng Dương Tử Tuấn lại không thể không thừa nhận điểm đó.

“Em...” Dương Phỉ Phỉ trừng mắt nhìn em trai “Không chút tiến bộ!”

Dương Tử Tuấn cúi đầu. Bị chị gái mắng, trong lòng càng hận chết Hạ Thiếu Lăng.

“Thằng đó đang ở đâu? Đưa chị đến gặp nó!” Dương Phỉ Phỉ tuy giận nhưng em trai của cô ta cũng không phải để cho người khác ức hiếp dễ dàng như vậy.

“Ồ đó đó!” Dương Tử Tuấn đưa chị gái đến vườn hoa. Hắn cũng đã hỏi thăm, Hạ Thiếu Lăng rất kiêu ngạo cho nên không thích chơi với những bạn học sinh khác. Thứ nhất là do chênh lệch tuổi, thứ hai cũng vì thằng nhóc đó quá chảnh.

“Đi thôi”

Vườn hoa, từng chậu hoa hồng tươi roi rói ngẩng cao đầu. Hương hoa tươi mát phiêu phiêu trong không khí khiến cho người ta cảm thấy rất thoải mái.

Giờ phút này Hạ Thiếu Lăng đang nằm trên một nhánh cây nhắm mắt ngủ ngon. Dù thế nào đi nữa nó cũng không muốn về lớp học. Bây giờ trở về chỉ có hai kết quả, không phải bị người ta đuổi theo nhờ xin giùm chữ ký của cha mẹ thì cũng bị một đám hủ nữ (1) vây quanh kêu một cách khoa trương: Thật chuẩn men!

(1) Hủ nữ: Dùng cho các nhân vật nữ trong truyện tranh Nhật Bản, mà các nhân vật này lại thích BL (Boy's love).

Cất! Đám mê trai kia còn hơn cả những đứa bạn ở trường tiểu học. Nó hối hận, nếu biết như vậy thì chẳng thà tự học ở nhà còn tốt hơn.

“Nó đâu?”

Hạ Thiếu Lăng đột nhiên nghe có tiếng nói chuyện, sau đó là tiếng bước chân, hình như là hai người.

“Lúc này nó còn ở đây mà” Người nói chuyện lộ ra giọng điệu nghi hoặc nhưng vẫn khiến cho Hạ Thiếu Lăng nhận ra. Không phải là cậu thiếu niên theo phong cách hip-hop tìm nó gây chuyện lúc này sao?

“Đây nè!” Nó lật mình, sau đó nhẹ nhàng nhảy xuống.

“Là cháu...”

“Là cô...”

Hạ Thiếu Lăng cùng Dương Phỉ Phỉ đồng thời lên tiếng, đều có chút kinh ngạc nhìn đối phương.

“Chị biết nó à?” Dương Tử Tuấn ngẩng đầu nhìn Dương Phỉ Phỉ, hỏi.

Về mặt của Dương Phỉ Phỉ trở nên có chút khó coi, không ngờ ‘nghiệt duyên’ của cô ta cùng người nhà họ Tô vẫn chưa dứt được. Chính cô ta còn bị bọn họ khinh thường, ngay cả em trai bảo bối cũng chịu sự ức hiếp của Hạ Thiếu Lăng.

“Sao em không nói cho chị biết kẻ ức hiếp em là nó?” Cô ta không quên ngày đó bị Hạ Thiếu Lăng làm cho kinh hãi, khó trách em trai cô ta cũng phải cần răng chịu đựng.

“Em làm sao biết hai người quen biết nhau” Dương Tử Tuần kêu gào.

Dương Phỉ Phỉ hừ một tiếng trong lòng, sau đó chuyển ánh mắt đến Hạ Thiếu Lăng. Mặc dù có chút e ngại về sức mạnh của nó nhưng cô ta cũng không muốn bị mất uy nghiêm chị gái trước mặt em trai.

“Hạ Thiếu Lăng, nghe nói cháu ức hiếp em trai cô, phải không?”

Hạ Thiếu Lăng cảm thấy thật buồn cười, nghiệt duyên này là thế nào? Cậu thiếu niên mặc áo hip-hop kia lại là em trai của Dương Phỉ Phỉ, nhưng câu hỏi của cô ta lại càng đáng buồn cười hơn. Từ bên ngoài nhìn vào thì ai cũng nghĩ rằng chính cậu ta ức hiếp nó.

“Cô thấy cháu giống như ức hiếp cậu ta lắm sao?” Nó ngẩng cao đầu.

Trong lòng Dương Phỉ Phỉ thấy rất buồn bực. Đúng vậy, nhìn từ ngoài vào đều tưởng như tình huống trái ngược nhau. Thế nhưng cô ta không phải dần, lại cũng không có điên, đương nhiên cô ta sẽ không cho người ngoài có cơ hội nhìn sai sự thật như vậy.

“Cháu không cần phải giả ngu. Cô đều biết cháu cũng có công phu giống như người mẹ yêu tinh kia của cháu”

“Sai rồi. Mẹ cháu không phải yêu tinh, mà là là yêu nghiệt” Hạ Thiếu Lăng trịnh trọng tiếp lời, ngược lại khiến cho Dương Phỉ Phỉ không biết phải trả lời thế nào.

“Đừng có đánh trống lảng. Cả nhà các người định làm gì vậy hả? Nhắm vào cô còn chưa tính, giờ còn muốn làm gì em trai cô đây?” Làm cho cô ta căm giận chính là, chỉ vài ngày mà Hạ Thiếu Lăng này đã từ cấp tiểu học chuyển lên tận trung học. Chẳng lẽ nó thật sự là thiên tài sao? Mà cô ta phải tốn rất nhiều tiền cùng các mối quan hệ mới có thể đưa em trai vào ngôi trường quý tộc này.

“Nhà cháu không có nuôi hồ ly tinh” Hạ Thiếu Lăng nói ra một câu.

“Có ý gì?” Dương Tử Tuần ngây ngốc hỏi lại.

Dương Phỉ Phỉ lại tức giận đến mặt đỏ bừng.

“Có nghĩa là nhà chúng tôi không có ai mơ tưởng tới chồng của người khác. Tuy nhiên lại có một kẻ vô sỉ nào đó lại mơ tưởng tới chồng của người khác” Hạ Thiếu Lăng nhếch cằm, đôi mắt trong suốt sáng ngời kia lại nhìn chằm chằm Dương Phỉ Phỉ, ý tứ rất rõ ràng.

“Chị...” Dương Tử Tuần hơi ngu ngơ, cũng nhìn về phía chị gái.

“Kêu cái gì?” Dương Phỉ Phỉ tức giận nhìn em trai “Đừng nghe nó nói lung tung. Chị của em vốn dĩ xinh đẹp, người theo đuổi đếm không hết, vậy mà còn mơ tưởng đến chồng kẻ khác làm gì?”*)(*^

Dương Tử Tuần gật gật đầu. Đúng là chị gái có không ít người theo đuổi, trong đó không thiếu các ông chủ lớn nhiều tiền.

Hạ Thiếu Lăng hừ lạnh hai tiếng, nói:

“Là người bình thường đương nhiên không cần tranh đoạt, nhưng nếu đối tượng là một người đàn ông siêu cấp hoàn hảo, không tranh giành mới là lạ” Cha nó vừa tuần mỹ vừa có danh lợi, không người phụ nữ nào là không mê đắm đuối. Tuy nhiên ánh mắt của cha nó lại cao hơn đầu, ngoại trừ lão mẹ yêu nghiệt ra thì phụ nữ trong mắt cha cũng chỉ toàn là không khí.

“Mày...”

“Đúng rồi” Hạ Thiếu Lăng cắt đứt lời nói của Dương Phỉ Phỉ “Nếu cậu ta là em trai của cô thì cháu cũng nói thẳng cho biết, đừng có ngu ngốc như nhau mà đến chọc cháu. Chọc giận cháu rồi thì đến lúc thiếu một cánh tay hay gãy một cái chân cũng đừng oán người khác...”

“Chị...” Dương Tử Tuần bị lời nói của Hạ Thiếu Lăng làm cho sợ hãi, không ngừng nhích ra phía sau lưng Dương Phỉ Phỉ.

“Mày đang uy hiếp chị em tao sao?” Người ta nói ‘con giun xéo lắm cũng oằn’, người nhà họ Tô thật sự chọc giận Dương Phỉ Phỉ.

“Tùy cô nghĩ thôi, dù sao cháu cũng đã cảnh cáo trước” Hạ Thiếu Lăng giơ giơ tay, sau đó lắc mình, lướt qua người bọn họ rời khỏi.

“Chị, làm sao bây giờ?” Dương Tử Tuần vừa tức lại vừa sợ.

“Sợ cái gì mà sợ? Chị cũng không tin nó có can đảm động tới em” Dương Phỉ Phỉ híp mắt “Tô Khinh Lăng, Hạ Thiếu Lăng, tao sẽ xử đẹp mẹ con các người”

19. Chương 19: Trò Cười Công Dã Tràng

“Chị Đồng, tôi muốn mở một cuộc họp báo, chị giúp tôi chuẩn bị một chút đi”

Dương Phỉ Phỉ không hổ là người hiểu rõ quy tắc trong giới giải trí hỗn tạp. Cô ta quyết định không chiến trực tiếp với Tô Khinh Lăng, dù sao Tô Khinh Lăng cũng có bức tường chống lưng là tập đoàn Tô thị khổng lồ. Thế cho nên cô ta sẽ dùng dư luận để đả kích cả nhà họ Tô.

“Họp báo?” Người đại diện của Dương Phỉ Phỉ nhìn cô ta “Họp báo để làm gì? Đừng nói em định thông báo sẽ đổi nghề hoặc rời khỏi giới giải trí nhé?” Tâm tình của người đại diện gần đây cũng hơi khó chịu. Lúc trước Dương Phỉ Phỉ luôn là cây hái ra tiền, nhưng không hiểu sao bây giờ lại thảm hại như vậy. Cô ấy đang suy nghĩ xem có nên tìm một ngôi sao mới để đào tạo hay không.

“Đương nhiên là không phải” Dương Phỉ Phỉ đương nhiên sẽ không tự chặt đứt tương lai của mình “Chị Đồng, chị cũng biết chuyện những hợp đồng gần đây của em bị cắt không lý do đúng không?”

Đồng Thư gật gật đầu. Đúng là như thế, nhưng có liên quan gì đến họp báo lúc này?

“Chị Đồng, em biết rõ nguyên nhân nằm trên người bà xã của Hạ Tư Lạc”

“Bà xã của Hạ Tư Lạc? Cái vị thiên kim tiểu thư Tô thị vừa thông báo tiến vào giới giải trí kia sao?” Đồng Thư nhíu mày. Tô Khinh Lăng chính là hạt mầm chất lượng, đáng người tuyệt mỹ, tính cách tuy kiêu ngạo nhưng lại cũng không phải ngang ngược, ngược lại đó càng là một cá tính nổi bật. Nếu biết cách gieo mầm và chăm sóc thì nhất định cô gái này sẽ hoành hành trong giới giải trí.

“Tại sao cô ấy phải nhắm vào em?” Đây là điều Đồng Thư không rõ nhất.

“Là do cô ta ghen tị” Biểu tình trên mặt Dương Phỉ Phỉ chính là oán hận “Chị cũng biết em từng hợp tác với Hạ Tư Lạc, có đôi khi vô tình gặp nhau lại bị phóng viên chụp được rồi viết bậy bạ lên báo. Không biết sao Tô Khinh Lăng lại tin là thật, cứ xem em như hồ ly tinh tranh chồng với cô ta. Không chỉ như thế, cô ta còn dựa vào tập đoàn Tô thị thò tay vào những vụ hợp đồng của em, càng khiến cho nhiều fan hâm mộ hiểu lầm em là hồ ly tinh phá gia can nhà người khác...”

“Cô ấy nghi ngờ cũng là chuyện bình thường” Đồng Thư lại gật gật đầu. Nếu như cô có một người chồng vừa tuấn mỹ lại vừa tài hoa như thế, còn là một minh tinh trong giới giải trí, thì cô nhất định sẽ rất ghen tị với những diễn viên vô tình xuất hiện bên cạnh chồng mình. “Cho nên cô ấy mới gia nhập giới giải trí à?” Mục đích chính là quần thúc chồng.

“Có lẽ vậy” Dương Phỉ Phỉ cũng không giải thích nhiều “Em chỉ muốn mượn cuộc họp báo này để truyền một ít thông tin đến tay các phóng viên. Em lại càng không muốn mình bị khán giả hiểu lầm, ảnh hưởng đến tương lai sau này...”

Đồng Thư vuốt cằm. Dương Phỉ Phỉ nói cũng đúng, khoan hãy nói chuyện hả giận, chỉ cần có thể tạo ra một câu chuyện làm cho tên tuổi của Dương Phỉ Phỉ xuất hiện trở lại trong mắt của khán giả cũng tốt rồi.

“Được, chị sẽ đi sắp xếp”

“Cám ơn chị” Dương Phỉ Phỉ gật gật đầu với Đồng Thư. Nhìn thấy Đồng Thư đã rời khỏi, đôi mắt cô ta híp lại. Chờ đi Tô Kinh Lăng, cô nhất định sẽ phải hối hận.

Ngày hôm sau là cuộc họp báo Dương Phỉ Phỉ đã mời phóng viên tham gia. Tin tức ngọc nữ của làng giải trí gặp chút chuyện uất ức thu hút không ít phóng viên.

Dương Phỉ Phỉ nhìn thấy phóng viên đến cũng đã đầy đủ liên lập tức bắt đầu khóc lóc kể lể. Thái độ thường ngày khi đối mặt với mọi người của cô ta là dịu dàng, cho nên khi nước mắt của ngọc nữ rơi xuống càng khiến cho người khác đồng tình. Thế nhưng ánh mắt của đám ký giả dù sao cũng rất bén nhọn, không thể nào tin tưởng cô ta một cách dễ dàng như vậy, mà là hi vọng đào ra thêm nhiều tin tức bí mật hơn nữa.

“Cô Dương, cô nói rất nhiều hợp đồng gần đây bị cắt là do sự cản trở của tập đoàn Tô thị sao? Tôi chỉ muốn hỏi là nguyên nhân gì lại khiến cho Tô thị phải nhắm vào cô?” Một phóng viên dẫn đầu hỏi.

“Tất cả nguyên nhân đều do duyên phận hợp tác của tôi với Hạ Tư Lạc” Dương Phỉ Phỉ lau nước mắt trả lời “Có lẽ là do chúng tôi diễn rất ăn ý, đôi lúc cũng vô tình gặp nhau thì chào hỏi nhau ngoài đời, vì vậy đã khiến cho Hạ phu nhân hiểu lầm”

“Ý của cô là thiên kim tiểu thư của Tô thị sao?” Phóng viên tiếp lời.

Dương Phỉ Phỉ gật gật đầu.

“Chẳng lẽ chuyện cô yêu thầm Hạ Tư Lạc không phải là sự thật sao?” Lại một phóng viên lên tiếng hỏi.

Dương Phỉ Phỉ ngẩn ra, sau đó rất nhanh đã phản ứng kịp thời.

“Chúng tôi hợp tác rất vui vẻ” Trả lời một cách mơ hồ ám muội luôn luôn là sở trường của người trong giới giải trí.

“Nếu vậy tất cả đều là do Hạ phu nhân hiểu lầm?”

Dương Phỉ Phỉ gật đầu, Đồng Thư bên cạnh cũng cười nói chen vào:

“Cũng vì Hạ phu nhân rất yêu Hạ Tư Lạc mà thôi. Nếu tôi cũng có một người chồng lý tưởng như vậy thì tôi cũng sẽ rất để ý” Lời của cô ta đối lấy tiếng cười của mọi người.

“Tuy cô nói là thế nhưng chúng ta đều biết Hạ phu nhân sắp hợp tác với Hạ Tư Lạc trong một bộ phim mới của Trần đạo diễn. Dung mạo của cô ấy lại rất nổi trội so với nhiều nữ minh tinh khác. Sao cô ấy lại không tự tin vào bản thân mình được?” Lại một phóng viên đưa ra quan điểm sắc bén.

Một vài phóng viên khác cũng gật gật đầu. Tuy rằng thiên kim tiểu thư Tô thị nói chuyện có chút kiêu căng, nhưng khó có thể không thừa nhận điều kiện của cô so với bất kỳ nữ minh tinh nào cũng hơn rất nhiều. Đương nhiên, Dương Phỉ Phỉ lại càng không thể đem ra so sánh với cô ấy.

Lời nói của vị phóng viên này khiến cho Dương Phỉ Phỉ cùng Đồng Thư đều ngẩn ra.

“Hay là cô Dương vẫn nghĩ rằng chính mình so với Hạ phu nhân lại càng dễ được Hạ Tư Lạc liếc mắt đưa tình hơn?” Lời này đã đánh mạnh vào ý định của Dương Phỉ Phỉ, dù sao bất kỳ ai cũng hiểu rõ. Tuy Hạ Tư Lạc đã gia nhập vào giới giải trí hơn một năm, nhưng cũng chưa từng thấy hắn có bất kỳ động tác thân cận nào với các nữ diễn viên đồng cùng, càng đừng nói là những hành động ám muội. Ngược lại, nữ minh tinh tự dâng mình đến cửa cũng không ít.

“Cái này...” Dương Phỉ Phỉ cầm nín. Vấn đề này cô ta phải trả lời thế nào đây? Nói “Đúng!” hay “Không phải”, cũng đều không được.

“Chắc cũng là do cô Dương đã làm gì đó mới có thể khiến cho Hạ phu nhân hiểu lầm, đúng không? Cho nên Tô thị mới nhắm vào cô Dương đây, đúng không? Nếu không thì tại sao những diễn viên khác hợp tác với Hạ Tư Lạc lại không phải chịu sự chèn ép của tập đoàn Tô thị?” % ^ & * () * & ^ %

“Đúng vậy! Trước kia không phải cô Dương đã nói là rất hâm mộ Hạ Tư Lạc sao?”

“Bây giờ cô Dương mở cuộc họp báo này không sợ bị Tô thị chèn ép hơn trước sao?”

“Hay là cô Dương không cam lòng, muốn ngọc đá cùng vỡ?”

Vấn đề mà phóng viên đặt ra càng lúc càng sắc bén, thẳng thắn, càng khiến cho Dương Phỉ Phỉ muốn lấy sự đáng thương để giành được sự cảm thông của người khác cũng phải rối loạn. Cuối cùng, cô ta đã không biết phải trả lời những ký giả này như thế nào.

Đồng Thư thấy tình huống nằm ngoài tầm kiểm soát, trong lòng cũng rất tức giận. Đồng thời quyết định vứt bỏ Dương Phỉ Phỉ, trốn thẳng vào hậu trường.

Cuối cùng, cuộc hoảng loạn của phóng viên cũng chấm dứt.

20. Chương 20: Khi Nào Con Mới Có Em Gái?

“Nhìn đi, Dương Phỉ Phỉ này thật có tố chất tạo phiền phức”

Tô Khinh Lăng làm ồ trên ghế sa lon, đầu dựa vào vai chồng mình. Đôi mắt cô vẫn đặt trên mặt báo đọc tin tức về cuộc họp báo của Dương Phỉ Phỉ, lại giống như đang đọc tin về một người khác. Cô hoàn toàn không để ý đến cái người này đã nói mình ghen tị, lợi dụng chỗ dựa vững chắc là tập đoàn Tô thị để ức hiếp người.

Hạ Tư Lạc cũng nhìn một chút, sau đó không chút hứng thú chuyển mắt đi nơi khác.

“Mẹ, Dương Phỉ Phỉ còn từng đến trường của con” Đang chơi điện tử bên cạnh, Hạ Thiệu Lăng nói một câu.

“Cô ta đến trường con làm gì?” Tô Khinh Lăng buông tờ báo xuống, nhìn chăm chăm con trai “Lần trước bị con ‘giáo dục’ ột trận còn chưa chữa mà chạy đến tìm con sao?”

“Không phải” Ánh mắt của Hạ Thiệu Lăng vẫn nhìn chăm chăm màn hình điện tử, trả lời “Em trai cô ta học chung trường với con. Rất không may, cậu ta đụng phải con. Lại tiếp tục rất không may, con đã giáo huấn cậu ta một trận. Thế cho nên Dương Phỉ Phỉ đã chạy tới làm chỗ dựa của em trai của mình”

“Kết quả?” Thật sự là nghiệt duyên, em trai cô ta thế nhưng cũng học ở học viện Đinh Phong. Tuy nhiên cũng không cần phải lo lắng, con trai của cô đương nhiên sẽ trở thành khắc tinh của em trai Dương hồ ly.

“Nàng ta đã ăn một gậy của con” Đáp án của Hạ Thiệu Lăng quả nhiên không khiến cho Tô Khinh Lăng thất vọng.

“Con trai, làm tốt lắm” Tô Khinh Lăng gật đầu, sau đó nhìn chăm chăm tấm hình Dương Phỉ Phỉ đang lau nước mắt trên tờ báo “Khó trách cô ta muốn mở họp báo, cũng chỉ là vì ‘tức nước vỡ bờ’ liều mạng đánh cược một lần. Đáng thương, xem ra cuộc họp báo này cũng bê bối cả, nhưng cũng cảm ơn cô ta đã gián tiếp khiến cho em nổi tiếng”

Hạ Thiệu Lăng nhếch môi. Lúc này chỉ sợ là Dương Phỉ Phỉ đã tức giận đến muốn đập đầu vào tường.

“Mẹ, không phải hai người đang đóng phim sao? Sao hôm nay không đến phim trường?” Hạ Thiệu Lăng hỏi, cũng tỏ vẻ nó rất quan tâm đến cha mẹ mình.

“Nữ diễn viên phụ thần bí kia có việc bận cho nên kéo dài thêm hai ngày nữa” Tô Khinh Lăng nói “Dù sao cũng không sao cả, mẹ còn có thể làm người nhân rồi thêm vài ngày...” Dựa vào vai chồng, nhìn con trai. Người một nhà ở cùng một chỗ, đây là một hình ảnh rất hạnh phúc.

Hạ Thiệu Lăng nhún nhún vai, tỏ vẻ không quan tâm. #\$\$%^&*()(*&^%\$\$##\$%^&*()(*&^%\$\$

“Leng keng...” Điện thoại trong phòng khách vang lên.

“Con trai nghe điện thoại” Tô Khinh Lăng ra lệnh cho con trai.

Hạ Thiệu Lăng không cam lòng ném máy điện tử, đi đến bàn trà kế bên ghế của cha mẹ, bắt điện thoại.

“Xin chào?” Không biết đối phương nói cái gì đó, Hạ Thiệu Lăng đưa điện thoại ẹ mình. ^%%

“Mẹ, tìm cả hai người”

Tô Khinh Lăng nhận điện thoại, sau đó gật gật đầu.

“Được, ngày mai thì ngày mai, không sao cả... Ừ, đúng vậy, là con trai tôi”

“ ... ”

“Giọng nói của con trai tôi đương nhiên là dễ nghe rồi” Dường như được đối phương khen ngợi Hạ Thiếu Lăng, người làm mẹ như Tô Khinh Lăng đương nhiên phải hãnh diện đến ngoắc đuôi “Sao? Muốn cho nó lồng tiếng trong phim à?”

Hạ Thiếu Lăng lắc đầu với Tô Khinh Lăng, nó không có hứng thú vì người khác mà “hiền thanh”.

“Con tôi không đồng ý” Tô Khinh Lăng trả lời thẳng thắn “Khuyên? Không được, gia đình tôi theo chế độ dân chủ. Tôi hoàn toàn tôn trọng ý kiến của con tôi”

Mới là lạ.

Hạ Thiếu Lăng lẩm nhẩm, lại tập trung chơi điện tử.

“Được, cứ như vậy đi. Trần đạo diễn, đừng lãng phí tiền điện thoại nữa” Tô Khinh Lăng nói xong liền cúp điện thoại, hoàn toàn không giống một diễn viên mới phải lấy lòng đạo diễn.

“Chồng, nữ diễn viên phụ thần bí kia xuất hiện rồi. Trần đạo diễn nói ngày mai chúng ta có thể đến phim trường “Tô Khinh Lăng lại tựa vào vai Hạ Tư Lạc nói, móng tay thon dài vuốt vuốt vạt áo của hắn.

“Được” Hạ Tư Lạc gật đầu.

“Chồng, anh thật gọi cảm nha. Khó trách nhiều nữ minh tinh muốn trèo lên người anh như vậy” Tô Khinh Lăng ngẩng đầu nhìn chồng mình, nói, còn đưa tay xoa xoa mặt hắn. Nếu không phải cô vác dao trần giữ ngoài cửa thì chỉ sợ những con hồ ly tinh này đã quần nát chồng mình.

“Mẹ đang trêu chọc cha sao?” Hạ Thiếu Lăng đột nhiên xen vào.

“Con nít tránh qua một bên” Tô Khinh Lăng trừng mắt với con trai “Đây là sở thích của vợ chồng cha mẹ, đúng không chồng yêu?” Cô chớp chớp mắt với Hạ Tư Lạc.

Trong đôi mắt thâm thúy của Hạ Tư Lạc xuất hiện một ngọn lửa, ngón tay thon dài giữ chặt cánh tay đang trêu chọc mình của Tô Khinh Lăng.

“Vợ yêu, em ‘đói’ sao?”

Tô Khinh Lăng sững sốt, sau đó cười càn mị hoặc.

“Rất ‘đói’ đó!”

“Vậy à? Vậy thì vi phu phải có nghĩa vụ đút em ăn no rồi” Hạ Tư Lạc đột nhiên bế cô lên, đi về phía cầu thang, còn quay đầu lại nói với con trai:

“Dù có nghe thấy thanh âm gì cũng không được lên lầu”

Hạ Thiếu Lăng ngẩng khuôn mặt nghiêm nghị của một ông cụ non lên, sau đó đeo headphone vào tai, nói:

“Yên tâm, con chỉ nghe thấy nhạc trò chơi” Nó nói rất nghiêm túc.

“Con trai, tiền đồ sáng lạn” Tô Khinh Lăng nói với con trai mình.

“Khi nào thì con sẽ có em gái đây?” Hạ Thiếu Lăng đột nhiên nói ra một câu.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc đồng thời sững sốt, thật ra bọn họ cũng chưa nghĩ tới sẽ có thêm một đứa con nữa.

“Con trai, nguyện vọng này của con tạm thời chưa thể thực hiện được” Tô Khinh Lăng nói một cách thật đáng tiếc.

“Con biết rồi, cha mẹ cứ tự nhiên” Hạ Thiếu Lăng gật đầu, lại bắt đầu chơi trò chơi điện tử.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, sau đó đi lên lầu, bắt đầu kế hoạch ‘đút nhau ăn’ của cả hai.

Ngày hôm sau, lúc mặt trời chiếu rọi đến mờ, Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc mới đi xuống lầu.

Từ già đến trẻ nhà họ Tô đều ngồi trên bàn ăn chờ hai người. Đối với chuyện bọn họ dậy muộn, mọi người đều hiểu. Tuy nhiên cậu hai họ Tô cũng không quên cười nhạo em gái.

“Em gái thân yêu, em đừng cố quá sức, nếu không em rể của anh sẽ khó tiêu đó” Tô Mặc Thần chớp chớp mắt đầy ám muội với Tô Khinh Lăng.

Đối với sự giễu cợt của anh hai, mặt Tô Khinh Lăng không đổi sắc, ngược lại còn nói:

“Anh hai thân yêu yên tâm, chồng em còn lợi hại hơn so với anh đấy. Anh vẫn nên cố gắng một chút, đừng có đổ hết vốn liếng của mình vào mấy cái bụi hoa dại kia, đến lúc hết vốn thì không ai có thể cứu anh đâu”

“Em...” Tô Mặc Thần bị lời nói của em gái khiến cho nói không ra lời.

“Được rồi, hai anh em đừng có gây nhau nữa” Bà Tô nói “Thần, không phải con có buổi chụp hình tạp chí sao? Tiểu Lăng với Tư Lạc cũng phải đến phim trường đó, đại diện của hai đứa vừa gọi điện thoại nhắc nhở, đừng có gây nhau kéo trễ giờ bây giờ...”

“Dạ!” Hoàng thái hậu vừa nói, hai anh em lập tức đánh trống lui binh.

21. Chương 21: Nữ Diễn Viên Phụ Thần Bí Hiện Thân

Dương Phỉ Phỉ trốn chui trốn nhủi.

Cô ta đeo kính đen, mang theo túi xách hiệu LV đi vào trung tâm thương mại. Rất nhiều mặt hàng tinh xảo đập vào mắt nhưng không có chút tâm tư muốn mua. Sự không cam tâm trong lòng khiến cô ta vừa tức giận lại vừa mệt mỏi.

Đáng giận! Đáng giận! Tại sao có thể như vậy? Phóng viên không những không hạ thấp hình ảnh của Tô Khinh Lăng, mà còn khiến cho cô ta bị công ty đại diện ném qua một bên. Tức chết cô ta! Số mệnh của tiện nhân kia cũng quá tốt rồi!

Phịch một tiếng, cô ta lại đụng vào một cô gái ngay góc rẽ.

“Đi đứng kiểu gì vậy? Không có mắt à?” Trong lòng đang phẫn hận, cô ta giận cá chém thớt, hét lên với cô gái kia.

Đối phương cũng là một cô gái đeo kính mát. Nghe thấy tiếng mắng của Dương Phỉ Phỉ, cô gái này chỉ liếc mắt nhìn cô ta một cái qua chiếc kính đen, sau đó ngạo mạn nói ra một câu:

“Thì ra là cô!”

Dương Phỉ Phỉ ngẩn ra, đối phương biết cô ta sao? Hơn nữa thanh âm của cô gái kia cũng không lớn không nhỏ khiến cho cô ta nhớ rằng mình đang ở nơi đông người. Cô ta lo lắng nhìn bốn phía một chút, quả nhiên có không ít người quay đầu lại nhìn bọn họ. Sắc mặt cứng đờ, cô ta nở một nụ cười cứng ngắc với mọi người, sau đó quay đầu lại nói chuyện với cô gái kia.

“Cô là ai?”

“Tôi là ai không quan trọng, quan trọng là... tôi sẽ thay thế cô đánh thắng Tô Khinh Lăng” Lời nói của cô gái này lại khiến cho Dương Phỉ Phỉ kinh ngạc.

“Ý của cô là gì?” Cô ta bắt mẫn nhếch môi.

“Không phải cô đã rút dài rồi sao?” Cô gái kia liếc xéo cô ta một cái, tư thế cao ngạo kia khiến cho Dương Phỉ Phỉ rất không thoải mái.

“Rồi sao? Cũng chỉ là tạm thời thôi, tôi sẽ đứng lên một lần nữa... rất nhanh thôi” Cô ta trừng mắt.

“Vậy sao?” Thanh âm của cô gái kia có chút lạnh như băng “Vậy thì tới lúc cô lại xuất hiện trước công chúng thì tôi cũng đã thay thế vị trí của cô rồi. Hơn nữa, tôi còn đã đánh bại Tô Khinh Lăng, giành được sự chú ý của Hạ Tư Lạc...”

“Cuối cùng thì cô là ai?” Tuy Dương Phỉ Phỉ rất bất mãn, nhưng cô ta cảm thấy cô gái trước mặt này nhất định sẽ gây ra được sóng gió.

Cô gái kia tháo kính mát xuống, lộ ra một khuôn mặt diễm lệ.

“Nhớ kỹ tôi, rất nhanh cô sẽ nhìn thấy tôi đứng trước công chúng”

Dứt lời, cô gái kia lại đeo kính đen lên, sau đó gật gật đầu chào Dương Phỉ Phỉ, rời đi.

Dương Phỉ Phỉ nhìn bóng lưng của cô ta, sau đó cũng xoay người.

Mặc kệ cô gái này là ai, dù sao cô ta cũng sẽ trở lại giới giải trí một lần nữa. Cô ta nhất định sẽ khiến cho ả biết, địa vị của cô ta ai cũng không thể lật đổ được...

Trường quay bộ phim xuyên thời không cổ điển “Thú vương phu quân”, nhân viên công tác bận rộn chạy tới chạy lui khắp nơi.

Tô Khinh Lăng ôm lấy cánh tay của Hạ Tư Lạc xuất hiện, hôm nay hai người mặc một bộ quần áo cặp đôi.

Tô Khinh Lăng mặc chiếc váy dài hở tay màu đen, một đôi giày cao gót tám phân trắng, mái tóc dài đen óng được buộc phía sau buông thả qua vai.

Hạ Tư Lạc thì một bộ Tây phục màu đen, chiếc quần tây màu đen càng tô thêm dáng người hoàn mỹ cao ngất của hắn. Hai người, thu hút không ít ánh mắt.

Hai vợ chồng vừa đến phim trường liền nhận được tiếng ca ngợi không ngớt.

Tô Khinh Lăng nhếch cằm, vẫn là một bộ dáng hung hăng càn quấy, không chút quan tâm tới sự hâm mộ hoặc là đổ kỵ của người khác. Dù thế nào đi nữa thì hai vợ chồng họ vẫn là tiêu điểm, cô cứ thoải mái hưởng thụ cảm giác này đã.

“Trần đạo diễn, nữ diễn viên phụ kia tới chưa vậy?” Tô Khinh Lăng mở miệng liền hỏi tới cô nữ phụ thần bí kia. Cô thật muốn nhìn xem đó là ai mà lại thần bí như vậy.

“Tới liền đó!” Trần đạo diễn gật gật đầu nói. Vừa nói xong, một cô gái đeo kính đen đã xuất hiện cùng một cô gái có vẻ ngoài tháo vát.

“Trần đạo diễn” Cô gái có vẻ như là người đại diện mỉm cười với Trần đạo diễn “Chúng tôi đến rồi”

“Không có, rất đúng giờ. Tất cả mọi người cũng vừa đến thôi” Trần đạo diễn cười cười.

Cô ta quay sang nói với cô gái đeo kính đen: “Thanh Thu, chào hỏi mọi người đi”

Cô gái được nhắc đến tháo kính đen xuống, lộ ra một khuôn mặt xinh đẹp càng khiến cho người khác không ngờ được.

“Xin chào mọi người, tôi là Lãnh Thanh Thu, xin mọi người chiếu cố nhiều” Giới thiệu ngắn gọn, cũng không có thái độ thân thiện, một bộ dạng lạnh nhạt khiến ọi người đưa mắt nhìn nhau.

Với một người mới mới vào nghề không có bất kỳ kinh nghiệm nào, tư thế đó có chút cao ngạo. Hơn nữa, dường như chính cô ta cũng rất khó sống chung, nhưng với bộ dáng xinh đẹp, trong trẻo, lạnh lùng đó lại lưu lại ấn tượng ọi người.

“Xin chào, hoan nghênh cô tham gia tổ phim của chúng tôi” Trần đạo diễn thay mặt mọi người nói lời chào, sau đó giới thiệu từng người “Hai vị này là nam nữ chính Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng, bọn họ là diễn viên...”

Những người bị điểm danh đều gật gật đầu với Lãnh Thanh Thu. Thế nhưng Tô Khinh Lăng lại chỉ nhìn cô ta. Cô thật không biết Lãnh Thanh Thu này thật sự lạnh nhạt hay chỉ là giả vờ, bởi vì trực giác nói cho cô biết Lãnh Thanh Thu nhất định có mục đích nào đó. Thôi cũng mặc kệ, Lãnh Thanh Thu này thật ra cũng thu hút sự chú ý của cô...

Lãnh Thanh Thu sẽ khiến cho cô mở mang kiến thức.

“Được rồi, bây giờ tất cả mọi người đều đã nhận biết nhau, vậy thì chúng ta thực hiện nghi thức khởi động máy thôi” Trần đạo diễn nói với mọi người.

“Đợi một chút, đạo diễn” Lãnh Thanh Thu đột nhiên lên tiếng.

“Thanh Thu, có chuyện gì sao?” Trần đạo diễn nhìn Lãnh Thanh Thu.

“Tôi thấy kịch bản có chút vấn đề, muốn hỏi đạo diễn một chút”

“Có vấn đề gì?” Trần đạo diễn vừa nghe đến kịch bản thì thái độ của hắn ta cũng nghiêm túc hơn.

“Tôi đã đọc kịch bản, nữ phụ Ngưng Nguyệt cùng nam chính vốn dĩ là một đôi, nhưng do nữ chính cho nên mới phải tách ra. Trong lòng nữ phụ vẫn có phần hận, nhưng thái độ biểu hiện ra ngoài trong kịch bản tôi cảm thấy vẫn chưa đủ để diễn tả hết nội tâm nhân vật. Tôi nghĩ chúng ta nên thêm một chút...”

Những người khác nghe vậy liền ngẩn ra. Cô ta muốn thêm đất diễn sao?

“Cái này...” Trần đạo diễn nhíu mi. Đối với khả năng diễn xuất của Lãnh Thanh Thu hắn cũng chưa rõ. Hơn nữa với một người mới vào nghề mà nói, phần đất diễn của cô ấy xem như cũng không tệ rồi.

“Trần đạo diễn, nếu Thanh Thu cũng vì bộ phim mà suy nghĩ thì chúng ta cũng nên đồng ý thôi” Tô Khinh Lăng bất ngờ mở miệng. Cô không quan tâm chuyện Lãnh Thanh Thu muốn thêm phần diễn của nữ phụ. Muốn cướp đất diễn sao? Có thêm đất diễn thì cô ta cũng không sánh bằng chính cô.

“Nếu Khinh Lăng đã nói như vậy thì ok thôi” Trần đạo diễn gật gật đầu.

Lãnh Thanh Thu liếc nhìn cô một cái. Xem ra Tô Khinh Lăng rất có phân lượng với Trần đạo diễn.

22. Chương 22: Diễn Mà Cũng Trừ Độc

Khai máy “Thú vương phu quân”.

Tập 1:

Phong Noãn Noãn (nữ chính) không hiểu sao lại xuyên không về một thế giới cổ đại không có trong lịch sử. Khi nàng mở mắt ra liền nhìn thấy một đôi nam nữ đang triển miên hôn nhau.

“Oa, đôi phong bại tục!” Tô Khinh Lăng trong vai Phong Noãn Noãn nhìn hai người đang hôn nhau, thốt ra câu cảm thán. Thực tế trong lòng cô cũng hiểu, đôi nam nữ đang hôn môi nhau kia lại đang cách nhau bởi một tấm kính thủy tinh.

Thủy tinh, đúng vậy, chồng của cô đương nhiên không thể để cho người khác chạm vào, cho dù là diễn cũng không được.

“Người là ai?” Đôi nam nữ đang hôn nhau nhìn thấy Phong Noãn Noãn mặc một bộ quần áo kỳ lạ đột nhiên xuất hiện. Kinh ngạc qua đi, Hạ Lạc Sâm (nam chính) kéo Ngưng Nguyệt (nữ phụ) vào ngực để bảo vệ.

“Ta là ai? Đương nhiên ta là ta nha!” Phong Noãn Noãn cười nói với hai người họ, sau đó ánh mắt đảo liên xung quanh, biểu cảm thật kỳ quái “Bản thân ta cũng muốn hỏi một chút, đây là nơi quỷ quái nào vậy?”

“Người vào đây bằng cách nào?” Hạ Lạc Sâm đánh giá Phong Noãn Noãn bằng đôi mắt sắc bén.

“Xuyên vào” Phong Noãn Noãn nhún vai, cười nói.

Hạ Lạc Sâm hoài nghi, trong khi Thu Ngưng Nguyệt lại nhìn nàng một cách tò mò.

“Này, các người đừng có dùng loại ánh mắt này mà nhìn chằm chằm ta chứ!” Phong Noãn Noãn tiến tới một bước, sau đó thuận tay cầm ly trà trên bàn lên uống. Bộ dạng tự tại này khiến cho hai người phải nhíu mày.

“Tốt nhất là người nên thành thật khai báo, nếu không...” Hạ Lạc Sâm uy hiếp.

“Nếu không thì sao?” Nhìn tên nam nhân tuấn mỹ này, Phong Noãn Noãn ngược lại nổi lên lòng dạ muốn trêu đùa. Nàng đột nhiên tiến đến gần hắn, chớp chớp mắt, nói: “Người có thể ăn ta sao?”

“Người...” Hạ Lạc Sâm bị một mùi hương thanh nhã đột nhiên xuất hiện mê hoặc.

“Lạc Lâm...” Thu Ngưng Nguyệt bên cạnh bất an lôi kéo hắn.

Hạ Lạc Lâm lấy lại tinh thần, đôi mắt thâm thúy nhìn nàng, sau đó quát:

“Người đâu?”

“Cắt!”

Hạ Tư Lạc cất giọng điệu cứng rắn lên, đồng thời Trần đạo diễn cũng hô lớn.

Ba người đang diễn đều ngừng lại, nháy mắt vị trí ba người liền thay đổi. Tô Khinh Lăng lắc thân mình, lật đổ địa vị của Lãnh Thanh Thu. Cô đưa tay ôm lấy cánh tay của Hạ Tư Lạc, bàn tay mềm mại sờ sờ ngực hắn. Chỗ này vừa rồi bị Lãnh Thanh Thu chạm qua, cô cần phải trừ độc.

Đôi mắt lạnh lẽo của Lãnh Thanh Thu nhìn thấy động tác của Tô Khinh Lăng, trong lòng không thoải mái, nhưng gương mặt lạnh nhạt lại không tỏ ra chút gì.

“Đạo diễn, thế nào?” Người đại diện của Lãnh Thanh Thu nhanh chóng hỏi han.

Trần đạo diễn nhíu mày, sau đó nhìn ba người nói:

“Khinh Lăng cùng Thanh Thu đều là lần đầu tiên quay phim, biểu hiện của hai người cũng không tệ. Khinh Lăng diễn biểu cảm của Phong Noãn Noãn rất đúng, biểu tình trêu đùa Hạ Lạc Sâm cũng rất quyến rũ động lòng người” Ngay cả bọn họ ngồi bên ngoài cũng bị vẻ mặt của cô lúc này mê hoặc.

“Lúc Thanh Thu nhìn thấy Lạc Sâm giật mình, trong lòng cũng rất không an ổn. Tuy nhiên biểu hiện cần phải sâu sắc thêm một chút, phải có cảm giác điềm đạm đáng yêu khiến người ta thương tiếc...” Nữ phụ Thu Ngưng Nguyệt lúc đầu có tính cách nhu nhược của một cô gái Giang Nam.

Được Trần đạo diễn khen ngợi, Tô Khinh Lăng chỉ nhíu mày, biểu cảm giống như không cần lời khen đó, hoặc nói đây là đương nhiên.

Thế nhưng các diễn viên khác đều nhìn cô với ánh mắt tán thưởng. Không hổ là Tô Khinh Lăng, lần đầu tiên diễn lại có biểu hiện không tầm thường như vậy.

Lãnh Thanh Thu vốn không nghĩ rằng diễn xuất của mình kém so với Tô Khinh Lăng, cho nên cô ta cũng khá bất mãn đối với lời nhận xét của Trần đạo diễn. Thế nhưng cô ta lại càng không dám lộ ra ý nghĩ rằng hắn ta bất công, chỉ mấp máy môi:

“Cám ơn đạo diễn, tôi nhất định sẽ cố gắng”

“Ừ, tốt lắm. Tôi tin rằng cô sẽ diễn tốt hơn” Trần đạo diễn gật gù đầu, rất tán thưởng thái độ của Lãnh Thanh Thu.

“Được rồi, tất cả mọi người nghỉ ngơi một chút đi. Sau khi ăn cơm trưa thì lại tiếp tục” Dù sao cũng mới khởi máy, cũng không cần gấp rút quay làm gì.

“Được” Mọi người gật đầu, đều tự giải tán.

“Lạc, chúng ta nghỉ một chút đi” Tô Khinh Lăng gật gù đầu với Lãnh Thanh Thu, sau đó ôm lấy cánh tay của Hạ Tư Lạc đi qua một bên. Bên kia, hai người trợ lý đã chuẩn bị hết mọi thứ.

Hạ Tư Lạc sau khi ngồi xuống, Tô Khinh Lăng liền ngồi vào bên cạnh, sau đó tựa đầu vào bả vai của hắn.

“Chồng, em khát nước”

Hạ Tư Lạc vừa nghe, liền gật gù đầu với trợ lý của mình.

Trợ lý vội vàng lấy hai chai nước chanh đã ướp lạnh ra.

Hạ Tư Lạc cầm lấy, bỏ ống hút vào, tự mình hầu hạ Tô Khinh Lăng.

Tô Khinh Lăng giống như nữ vương hưởng thụ sự hầu hạ của hần, vô cảm nhìn các nữ diễn viên xung quanh đều nhìn mình với ánh mắt hâm mộ.

Lãnh Thanh Thu đương nhiên cũng không bỏ qua một màn này. Cô ta cúi đầu, che giấu sự đổ kỵ bên trong đôi mắt.

“Thanh Thu, em có muốn uống nước không?” Một nữ diễn viên khác chủ động chào hỏi Lãnh Thanh Thu.

Lãnh Thanh Thu ngẩng đầu, nhìn thấy nữ diễn viên kia đưa mình một chai nước khoáng liền gật gật đầu, nói:

“Cảm ơn”

“Không cần khách sáo” Nữ diễn viên kia cười cười, sau đó ngồi xuống bên cạnh.

“Khinh Lăng thật may mắn, có được một người chồng đẹp trai lại tài giỏi như vậy hầu hạ, trông thật giống nữ vương. Tại sao đều là phái nữ mà chúng ta lại không có phúc khí như vậy nhỉ?” Người so với người, thật sự rất đáng ghen.

Lãnh Thanh Thu không đáp, nhưng bàn tay cầm chai nước lại siết chặt. Đúng vậy, Tô Khinh Lăng kia thật may mắn, nhưng cũng không phải là quá may mắn. Hạ Tư Lạc là đại minh tinh nổi tiếng mà ả lại có thể để cho hần cúi mình hầu hạ. Nếu đổi lại là cô ta, chắc chắn sẽ không xem Hạ Tư Lạc như kẻ hầu như vậy.

Thế nhưng cô ta lại không biết, hình thức sống chung như vậy chính là quá quen thuộc đối với cuộc sống của Tô Khinh Lăng và Hạ Tư Lạc. Tính cách Hạ Tư Lạc lạnh nhạt như băng, muốn hần lời ngon tiếng ngọt nhất định là rất ít cơ hội. Thế nhưng hành động đã không còn giống như lúc trước, hần có thể dùng hành động của mình để biểu hiện sự săn sóc, yêu thương...

Lãnh Thanh Thu im lặng uống chai nước khoáng vô vị, nhìn Tô Khinh Lăng lại càng thấy chói mắt. Lần đầu tiên cô ta nhìn thấy Hạ Tư Lạc trên tivi đã đem lòng yêu thích vai diễn của hần. Sau khi thấy báo chí khen ngợi liền càng ngày càng thích hần. Hần không giống với những nam diễn viên khác, tuy có khuôn mặt tuần mỹ nhưng cô ta tin rằng nội tâm của hần cũng có giá trị như vẻ bề ngoài vậy. Dần dần, cô ta thật sự mê luyến hần. Cho nên vì hần mà cô ta quyết định đặt chân vào giới giải trí. Không chỉ vì muốn tiếp cận hần, cô ta còn muốn lật đổ địa vị của Tô Khinh Lăng, trở thành vợ của hần, một người vợ chân chính của hần...

23. Chương 23: Cùng Đi Karaoke

“Hôm nay đến đây là kết thúc. Tất cả mọi người đều vất vả rồi, một chút nữa đi ăn cơm hộp mặt rồi đến karaoke nhé!” Tám giờ tối, Trần đạo diễn rút cuộc cũng lên tiếng kết thúc buổi quay.

“Thật tốt quá!” Lời nói vừa ra của Trần đạo diễn, mọi người đều hoan hô.

Lãnh Thanh Thu không nói gì, đôi mắt vẫn chú ý đến vợ chồng Tô Khinh Lăng.

“Chồng, hay gọi về nhà bảo rằng chúng ta về muộn nhé?” Tô Khinh Lăng vẫn ôm cánh tay của Hạ Tư Lạc. Cô cũng rất muốn vui vẻ với mọi người, hơn nữa về mặt karaoke thì ai có thể bước qua xác cô được chứ?

“Được” Hạ Tư Lạc gật gật đầu. Tuy rằng hần không thích âm ỉ nhưng rất nguyện ý thưởng thức giọng hát của vợ yêu.

“Khinh Lăng, hay là gọi con trai của hai người đến luôn đi, mọi người chưa nhìn thấy thằng bé bao giờ” Một nữ diễn viên đột nhiên đề nghị.

“Đúng vậy đó, gọi con trai bảo bối của hai người đến chơi đi”

Lời đề nghị này lại nhận được sự tán thành của những người khác. Bọn họ luôn tò mò con trai của Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc sẽ anh tuấn đáng yêu như thế nào.

“Con nít vẫn cần học bài mà, mọi người đừng làm khó hai người họ chứ” Tô Khinh Lăng không lên tiếng, ngược lại là Trần đạo diễn thay hai vợ chồng nói chuyện.

“Điều này cũng đúng” Mọi người đều gật gật đầu. Người lớn như bọn họ thức khuya không sao cả, nhưng một đứa trẻ đang tuổi dậy thì mà thức đêm sẽ không tốt lắm.

“Không sao, nếu mọi người muốn gặp thằng bé thì tôi sẽ gọi điện bảo tài xế chở nó đến” Tô Khinh Lăng nói. Con trai nhà cô anh tuấn vô địch, mà cô lại rất thích ‘cổng hiến vật quý’.

“Thằng bé không học bài được thì làm sao bây giờ?” Tuy những người khác đều rất vui vẻ với lời nói của Tô Khinh Lăng, nhưng chuyện học hành của một đứa nhỏ vẫn quan trọng hơn.

“Không sao” Tô Khinh Lăng nói tiếp: “Thằng nhóc nhà tôi là thiên tài đó, một ngày không học bài đối với nó cũng chẳng là cái gì” Hơn nữa con của bọn họ cũng không phải kiểu con nít ngày ngày đều phải kéo cặp đến trường o a học bài.

“Vật thì tốt quá. Mọi người đều rất mong gặp con trai thiên tài nhỏ của hai người lắm đó” Những người khác đều hâm mộ, một vài thì nghi ngờ. Thật là thiên tài nhỏ sao?

“Mọi người chờ chút, tôi gọi điện thoại” Tô Khinh Lăng nói, sau đó lấy di động gọi về nhà.

“Con trai, bảo tài xế chở con đến nhà hàng ở đường Thiên Đông đi, cha mẹ chờ con ở đó... Ừ, đúng rồi, đi chơi. Tối nơi thì gọi ẹ”

Cúp điện thoại, Tô Khinh Lăng cùng mọi người xuất phát.

Lãnh Thanh Thu luôn cùng người đại diện đứng một bên, im lặng nhìn Tô Khinh Lăng ngọt ngào ôm cánh tay Hạ Tư Lạc. Cô ta cười nhẹ nhìn nhóm người nhốn nháo bên cạnh. Thật ra cô ta tham gia vào nhóm của những người thích ồn ào này chính là vì không muốn bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể đến gần Hạ Tư Lạc. Hơn nữa, cô ta cũng rất tò mò về con trai hai người họ, cuối cùng quyết định duy trì sự trầm mặc theo sau.

Đến nhà hàng, Trần đạo diễn thẳng tay bao một phòng riêng ọi người ăn cơm, sau đó lên phòng karaoke hát hò.

Vào phòng karaoke, mọi người không tranh nhau hát mà mời Trần đạo diễn đi tiên phong trước.

Trần đạo diễn cũng không khách khí cầm lấy microphone hát một bài “Truyền thuyết Phương Hoàng”, sau đó ném qua cho những người khác.

“Lâu lắm không hát rồi, thật đã nghiền. Ai muốn hát tiếp theo nào?”

“Đưa cho tôi”

“Em cũng muốn hát!”

“Chọn bài ‘Vợ yêu’ của Châu Kiệt Luân đi”

“...”

Người sau tiếp bước người trước chọn bài hát.

Tô Khinh Lăng tựa vào vai Hạ Tư Lạc, không muốn tranh giành microphone với họ. Dù sao lát nữa microphone cũng là của một mình cô, cứ mặc bọn họ tranh cho đã đi.

“Khinh Lăng, Tư Lạc, Thanh Thu, cô Tần, mấy người không hát sao?” Người nhận trách nhiệm chọn bài quay đầu nói với bọn họ.

“Đúng vậy đó, Tư Lạc hát nhất định sẽ rất êm tai. Anh mau hát cho chúng tôi nghe một bài đi” Diễn viên nữ dĩ nhiên cảm thấy hứng thú đối với nam giới, nhất là một Hạ Tư Lạc luôn lạnh lùng.

“Còn Khinh Lăng với Thanh Thu nữa, hai người cũng hát đi” Đàn ông đương nhiên lại cảm thấy hứng thú với hai đại mỹ nhân này. Trong “Thú vương phu quân”, nhân vật nữ chính rất hợp với một Tô Khinh Lăng quyền rũ động lòng người, lại mang chút bản chất của nữ vương ngạo nghễ. Vai nữ phụ do Lãnh Thanh Thu đóng cũng không chê được, lạnh nhạt khiến cho người ta cảm thấy hứng thú. Còn có những vai phụ khác do các người đẹp thủ vai, hoặc thanh tú, hoặc dễ thương, hoặc cao nhã, mỗi người mỗi vẻ.

“Mọi người cứ hát đi, tôi không biết hát” Hạ Tư Lạc mở miệng, nhưng lời của hắn khiến cho người khác cảm thấy khó tin, nghĩ rằng chỉ là hắn viện cớ từ chối thôi. Một anh chàng đẹp trai như vậy mà không biết hát, lừa ai đó?

“Tư Lạc, chẳng lẽ là do có bà xã ở đây nên không dám biểu hiện à?” Một vài diễn viên nam nhin không được mà trêu chọc hắn.

Biểu cảm của Hạ Tư Lạc vẫn không đổi, mặc cho bọn họ trêu chọc mình.

“Lạc nhà tôi thật sự không biết hát đâu, mọi người đừng trêu anh ấy nữa. Thế nhưng nói về ca hát thì tôi chính là bá chủ nha, lát nữa tôi hát thì mọi người đừng để bị mê hoặc đó” Đối với giọng ca của mình, từ trước đến nay cô đều tràn đầy tự tin.

“Thật sao?” Mọi người nhìn nhau cười to “Thế Khinh Lăng mau cho bọn tôi ném thử cảm giác bị mê hoặc đó đi”

“Được thôi” Tô Khinh Lăng đứng lên, dáng người uyển chuyển cầm lấy microphone “Chọn cho tôi bài ‘Độc quyền chiếm hữu’ đi” Bài này mang mùi vị xuyên không, cô thích.

“‘Độc quyền chiếm hữu’? Nữ trung hào kiệt!” Người chọn bài gật đầu, nhanh chóng chỉnh cho Tô Khinh Lăng.

Tô Khinh Lăng đứng ở phía trước, tay cầm microphone. Khuôn mặt tươi cười ngay lập tức thay đổi thành bi thương, hoài niệm. Thanh âm trong trẻo mang theo nhân nhật ưu thương truyền khắp căn phòng, khiến cho đám người vốn cười huyên náo lập tức tập trung theo nội dung của bài hát...

24. Chương 24: Cậu Nhỏ Đẹp Trai Hạ Thiếu Lăng

“Mẹ, mau nghe điện thoại...”

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, cắt đứt tâm tình say mê của mọi người, cũng khiến Tô Khinh Lăng ngừng hát.

“Là con trai tôi” Tô Khinh Lăng nói với mọi người, sau đó bắt điện thoại.

“Con trai, con đến đâu rồi?... Trước cổng sao? Cứ lên thẳng trên đây đi, phòng 33 lầu ba”

Cúp điện thoại, cô chớp chớp mắt, khóe môi lộ ra một nụ cười thần nhiên.

“Mọi người chờ chút, cậu bạn nhỏ đẹp trai sẽ xuất hiện ngay thôi”

“Thật mong nhìn thấy thằng bé!” Những diễn viên nữ cũng lên tiếng trêu ghẹo.

Mọi người lại ồn ào nói chuyện, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa.

Tô Khinh Lăng đứng lên, đi ra mở cửa.

“Con trai, đến hơi trễ đó”

Hạ Thiếu Lăng nhún vai. Hôm nay nó mặc một bộ tây phục nhỏ, thoát nhìn chính là một thân sĩ (1) nhỏ bé anh tuấn.

(1) Thân sĩ: Người trí thức thời xưa.

“Mẹ ngược đãi trẻ con” Đã trễ thế này rồi mà còn gọi một đứa nhỏ như nó đến chỗ karaoke.

“Thằng nhóc quỷ, con hư là do mẹ sao?” Tô Khinh Lăng duỗi ngón tay gõ trán con trai.

“Chẳng lẽ không đúng?” Hạ Thiếu Lăng hỏi lại, sau đó dưới ngón tay tàn ác của mẹ mà chạy về phía Hạ Tư Lạc “Cha, mẹ ngược đãi trẻ con...”

Lời nói của Hạ Thiếu Lăng khiến mọi người phì cười, mấy cô gái háo sắc đều mở to mắt nhìn nó. Quả nhiên là một cậu bé đẹp trai, tay của bọn họ đột nhiên thật ngứa... muốn đưa tay xoa xoa khuôn mặt mũm mĩm của nó. Thế nhưng khiến bọn họ không ngờ nhất chính là phản ứng của anh Hạ đẹp trai.

Hạ Tư Lạc đưa tay ngăn con trai đang chạy về phía mình, mấp máy môi:

“Chúc mừng con bị ngược đãi”

Mọi người sững sốt, sau đó phá lên cười.

“Ha ha ha...”

Chỉ mỗi Lãnh Thanh Thu là nhìn gia đình bọn họ một cách lạ lùng.

“Tư Lạc, anh thật có tiềm năng kể chuyện cười bằng gương mặt lạnh...” Một diễn viên nam nói.

“Đúng vậy...” Mọi người đồng thời gật đầu.

“Tư Lạc, mai mốt anh nên tìm một vai diễn bức tượng biết mỉm cười đi” Trần đạo diễn cũng cho rằng như vậy.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, rõ ràng hẳn nói là sự thật, bọn họ sao lại nghĩ Hạ Tư Lạc đang chọc cười đây?

Hạ Thiếu Lăng cũng trợn mắt. Những người này bị cận hết rồi, con mắt nào nhìn thấy cha nó đang chọc cười?

“Khinh Lăng, con trai của chị thật sự rất đẹp trai nha” Sau khi mọi người cười xong, một cô gái ‘háo sắc’ rốt cuộc cũng nhịn không được mà đưa tay捏o khuôn mặt trắng nõn của Hạ Thiếu Lăng.

Khuôn mặt của Hạ Thiếu Lăng nhất thời đỏ lên, nét mặt có chút tức giận. Lại có thể dám捏o nó sao? Nó là hoàng tử... à không, là thái tử. Nếu đây là Nam Diệu quốc, nó nhất định sẽ kéo người phụ nữ này ra ngoài chém...

Tô Khinh Lăng liếc mắt nhìn con trai, cô sợ con trai vì cảm thấy khó chịu mà một cước đạp ngã cô diễn viên kia.

Hạ Thiếu Lăng bị ‘móng vuốt sói’ của cô diễn viên kia chạm vào, nếu không nhìn thấy mẹ

nháy mắt ra hiệu thì nó thật muốn dùng chân đẩy ‘móng vuốt sói’ kia ra. Tuy nhiên một chút nữa, thế nào nó cũng phải báo thù.

“Mọi người đang hát sao? Con làm trọng tài nhé?” Giở ra vẻ mặt vô hại, Hạ Thiếu Lăng nói.

“Oa, thật đáng yêu! Khinh Lăng, em ghen tị với chị chết mất thôi!” Nhìn thấy biểu tình đó của Hạ Thiếu Lăng, một cô nàng háo sắc khác liền hô to.

“Đúng vậy, em cũng muốn có một đứa con trai như vậy”

“...”

Tô Khinh Lăng trừng to hai mắt, nói:

“Nếu mấy người muốn thì tôi tặng đó” Chỉ cần bọn họ không hối hận. Chỉ mỗi cô biết đứa con trai trời đánh này ác ma như thế nào, chỉ sợ một lát nữa bọn họ sẽ phải tận mắt nhìn thấy thiên sứ hóa thân thành ác quỷ cho xem.

“Thật sao?” Mọi người cũng nghĩ rằng cô nói đùa, cho nên cũng hòa theo.

Tô Khinh Lăng nhún vai.

“Mẹ đang quang minh chính đại vứt bỏ con trai sao?” Hạ Thiếu Lăng lại chen vào một câu.

“Rồi sao? Con có thể oán hận mẹ nha!” Tô Khinh Lăng liếc con trai một cái.

Hạ Thiếu Lăng bĩu môi, không dám nói oán hận.

Từ lúc Hạ Thiếu Lăng xuất hiện, Lãnh Thanh Thu một mực quan sát đại chiến của gia đình họ. Đúng vậy, đứa bé này thật sự rất điển trai. Các nét trên khuôn mặt chẳng những kế thừa từ Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng, mà con rất thông minh. Thế nhưng với cách thức mà Tô Khinh Lăng đối đãi với Hạ Thiếu Lăng, cô ta nhìn không thuận mắt. Nếu cô ta là mẹ của thằng bé này, cô ta nhất định sẽ đối đãi với con trai theo kiểu ‘nâng trong tay sợ rớt, ngậm trong miệng sợ tan’.

“Cô Tô, tâm hồn của trẻ con rất yếu ớt” Luôn luôn im lặng, cô ta lại đột nhiên nói ra một câu.

Chẳng những khiến mọi người xung quanh kinh ngạc mà cả nhà Tô Khinh Lăng cũng phải chú ý đến cô ta.

“Đi xinh đẹp thật tốt!” Nhìn thấy Lãnh Thanh Thu ra mặt giúp mình, Hạ Thiếu Lăng lập tức nịnh nọt.

Lãnh Thanh Thu cười khẽ, biểu tình lạnh nhạt nhất thời sinh động hơn.

Tô Khinh Lăng bĩu môi. Lãnh Thanh Thu này muốn làm cái quỷ gì đây? Tâm hồn trẻ con rất yếu ớt? Trẻ con thời bây giờ còn không biết tinh quái bao nhiêu đâu. Người khác không nói, mỗi con trai cô thôi thì chính là nít quỷ. Tuy nhiên cô cũng chỉ mỉm cười, đáp lại:

“Cô Lãnh nghĩ rằng cách thức tôi dạy con trai tôi sai ở chỗ nào sao?”

Nếu như là người khác thì có lẽ sẽ nói lảng nói tránh, nhưng Lãnh Thanh Thu chỉ cứng rắn gặt đầu, cho thấy thái độ thẳng thắn của cô ta.

“Tôi nghĩ rằng cô Tô nên dùng cách thức dịu dàng hơn một chút”

Những người khác nghe thấy Lãnh Thanh Thu nói như vậy, nhất thời cảm thấy có chút xấu hổ. Một đám người mở to hai mắt nhìn cô ta cùng Tô Khinh Lăng.

“A? Cô Lãnh đã kết hôn chưa?” Tô Khinh Lăng hỏi.

“Chưa” Lãnh Thanh Thu lắc lắc đầu.

“Vậy chắc cũng chưa có con đúng không?” Tô Khinh Lăng lại hỏi.

“Đương nhiên” Trên mặt Lãnh Thanh Thu đã có chút không vui.

“Cô chưa kết hôn lại không có con cái, làm sao cô biết dạy con là phải như thế nào?” Tô

Khinh Lăng cũng không khách khí.

“Cô...”

25. Chương 25: Trận Đấu Karaoke

“Cậu bạn nhỏ hát một bài nhé?”

Nhìn thấy không khí biến hóa giữa Lãnh Thanh Thu và Tô Khinh Lăng, sau khi cảm thấy xấu hổ rồi thì mọi người nhanh chóng nói chen vào. Đối tượng để mở miệng đương nhiên chính là người nhỏ tuổi nhất – Hạ Thiếu Lăng.

Quả nhiên, Tô Khinh Lăng cùng Lãnh Thanh Thu đều tự dời ánh mắt, nhìn về phía Hạ Thiếu Lăng.

“Con không hát đâu” Hạ Thiếu Lăng trừng to mắt “Con sẽ làm trọng tài ọi người, cô chú cứ hát đi. Nhưng mà...” Nó đột nhiên ngập ngừng.

“... Nhưng mà các cô chú phải hát qua mẹ con mới được” Hạ Thiếu Lăng còn thật lòng gặt gặt đầu.

“Cậu bạn nhỏ này đang khinh thường mấy cô chú sao?”

Hạ Thiếu Lăng nói lời đó, nhóm ‘háo sắc’ cũng có chút không vui. Tuy Tô Khinh Lăng xinh đẹp, giọng nói cũng rất ngọt ngào, nhưng nếu nói bọn họ khó có thể hát hay hơn cô ấy thì không phải là xem thường họ sao? Hơn nữa còn là bị một đứa nhỏ đáng yêu như vậy xem thường.

“Các dì xinh đẹp, con nói thật đó, mẹ con giỏi nhất chính là ca hát. Cha con cũng vậy đó, bọn họ chính xác là một đôi...” Hạ Thiếu Lăng lại gật gật đầu như thể đây chính là sự thật. Người ta hay nói ‘nắp phải khớp với nồi’, mà mẹ nó chính là cái nắp của cha nó. Chỉ sợ cho dù bọn họ có làm cái gì đi nữa thì cũng đừng mong có thể thu hút được sự chú ý từ cha nó. Có đôi khi nó cảm thấy cha hy sinh quá nhiều, ai có thể chịu đựng được một người vợ yêu nghiệt như vậy chứ? Nếu đổi thành nó, nó nhất định phải tìm một người vợ thật đáng yêu...

Sau khi Hạ Thiếu Lăng nói, trong mắt của Lãnh Thanh Thu xẹt qua tia sáng. Đó là khinh thường, cũng là chán ghét, lại càng không ủng hộ. Trên thế giới này ngoại trừ Tô Khinh Lăng ra thì cũng còn rất nhiều người phụ nữ, ai dám nói chỉ mình Tô Khinh Lăng là xứng đôi với Hạ Tư Lạc? Trong mắt cô ta, Tô Khinh Lăng mới chính là không hợp nhất...

“Không phải muốn hát thì sao? Tôi cũng muốn thể hiện sự vụng về của mình” Cô ta bất thành lời nói, ánh mắt liếc về phía Tô Khinh Lăng, một tư thế muốn mời bước ra Tô Khinh Lăng ganh đua cao thấp.

“A? Thanh Thu cũng muốn hát à? Được, chưa ai nghe thấy giọng của cô đó” Nhóm diễn viên nam vừa nghe thấy Lãnh Thanh Thu cũng muốn hát liền vỗ tay. Người đẹp đó, giọng hát nhất định cũng rất hay.

“Cám ơn” Lãnh Thanh Thu gật gật đầu với người vừa nói.

Tô Khinh Lăng hơi nhú mày, cảm thấy người đẹp lạnh lùng này hình như muốn chống đối với mình. Được thôi, cô phải khiến cho cô ta xem ai mới chính là nữ vương.

“Vậy thì chúng ta chia tổ đi” Trần đạo diễn thấy mọi người đều có hứng thú, cũng chen miệng nói.

“Được đó, Trần đạo diễn chia nhóm đi” Một diễn viên nữ nói.

Trần đạo diễn gật gật đầu, sau đó nhìn về phía những người khác dò hỏi:

“Ai muốn tham gia thì giơ tay lên. Chúng ta sẽ chia tổ”

“Tôi cũng muốn chơi”

“Em cũng muốn tham gia”

“Em nữa”

“...”

Cả trai lẫn gái đều không cam lòng yếu thế, ai cũng muốn thể hiện giọng hát tuyệt vời của mình.

“Vừa đúng tám người, bốn người một tổ đi” Trần đạo diễn kiểm kê nhân số tham gia “Thanh Thu, Ngọc Thanh, Tiểu K và A Bân một tổ. Khinh Lăng, A Văn, Tiểu B cùng Siêu Tử một tổ”

“Được đó!” Tất cả mọi người đều không dị nghị.

“Con làm trọng tài” Hạ Thiếu Lăng giơ cánh tay nhỏ xíu lên, nói.

“Cậu bạn nhỏ, cháu là con trai của Khinh Lăng, cháu nhất định sẽ giúp chị ấy. Cái này không thể được” Tiểu K nói với Hạ Thiếu Lăng.

“Kết quả cuối cùng cũng là mẹ cháu thắng thôi” Hạ Thiếu Lăng nhún vai, vẫn là cách nói đó.

Hay là Trần đạo diễn cũng làm trọng tài đi, như vậy sẽ công bằng hơn” Siêu Tử lên tiếng đề nghị.

“Vậy được rồi, tôi với Thiếu Lăng sẽ làm trọng tài” Trần đạo diễn gật gật đầu.

“Mỗi tổ cử một người lên hát, ai thắng sẽ hát đầu với người tiếp theo. Ai còn lại cuối cùng sẽ là người chiến thắng. Mọi người thấy thế nào?”

“Quyết định thế đi!” Mọi người đồng loạt gật đầu.

Tô Khinh Lăng quay đầu về phía Hạ Tư lạc, giơ giơ cánh tay nói:

“Chồng, nhớ cổ vũ em đó”

Khuôn mặt tuần tú luôn lạnh lùng như tảng băng của Hạ Tư Lạc lại xuất hiện một nụ cười nhẹ.

“Em là giỏi nhất”

Tô Khinh Lăng cười đến đắc ý, những người khác lại cảm thấy thật khó tin, không ngờ Hạ Tư Lạc luôn lạnh lùng lại có lúc dịu dàng như vậy. Một ít diễn viên nữ nhìn thấy hần mỉm cười còn ngây ngốc. Thật đẹp trai nha! Cười đến khuyh thành, thì ra không chỉ có mỗi phụ nữ.

Lãnh Thanh Thu nhìn thấy biểu tình đó của Hạ Tư Lạc cũng ngẩn ngơ, sau đó trong lòng cô ta lại xuất hiện cảm giác khát vọng. Nhịn không được, cô ta thật muốn nụ cười kia nở rộ là vì chính mình.

“Cám ơn, em nhất định sẽ thắng” Tô Khinh Lăng ném một nụ hôn gió cho Hạ Tư Lạc, sau đó quay đầu lại nói với Trần đạo diễn “Trần đạo diễn, có thể bắt đầu rồi”

“Được, vậy thì do hai anh chàng đẹp trai của chúng ta xuất chiêu trước đi. Xin mời Tiểu K cùng Siêu Tử!” Trần đạo nói xong, Tiểu K liền dẫn đầu cướp microphone, đồng thời cũng khiêu khích với Siêu Tử.

“Siêu Tử, xem tôi hát trước đây”

Siêu Tử mỉm cười, sau đó đưa tay làm tư thế xin mời.

Tiểu K chọn bài hát “Nếu tuyết rơi” của Châu Kiệt Luân, khá giống với bài “Độc quyền chiếm hữu” trước đó của Tô Khinh Lăng. Tuy cao từ đều mang theo sự ưu thương nhưng nội dung lại khiến cho người ta có thể tưởng tượng ra một bức tranh xinh đẹp. Giọng điệu của Tiểu K thay đổi trầm bổng, hát hết bài này bằng một tình cảm thâm tình.

“Hay quá!” Hần ta hát xong, mọi người đều vỗ vỗ tay.

“Cám ơn” Tiểu K đem microphone đưa cho Siêu Tử “Của anh này”

Siêu Tử gạt gạt đầu cầm microphone, chọn một bài hát đại diện của một bộ phim nổi tiếng gần đây. Chính là bài “Duy nhất” của Vương Lực Hoàn, nó rất hợp với bộ dạng hơi nhả nhặn của Siêu Tử.

Sau một bài hát, Siêu Tử thắng Tiểu K.

Hai người PK (1) xong, một cặp khác lại lên đồ sát nhau.

(1) PK: Personal Killing, đồ sát, hành động tấn công trước trong game online.

Lãnh Thanh Thu cử Ngọc Thanh. Cô gái này có thanh âm rất ngọt, cô ấy chọn một bài hát sôi động của Khúc Phong, nhanh chóng kéo giãn không khí trong phòng.

Siêu Tử lại chọn một bài có tiết tấu không nhanh không chậm, nhưng để đem ra đấu tay đôi với Ngọc Thanh, đương nhiên sẽ rút lại phía sau.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Ngọc Thanh xuất hiện đắc ý, sau đó tiếp tục đấu với A Văn trong tổ Tô Khinh Lăng.

Không giống với giọng điệu ngọt ngào của Ngọc Thanh, A Văn mang theo chút dã tính. Một ca khúc dễ thương xen lẫn hoang dại mang đến thắng lợi cho A Văn.

Sau đó, mọi người lại đồ sát lẫn nhau. Cuối cùng cũng chỉ còn lại Lãnh Thanh Thu cùng Tô Khinh Lăng.

Nhìn thấy hai đại mỹ nữ, tâm tư mọi người đều treo lơ lửng. Không biết hai người bọn họ sẽ chiến đấu như thế nào?

26. Chương 26: Người Đẹp Lạnh Nhạt Pk Nữ Vương Kiều Ngạo

Lãnh Thanh Thu cùng Tô Khinh Lăng nhìn nhau, trên mặt hai người đều mang theo sự tự tin. Thế nhưng hơn hẳn với Lãnh Thanh Thu, biểu cảm của Tô Khinh Lăng càng thêm khoa trương, càng thêm kiêu ngạo.

“Thanh Thu hát trước đi” Tô Khinh Lăng nói với Lãnh Thanh Thu. Hãy để cho cô biết một chút xem băng sơn mỹ nhân có giọng hát tuyệt như thế nào.

Lãnh Thanh Thu gật gật đầu, nói với Ngọc Thanh đang giữ remote điều chỉnh bài hát.

“Chỉ giúp tôi bài ‘Chỉ mong mãi bên anh’ của Vương Phi, cảm ơn”

Ca khúc của Vương Phi?

Mọi người nghe thấy lời nói của Lãnh Thanh Thu đều nhúu mày kinh ngạc. Giọng điệu của Vương Phi luôn rất độc đáo, không biết Lãnh Thanh Thu có thể hát ra cảm nhận giống như Vương Phi hay không? Nếu hát không giống, chỉ sợ bức tranh có hồ đẹp đến thế nào cũng chỉ có kết quả của khuyến (1) mà thôi.

(1) Khuyến: Con chó.

Tô Khinh Lăng ngồi bên cạnh Hạ Tư Lạc, đầu tựa vào bờ vai của hắn. Nhìn Lãnh Thanh Thu đang đứng đó, cô ta quả thật rất xinh đẹp, nhưng Tô Khinh Lăng cô sẽ không bao giờ nhận thua.

“Thanh Thu, hát được rồi đó!” Ngọc Thanh nói với Lãnh Thanh Thu.

“Cảm ơn” Lãnh Thanh Thu gật gật đầu, sau đó liền đứng ra giữa sân khấu. Không có bất kỳ động tác dư thừa nào, cũng không có diễn cảm gì khác. Thản nhiên như vậy, thanh âm chậm chậm tiết ra từ trong miệng cô ta.

Mặt trăng có tự bao giờ?

Nâng ly hỏi trời xanh

Không biết rõ ngày và đêm

Bây giờ là năm nào...

Mọi người đều bất ngờ, giọng nói của Lãnh Thanh Thu thanh thanh lãnh lãnh nhưng lại hát rất hay bài ‘Chỉ mong mãi bên anh’ này. Bọn họ như được tận mắt nhìn thấy một người lạnh lùng nhưng đầy cảm xúc. Hơn nữa người đang hát lại là một băng sơn mỹ nhân, ngay cả bài hát cũng mang đến hương vị mới lạ.

Hồng rồi! Lão mẹ yêu nghiệt đã gặp phải đối thủ.

Hạ Thiếu Lăng nhìn Lãnh Thanh Thu đang cất giọng hát, trong lòng nhịn không được mà thở dài. Người phụ nữ này nằm ngoài suy tính của nó, nhưng mà như vậy cũng tốt, có lẽ xuất hiện một đối thủ mạnh mẽ mới có thể khiến ẹ cảm thấy hứng thú, cũng có thể khiến mẹ chuyển sự chú ý lên người khác, không còn ‘ngược đãi’ nó và cha nữa...

Nghìn dặm cùng thiên quyền...

(2) Thiên quyền: Từ ngữ được ví như mặt trăng, như một người con gái xinh đẹp.

Một câu cuối cùng của Lãnh Thanh Thu, trong phòng nhất thời vang lên một mảnh vỗ tay nhiệt liệt.

“Hay, Thanh Thu, không ngờ cô hát hay như thế” Trần đạo diễn nhin không được mà khen ngợi, có lẽ sau này có thể sắp xếp cho cô ấy một vai diễn là ca sĩ cũng được.

“Đúng vậy, Thanh Thu thật sự khiến cho chúng ta bất ngờ” Những người khác cũng sôi nổi tán thưởng.

Lãnh Thanh Thu cười cười, sau đó ánh mắt chuyển dời về phía Tô Khinh Lăng, khẽ nhếch môi nói:

“Cô Tô, đến lượt cô”

“Đúng vậy, Thanh Thu đã khiến chúng tôi bất ngờ, phải xem xem Khinh Lăng sẽ còn mang đến bất ngờ thế nào nữa” Những người khác cũng nhìn về phía Tô Khinh Lăng, nhưng không ít người đã âm thầm nghĩ rằng lần này cô đã thua.

Hạ Thiếu Lăng cũng nhìn mẹ mình, sau đó đột nhiên chạy tới hôn lên mặt Tô Khinh Lăng.

“Mẹ lợi hại nhất, con ủng hộ mẹ”

Hạ Tư Lạc nhìn con trai một cách ngạc nhiên. Hắn biết con trai mình ghét nhất là bị người khác xoa mặt nó, cũng không thích chủ động thân mật với người khác, ngay cả bình thường cũng rất ít khi bọn họ hôn được nó. Thế nhưng hôm nay nó có thể chủ động hôn mẹ nó trước mặt nhiều người như vậy, thật sự rất đáng ngạc nhiên.

“Ôi con trai, mẹ con đương nhiên là lợi hại nhất rồi” Tô Khinh Lăng cũng rất ngạc nhiên, nhưng cô chỉ cúi đầu ôm lấy khuôn mặt nhỏ nhắn của nó hôn lên vài cái.

Hạ Thiếu Lăng bĩu môi, cảm thấy lúc này mình bị điên rồi.

“Khinh Lăng, chị thật hạnh phúc”

Nhìn thấy tình cảm mẹ con ngọt ngào giữa Tô Khinh Lăng và Hạ Thiếu Lăng, nhóm diễn viên nữ vừa hâm mộ lại vừa ghen tị.

“Đương nhiên” Tô Khinh Lăng ngẩng đầu, biểu tình đặc ý khiến cho người ta rất muốn đập cho cô một cước.

“Khinh Lăng, cô muốn hát bài gì?” Trần đạo diễn nhìn Tô Khinh Lăng. Hắn ta đã từng nghe giọng hát của cô cho nên càng thêm chờ mong biểu hiện của cô lúc này.

“Tôi cũng muốn hát một bài của Vương Phi” Tô Khinh Lăng ngoắc ngoắc tay với Ngọc Thanh, nói tiếp: “Bản ‘Thôi miên’ của Vương Phi, thank you!”

“Được” Ngọc Thanh nghe thấy liền nhanh tay chọn bài ‘Thôi miên’ của Vương Phi cho Tô Khinh Lăng.

Nhạc vừa lên, mọi người đều thầm nghĩ Tô Khinh Lăng không thể hát được hương vị độc đáo như Vương Phi. Thanh âm lãnh lãnh thanh thanh của Lãnh Thanh Thu lúc này lại vô tình rất thích hợp với bài ‘Chỉ mong mãi bên anh’. Thế nhưng không ai biết rằng Tô Khinh Lăng có thể hát thành công bản ‘Thôi miên’ này hay không.

Tô Khinh Lăng đương nhiên hiểu rõ suy nghĩ của mọi người. Cô nhếch đôi lông mày xinh đẹp, biểu cảm kiêu ngạo quen thuộc lại xuất hiện trên khuôn mặt tuyệt mỹ của cô. Tô Khinh Lăng nháy mắt với Hạ Tư Lạc một cái, sau đó liền che giấu đi biểu cảm đó, nhanh chóng không còn là một Tô Khinh Lăng đầy kiêu ngạo nữa, loáng thoáng như một Vương Phi khi hát bài ‘Thôi miên’ này.

Lãnh Thanh Thu luôn ngồi đó nhìn Tô Khinh Lăng, khi nghe thấy cô muốn hát bài của Vương Phi thì cũng rất kinh ngạc. Sau đó cô ta mang theo vài phần không cho là đúng, bởi vì cô ta nghĩ với cá tính kiêu ngạo của Tô Khinh Lăng thì cho dù tiếng ca có ở dạng nào cũng không thể hát ra cảm giác độc đáo như Vương Phi. Thế nhưng, rất nhanh sau đó đã khiến cô ta phải há to miệng kinh ngạc.

Hương vị ổ bánh ngọt đầu tiên

Trò đùa an ủi trong giây phút đầu tiên

Ánh mặt trời lặn dần sau núi...

Ánh mặt trời lặn dần sau núi...

Ly kem tan chảy

Hương vị ổ bánh ngọt thứ hai

Trò đùa an ủi trong giây phút sau đó

Gió nổi...

Gió nổi...

Bóng ngô nổ to

Thanh âm của Tô Khinh Lăng vừa ra khỏi miệng, tất cả mọi người đều mở to hai mắt nhìn. Bộ dáng càng thêm kinh ngạc so với vừa nãy khi nghe Lãnh Thanh Thu hát bài ‘Chỉ mong mãi bên anh’. Làm sao có thể?

Nữ vương kiêu ngạo làm sao có thể hát ra được giọng điệu như vậy? Nếu không phải Tô Khinh Lăng đang hát trước mặt bọn họ, bọn họ nhất định sẽ không tin. Phảng phất rất giống Vương Phỉ, quá giống... không, phải nói là hoàn toàn giống. Loại cảm giác có chút đê mê, có chút riêng biệt...

Từ đầu tới cuối

Lần sau tiếp nối lần trước

Lần sau lại tiếp nối lần trước

Có hoang phí hay không?

Những chữ cuối cùng biến mất từ trong miệng cô, toàn bộ căn phòng vẫn chìm trong im lặng. Sau đó, mọi người lập tức vỗ tay, chấn động như sấm đánh.

“Hay quá! Quá tuyệt vời!”

“Khinh Lăng, chị giỏi thật đó”

27. Chương 27: Vạch Trần Bức Màn Mỏng

Tô Khinh Lăng buông microphone xuống, sau đó khẽ chào với mọi người.

“Cám ơn đã khích lệ, tuy rằng tôi hoàn toàn xứng đáng”

“Ôi trời...” Lời nói vừa ra khỏi miệng Tô Khinh Lăng, mọi người đều nhin không được mà bật cười.

Tô Khinh Lăng trở lại bên cạnh Hạ Tư Lạc, đưa tay khoắc lên cánh tay của hắn. Sau đó cô trừng to mắt nhìn Trần đạo diễn cùng con trai của mình.

“Hai vị giám khảo, kết quả?”

Mọi người cũng nhìn về phía Trần đạo diễn cùng Hạ Thiếu Lăng.

Trần đạo diễn có chút rối rắm, bởi vì lúc này hắn đã khen Lãnh Thanh Thu khá nhiều. Không biết kết quả được công bố có khiến lòng cô ấy không thoải mái hay không.

Nhưng Hạ Thiếu Lăng lại hoàn toàn không có lo lắng đó, thẳng thắn giơ tay lên nói:

“Đương nhiên là mẹ con thắng”

“Trần đạo diễn cũng đồng ý với kết quả này sao?” Tô Khinh Lăng nhìn Trần đạo diễn. Lời nói của mỗi con trai cô sẽ khiến cho người khác nghĩ rằng người một nhà bọn họ giúp đỡ lẫn nhau, không thể phục được.

Trần đạo diễn thấy ánh mắt của mọi người đều tụ trên người mình liền gật gật đầu:

“Giọng hát của Thanh Thu cùng Khinh Lăng đều rất hay, lại càng khiến cho lỗi tai chúng ta được hưởng thụ một bữa ra trò. Hai người đều hát bài của cùng một ca sĩ, đều có cùng hương vị như nhau. Thế nhưng khi so sánh ra thì Khinh Lăng hát tốt hơn, cho nên trận đấu này là tổ của Khinh Lăng thắng...”

“A!” Cả một tổ của Tô Khinh Lăng đều nhảy lên hoan hô.

Tô Khinh Lăng mỉm cười, ánh mắt giao với ánh mắt của Lãnh Thanh Thu.

Lãnh Thanh Thu mấp máy môi, sau đó gật gật đầu với cô:

“Chúc mừng”

Tô Khinh Lăng cười khẽ, sau đó cũng đáp:

“Cám ơn”

Ánh mắt hai người giao nhau một chỗ, sau đó lại tách ra.

Kế tiếp, để ăn mừng tổ của Tô Khinh Lăng giành chiến thắng, bọn họ liền tổ chức party ngay trong phòng karaoke.

Tất cả mọi người đều đắm chìm trong trạng thái điên cuồng của buổi party, mà cả nhà Tô Khinh Lăng đều ngồi chung một chỗ, không có điên loạn theo những người khác.

“Chồng, em vào toilet một chút” Tô Khinh Lăng nói với Hạ Tư Lạc, sau đó ra ngoài.

Lãnh Thanh Thu nhìn thấy Tô Khinh Lăng rời khỏi đây, nghĩ nghĩ, cúi đầu nói với người đại diện rồi cũng đi ra ngoài.

Cha con Hạ Tư Lạc nhìn thấy cô ta cũng đi, trong mắt hiện lên ánh sáng, sau đó một người uống rượu, một kẻ uống nước ngọt, không để ý đến cô ta.

...

Tô Khinh Lăng vừa đi ra liền gặp Lãnh Thanh Thu. Nhìn thấy băng sơn mỹ nhân ở đây, cô có cảm giác mục đích của Lãnh Thanh Thu chính là đến tìm mình. Vì thế cô cười cười:

“Cô Lãnh”

Lãnh Thanh Thu cũng gật gật đầu, đứng trước mặt ngăn cản đường đi của Tô Khinh Lăng.

“Cô Tô, tôi có thể nói chuyện với cô không?”

Quả nhiên! Đôi mắt Tô Khinh Lăng phát sáng, nhưng vẫn không để cho Lãnh Thanh Thu nhìn thấy. Cô nhếch môi mỉm cười, nói:

“Đương nhiên. Không biết cô Lãnh muốn nói chuyện gì với tôi?” Theo quan hệ của bọn họ thì nhiều nhất cũng chỉ là hợp tác đóng phim mà thôi.

“Về Hạ Tư Lạc” Lãnh Thanh Thu nhìn chằm chằm cô, nói. Cô ta như muốn nhìn thấy biểu cảm gì đó trong mắt Tô Khinh Lăng khi nghe chính mình nói ra điều này. Thế nhưng khiến cho cô thất vọng, biểu tình của Tô Khinh Lăng vẫn không thay đổi.

“Vậy sao? Thì ra là nói về Lạc” Biểu cảm của Tô Khinh Lăng như không quan tâm, nhưng trong lòng lại nổi bão. Thì ra cái cô kiêu nữ lạnh nhạt Lãnh Thanh Thu này chính là ngấm vào chồng mình, còn tưởng rằng cô ta khác những người khác. Cô đáp: “Được thôi!”

“Chúng ta tìm một nơi khác đi” Lãnh Thanh Thu không đoán được suy nghĩ của Tô Khinh Lăng, trong lòng cũng khá bất an.

“Được”

Hai người không trở về phòng karaoke mà là ra bên ngoài. Gọi mỗi người một tách trà, sau đó chỉ nhìn đối phương.

“Cô Lãnh muốn nói cái gì thì đã có thể nói” Tô Khinh Lăng hớp một ngụm trà, nói với Lãnh Thanh Thu”

Từ đầu tới cuối Lãnh Thanh Thu cũng không nhúc nhích, ánh mắt của cô ta đầy suy tư, dường như đang suy nghĩ xem nên mở miệng như thế nào. Sau khi nghe thấy lời nói của Tô Khinh Lăng, cô ta mới ngắt đầu.

“Cô không xứng với anh ấy!”

Tô Khinh Lăng kinh ngạc một chút. Lãnh Thanh Thu này cũng quá thẳng thắn rồi, nhưng lời nói của cô ta cũng khiến cô rất khó chịu. Cái gì gọi là không xứng với anh ấy? Tô Khinh Lăng cô cùng Hạ Tư Lạc chính là trai tài gái sắc, trời sinh một đôi đó! Cô vòng hai tay trước ngực, khẽ nâng cằm nhìn Lãnh Thanh Thu, khóe môi vẫn mang ý cười.

“Tôi không xứng với anh ấy, chẳng lẽ là cô xứng với anh ấy sao?” Cô thừa nhận diện mạo của Lãnh Thanh Thu cũng không tệ, hơn nữa còn rất thông minh. Thế nhưng để xứng với tảng băng Hạ Tư Lạc, Tô Khinh Lăng cô dám nói trừ mình ra cũng không còn ai có thể lay động tảng băng đó được.

Lãnh Thanh Thu mấp má môi, thanh âm vẫn bình bình đạm đạm:

“Tôi có xứng hay không thì trong khoảng thời gian tới sẽ chứng minh, nhưng cô lại hoàn toàn không xứng với anh ấy. Sự kiêu ngạo cùng luôn cho là đúng của cô sẽ mang đến rất nhiều phiền phức cho anh ấy. Anh ấy là ngôi sao điện ảnh, tuy không giống với những người bình thường nhưng anh ấy cũng sẽ có phiền não, cũng cần một người vợ đảm đang chăm sóc, chứ không phải là một người chỉ biết khoe khoang khoác lác...”

“Nghe ra thì giống như cô rất hiểu Lạc nhà tôi” Tô Kinh Lăng không giận, ngược lại còn cười. Lãnh Thanh Thu này tưởng ai cũng sẽ si mê mình sao? Không, phải nói là cô ta rất ảo tưởng. Cô nói tiếp: “Cô xác định cô là một người phụ nữ như vậy sao?” Hai tảng băng hợp lại cùng một chỗ, kết quả sẽ là cái gì? Đáp án quá rõ ràng, hai tảng băng chạm vào nhau không phải cùng nhau vỡ ra thì cũng chỉ là sáp lại thành tảng băng lớn hơn. Lạnh lẽo đến một sống một chết. Tảng băng lạnh lẽo cũng cần phải có ánh mặt trời, chỉ có ánh mặt trời mới có thể truyền đến sự ấm áp cho tảng băng quanh năm lạnh giá.

28. Chương 28: Chụp Hình Quảng Cáo Sao?

Trong lúc quay bộ phim “Thú vương phu quân”, Hạ Tư Lạc cùng Tô Kinh Lăng đều như hình với bóng. Đồng thời tin tức hằng ngày của hai người họ đều luôn nằm nổi bật trên trang nhất của các tờ báo, ngay lập tức trở thành cặp đôi minh tinh của làng điện ảnh.

Hạ Tư Lạc cùng Tô Kinh Lăng khiến cho người đại diện Mạch Cao bận bù đầu bù cổ, cũng khiến cho những người trước kia nghi ngờ tài năng của Tô Kinh Lăng không lời nào để nói.

Từ đó, các hợp đồng đến tìm bọn họ càng nhiều. Thế nhưng Tô Kinh Lăng lại rất nhàn rỗi, thấy vui thì cho hẳn ta chút mặt mũi mà nhận hợp đồng, thấy buồn thì cho dù có là ai cũng xua chó đuổi đi. Tuy làm vậy cũng khiến cho nhiều người bất mãn, nhưng cho dù có mắng có chửi thì người đến tìm cũng không dứt.

Ngày hôm đó, mặt trời bên ngoài rất ấm áp, thích hợp cho việc tản bộ. Thế nhưng vợ chồng Hạ Tư Lạc lại làm ỏ trong phòng ôm nhau ngủ.

“Cốc cốc cốc...”

Cửa phòng truyền đến tiếng đập cửa, hai người đang ôm nhau ngủ trên giường nhúc nhích một chút, lại tiếp tục ngủ.

“Mẹ, chú Mạch đến rồi, cha mẹ mau dậy đi” Hạ Thiếu Lăng gõ cửa. Thật không hiểu nổi, cuối cùng ai là người lớn, ai là con nít đây? Làm gì có cha mẹ nào ngủ đến giờ này chỉ để mặc cho con trai ra chào hỏi khách khứa chứ?

“Cha mẹ, hai người có nghe con nói không?” Nghe thấy bên trong vẫn không có động tĩnh gì, Hạ Thiếu Lăng tức giận đến vung nắm tay lên gõ cửa.

“Ầm...” Phía bên kia cánh cửa truyền đến tiếng của một vật bị ném, sau đó thanh âm không nhanh không chậm của Tô Kinh Lăng vang lên.

“Con trai, con đang gọi hồn ai vậy? Anh ta đến thì cứ để cho anh ta chờ đi” Tô Kinh Lăng ném gối vào cánh cửa, sau khi nói một câu lại nằm lỳ trên giường ngủ tiếp.

Hạ Tư Lạc mở mắt nhìn cô, sau đó cánh tay của hắn lại tiếp tục vòng qua ôm lấy vợ yêu.

“Để chú ấy chờ?” Hạ Thiếu Lăng cứng miệng. Báo chí nói mẹ khinh người cũng không sai, để người ta chờ phía dưới còn mình vẫn nằm trên đây ngủ, mặt trời chiếu đến mông cũng chưa đứng lên. Chẳng lẽ muốn Mạch Cao ngồi đây chờ đến mặt trời lặn mới chịu ra gặp sao? Mẹ cũng quá độc ác rồi! Lắc lắc đầu, nó xoay lưng đi xuống lầu.

“Sao rồi? Cha mẹ cháu đâu?”

Mạch Cao nhìn thấy Hạ Thiếu Lăng đi xuống, hắn ta nhanh chóng đứng lên. Haizz, làm người đại diện như hắn quả thật chẳng còn một chút tôn nghiêm.

“Chú Mạch, mẹ con bảo chú chờ một chút” Thật ra thì Hạ Thiếu Lăng cũng rất thích chú Mạch Cao tròn trịa này.

“Chờ một chút?” Mạch Cao cười khở. Hắn nghĩ “một chút” của Tô Khinh Lăng phải bình phương rất nhiều “một chút” của người bình thường lên.

Hạ Thiếu Lăng nhún vai, nói: “Hai người họ vẫn còn ngủ, cháu cũng chẳng làm gì được” Ở nhà, địa vị của nó thấp đến đáng thương.

Mạch Cao nhíu mày, nhìn đồng hồ đeo trên cổ tay. Bây giờ cũng đã trưa rồi, mà hai người kia chẳng lẽ muốn bỏ cơm trưa để ngủ luôn sao? Thật có thể ngủ được à? Là heo sao?

“Tiểu Lăng, chú còn có chút chuyện phải làm, chú không chờ cha mẹ cháu được rồi. Vậy đi, khi nào họ dậy thì cháu giao sếp giấy tờ này cho họ nhé, sau đó nhớ bảo họ gọi điện thoại cho chú” Mạch Cao lấy một sếp giấy tờ trong túi xách của mình đặt lên bàn.

“Dạ, chú cứ an tâm, con nhất định sẽ đưa cho cha mẹ” Hạ Thiếu Lăng gật gật đầu.

“Vậy chú đi trước” Mạch Cao gật gật đầu.

“Chú Mạch, để con tiễn chú ra ngoài”

Khi Hạ Thiếu Lăng trở lại nhìn sếp giấy tờ trên bàn mới phát hiện đây là hồ sơ mời đóng quảng cáo.

“Quảng cáo ột nhãn hiệu mỹ phẩm nổi tiếng của nước ngoài” Hạ Thiếu Lăng có chút kinh ngạc. Tuy cha cũng đã rất nổi tiếng từ một năm trước rồi nhưng mẹ nó cũng chỉ mới vào giới điện ảnh gần đây thôi. Chẳng lẽ một công ty lớn như vậy lại biết đến họ sao?

... 3:30.

Cuối cùng, Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng cũng tỉnh dậy. Cô uể oải dựa vào trên người hắn, rì rì đi xuống.

“Con trai đâu?” Tô Khinh Lăng không nhìn thấy con trai, cả phòng khách cũng trống không, một người giúp việc cũng không thấy.

“Có lẽ nó đi chơi rồi” Hạ Tư Lạc nói, hoàn toàn không lo lắng cho con trai. Võ công của nó cũng không phải là mèo quào, nếu ai kiếm chuyện với nó thì cũng chỉ là tự tìm khổ mà ăn.

“Kệ nó đi” Tô Khinh Lăng cũng gật gật đầu, sau đó nhìn thấy sếp giấy tờ trên bàn “Cái gì đây?”

Cô buông tay Hạ Tư Lạc ra, đi đến, đọc một lượt liền biết là hợp đồng mời đóng quảng cáo.

“Mạch Cao đến đây hôm nay chẳng lẽ là vì chuyện này?” Cô cầm sếp giấy tờ giơ giơ với Hạ Tư Lạc.

Hạ Tư Lạc cầm lấy, vừa nhìn là biết đây là một công ty nổi tiếng. Chỉ là... chụp hình quảng cáo sao? Hắn cũng chưa từng đóng hay chụp hình poster quảng cáo bao giờ. Tuy cũng có không ít người đến mời bọn họ nhưng đều đã bị từ chối.

“Muốn nhận không?” Ánh mắt của hắn nhìn về phía vợ yêu. Chỉ cần cô thích, hắn thì sao cũng được.

“Khoan đã, để em gọi điện thoại nói chuyện với Mạch Cao một chút” Tô Khinh Lăng nói xong liền xoay người cầm lấy điện thoại bên cạnh.

“Mạch Cao, hôm nay anh để xấp giấy tờ ở đây là sao vậy?”

Hạ Tư Lạc thấy cô nói chuyện cùng Mạch Cao, tự mình tiếp tục đọc thông tin trên giấy tờ.

“Công ty đó nhìn trùng vợ chồng bọn tôi?” Tô Khinh Lăng quay đầu lại nhìn chồng một cái, lại nói: “Thật là phải chúng tôi tham gia sao?... Còn phải casting (1)? Thật phiền phức!” #

(1) Casting: Thử vai.

“Vậy được rồi, ngày mai vợ chồng tôi sẽ đến đó” Tô Khinh Lăng nói xong liền cúp điện thoại. %^

Hạ Tư Lạc bỏ giấy tờ xuống bàn, nhìn cô.

“Mạch Cao bảo ngày mai chúng ta phải đến thử vai sao?”

“Đúng vậy” Tô Khinh Lăng trở về bên cạnh hắn, cả người dựa vào hắn “Thử thì thử, em còn chưa từng tham gia đóng quảng cáo bao giờ. Thử một lần cho biết” Có lẽ cũng sẽ có một chút vui thú cũng không biết chừng.

Hạ Tư Lạc gật gật đầu, không có từ chối.

“Đúng rồi, nghe nói quảng cáo lần này muốn chụp ba người. Cho nên cũng sẽ có rất nhiều diễn viên đến casting” Nếu cô tính không sai thì Dương Phỉ Phỉ vốn im hơi lặng tiếng một thời gian cùng với băng sơn mỹ nhân Lãnh Thanh Thu cũng sẽ xuất hiện. Ngày mai khẳng định rất thú vị!

Hạ Tư Lạc không nói lời nào, hắn thì sao cũng được.

“Anh yêu, bên ngoài không nắng lắm, chúng ta tản bộ nhé?” Tô Khinh Lăng kéo Hạ Tư Lạc đứng lên.

Hạ Tư Lạc còn có thể nói cái gì? Đương nhiên là vẫn không từ chối.

29. Chương 29: Đại Chiến Tranh Giành Quảng Cáo

“Chị Đồng, tại sao chị không để em đến thử vai?”

Ra khỏi phòng họp, Dương Phỉ Phỉ tức giận nói với người đại diện. Từ lần họp báo trước, hợp đồng của cô ta càng ngày càng ít, dường như không còn bao nhiêu. Lúc đầu thì cô ta còn có thể chịu được, nhưng với thói quen sống trong giới giải trí muôn màu muôn vẻ cùng với nét mặt trào phúng của những nhân viên khác khiến cho cô ta không chịu nổi nữa. Cô ta lại càng oán hận Tô Khinh Lăng. Vất vả lắm mới có một lời mời thử vai cho buổi chụp hình quảng cáo của một nhãn hàng nổi tiếng, chỉ cần có thể bắt được cơ hội này thì cô ta tin rằng mình có thể “Đồng Sơn tái khởi”. Thế nhưng không ngờ Đồng Thư lại không đồng ý, ngay cả cơ hội tham gia casting cũng không cho.

Đồng Thư quay đầu lại nhìn Dương Phỉ Phỉ, nhú mày. Sau đó cô quay đầu nhìn nhân viên công ty đang vây xung quanh, hai hàng chân mày lại càng nhíu chặt hơn.

“Đi theo tôi” Cô không muốn làm trò cười cho người khác trên hành lang.

Dương Phỉ Phỉ trừng mắt oán hận, sau đó giẫm giày cao gót bầy phân đi theo sau Đồng Thư.

“Ngồi đi” Vào văn phòng, Đồng Thư ngồi vào phía sau bàn làm việc của mình, đưa tay mời Dương Phỉ Phỉ ngồi xuống chiếc ghế đối diện.

Dương Phỉ Phỉ ngồi xuống, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm Đồng Thư.

“Chị Đồng, em hi vọng chị cho em một lời giải thích” Thái độ của cô ta chứng minh, cô ta sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Đồng Thư liếc mắt nhìn cô ta một cái, trong mắt cũng xuất hiện một chút không vui.

“Cô đang nghi ngờ quyết định của tôi?” Dương Phỉ Phỉ này càng ngày càng mất phong độ, lại còn không biết tự lượng sức mình mà muốn thay đổi hình tượng trong công ty. Kỳ lạ, hình ảnh dịu dàng trước kia của cô ta đã không còn thấy đâu, chẳng lẽ từ đầu luôn giả tạo ra bộ dáng đó sao?

Bị Đồng Thư trừng mắt, Dương Phỉ Phỉ cố gắng bình tĩnh lại. Cô ta giảm bớt sự cay cú trên khuôn mặt của mình nhưng hai nắm tay dưới bàn vẫn siết chặt lại.

“Chị Đồng, em chỉ muốn dùng cơ hội này để thay đổi chính mình mà cũng không được sao? Về tư cách, kinh nghiệm, dung mạo, danh tiếng, em có gì kém hơn so với những người kia chứ?”

Đồng Thư xua tay, ý bảo cô ta đừng kích động như vậy.

“Đúng vậy. Về kinh nghiệm, bọn họ kém xa cô. Nhưng ai mà chưa từng bước ra từ một cái kén để có thể đặt chân lên thảm đỏ? Nếu bọn họ giành được hợp đồng này thì bọn họ sẽ có cơ hội được nổi tiếng một lần...”

Lời nói của Đồng Thư lại càng khiến cho Dương Phỉ Phỉ cảm thấy không thoải mái. Cái gì gọi là nổi tiếng một lần? Nếu bọn họ nắm được cơ hội này, há chẳng phải cô ta cũng không nắm được ngay cả một góc tường của cơ hội hay sao?

“Chị Đồng, em cũng do một tay chị dẫn dắt, chị không thể vì có người mới mà bỏ quên em. Nếu bọn họ có thể gặp may trong hợp đồng quảng cáo này, thì tại sao em không thể được nắm lấy cơ hội xoay người chứ?”

“Cô còn muốn tiếp tục xoay người?” Đồng Thư nhìn Dương Phỉ Phỉ, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh lùng “Cô nghĩ mình còn cơ hội không?” Đắc tội tập đoàn Tô thị mà còn muốn tiếp tục tồn tại trong xã hội này? Còn muốn tiếp tục xoay người? Cô ta cũng quá ngây thơ rồi!

“Vì sao không thể?” Dương Phỉ Phỉ hất cằm “Chỉ cần chị để cho em đi casting lần này, em có thể nắm chắc phần thắng”

“Nhắm nhí” Đồng Thư vẫn là cười lạnh.

“Chị Đồng, chị có ý gì?” Dương Phỉ Phỉ nhìn chằm chằm phản ứng của Đồng Thư “Chẳng lẽ em không bằng một người mới chỉ biết bối rối, run rẩy khi đứng trước khán giả sao?”

“Tôi không nói cô thua kém bọn họ” Đồng Thư biết, nếu không nói cho rõ ràng thì Dương Phỉ Phỉ vẫn còn muốn tiếp tục dây dưa “Chỉ là lần thử vai đợt này, cô thật sự không thể tham gia”

“Tại sao?” Dương Phỉ Phỉ chưa từ bỏ ý định “Chị phải cho em một lý do”&*(

“Lý do?” Đồng Thư liếc mắt nhìn cô ta một cái “Kết quả này còn không phải do chính cô gây ra hay sao? Còn muốn tôi đưa lý do gì nữa?” Nếu không phải cô ta muốn bôi nhọ thanh danh của thiên kim tiểu thư Tô gia thì sẽ có kết cục của ngày hôm nay sao? Chính cô ta tự bôi trấu lên mặt mình mà thôi.

“Rốt cuộc chị có ý gì?” Dương Phỉ Phỉ vẫn không rõ, cứ nghĩ rằng đây chỉ là lý do của Đồng Thư để thoái thác.

“Thật muốn tôi nói rõ ra sao?” Biểu tình của Đồng Thư vẫn không chút thay đổi, lời nói lại vô cùng tàn nhẫn “Cô muốn lý do thì tôi cho cô lý do. Lý do chính là cô không nên không biết tự lượng sức mình mà gây chuyện với thiên kim tiểu thư của Tô thị, chẳng những chôn vùi danh tiếng của mình mà còn suýt liên lụy đến công ty cùng tôi...” Thực tế đã liên lụy tới, không ít công ty làm ăn cùng tập đoàn Tô thị đều không còn nhìn đến công ty người mẫu này nữa. Kể từ khi tập đoàn Tô thị đưa ra lệnh cấm vận đối với Dương Phỉ Phỉ, công ty người mẫu cũng không còn muốn quản những chuyện liên quan đến cô ta. Công ty không hề muốn vô duyên vô cớ bị cướp mất cơ hội kiếm tiền của mình.

“Chị đang trách em sao?” Dương Phỉ Phỉ nghe thấy lời nói của Đồng Thư, không những không tỉnh ngộ mà còn cố gắng ngụy biện chống chế: “Tập đoàn Tô thị rõ ràng là đang chèn ép em. Bọn họ lấy tiền đè người, em không làm sai cái gì cả”

“Người ta chèn ép cô, lấy tiền đè cô thì thế nào? Người ta vốn có năng lực đó, có bản lĩnh thì cô lấy tiền đè lại người ta đi!” Đối với sự ngoan cố của Dương Phỉ Phỉ, Đồng Thư coi như đã lĩnh giáo. Loại người như cô ta mà còn muốn ‘Đông Sơn tái khởi’ trong giới giải trí này, chỉ sợ là rất khó khăn. %^&

Đồng Thư nói tiếp: “Cô ra ngoài trước đi. Chuyện thử vai đã được quyết định rồi, không còn gì có thể thay đổi được nữa”

Dương Phỉ Phỉ oán hận, cô ta sẽ không dừng tay như vậy. Bất kể như thế nào thì cô ta cũng phải tham gia, cho dù phải trả giá thật lớn cũng không quan tâm. Giận dữ đứng lên, cô ta hùng hùng đi ra ngoài.

Đồng Thư nghe thấy tiếng đóng cửa, lúc này mới nhịn không được mà lắc lắc đầu. Hi vọng lần này cô ta đừng có đem phiền toái về nữa, nếu không thì công ty cũng không còn tiếp tục nhân nhượng.

...

“Giám đốc Lưu, tôi là Phỉ Phỉ, tối nay anh có rãnh không? Chúng ta cùng ăn cơm nhé?” Sau khi Dương Phỉ Phỉ rời khỏi công ty liền tìm hiểu về công ty tổ chức casting quảng cáo lần này. Kết quả không ngờ người phụ trách lại không những là người quen mà còn có chút ý tứ muốn tiến đến với mình. Ánh mắt cô ta sáng lên, suy nghĩ xem nên xuống tay với người này như thế nào.

Giám đốc Lưu bên kia nhận được điện thoại của Dương Phỉ Phỉ, cũng không nằm ngoài dự liệu của hắn ta. Thế nhưng khi hắn ta nghe thấy thanh âm kiều mị kia, đương nhiên sẽ không từ chối sắc đẹp tự đưa đến tận cửa.

“Phỉ Phỉ mời tôi ăn cơm, thật khiến cho tôi được yêu thương mà lo sợ. Không thành vấn đề, tối nay gặp ở khách sạn Nhĩ Đồn đi” Thật tốt, có ăn có ngủ, ăn bữa chính còn được khuyến mãi phần tráng miệng, ai nỡ từ chối người đẹp chứ?

“Vây nhé! Tôi chờ anh, gặp lại sau” Dương Phỉ Phỉ nũng nịu cúp điện thoại, khuôn mặt lộ ra nụ cười đắc ý. Hừ! Không cho cô ta tham gia thử vai phải không? Chờ xem, cô ta không cần phải đi thử vai cũng có thể trở thành nữ diễn viên chính cuối cùng.

Tô Khinh Lăng, chúng ta đấu với nhau xem.

30. Chương 30: Quy Tắc Ngâm

Phòng VIP, khách sạn Nhĩ Đồn.

Cửa sổ sát đất được che bởi một tấm màn được trang trí theo phong cách Châu Âu, trong phòng chỉ có ánh sáng vàng nhàn nhạt của ngọn đèn, điều này càng khiến cho không khí tăng thêm phần ám muội cùng kiêu diễm.

Trên chiếc giường to, hai thân thể trần truồng quấn lấy nhau, trông như một đôi rắn đang kỳ động dục. Giọng rên rỉ kiều mị của nữ cùng âm thanh thở gấp của nam, không ngừng vang lên. Khoảng chừng nửa tiếng sau, người đàn ông gầm nhẹ một tiếng, thân thể nặng nề đè lên người của người phụ nữ.

Hai người đồng thời hít thở dồn dập, cho đến khi không khí dần yên tĩnh trở lại thì người đàn ông mới rời khỏi thân thể người phụ nữ, lăn sang một bên nằm vật xuống.

Thân người hắn ta có chút phát phì, dưới ánh đèn nhàn nhạt có thể nhìn thấy chiếc bụng mỡ to như một người phụ nữ mang thai ba bốn tháng.

“Giám đốc Lưu, anh hài lòng không?” Người phụ nữ, đúng là Dương Phỉ Phỉ. Ngón tay của cô ta di chuyển về thành những vòng tròn trên lồng ngực trần truồng của hắn ta, đôi mắt híp lại, mỹ lực còn sót lại sau khi kích tình càng khiến cho lòng người khó chịu.

Người đàn ông được gọi là giám đốc Lưu đưa tay nắm chặt bàn tay đang làm loạn của cô ta, nghiêng đầu cười đến ám muội.

“Bảo bối, câu này phải là anh hỏi em mới đúng. Em hài lòng không?”

“Giám đốc Lưu...” Dương Phỉ Phỉ ra vẻ thẹn thùng, thanh âm kéo thật dài làm cho đuôi người ta phải mềm nhũn.

Giám đốc Lưu nở nụ cười, nhưng nụ cười kia lại như đang cất giấu sự khinh miệt đối với Dương Phỉ Phỉ. Hừ, người phụ nữ này trước kia còn giả bộ thanh cao, bây giờ không phải cũng bò lên giường của hắn ta như vậy sao? Thế nhưng hắn ta vẫn không biết mục đích của cô ta là gì.

“Bảo bối, em muốn cái gì?” Tay hắn ta nâng cằm Dương Phỉ Phỉ, giống như đang dụ dỗ hỏi han. Đối với những người phụ nữ đã cho hắn ta cảm giác khoái hoạt, hắn ta không tiếc những món quà tặng đắt lẽ. Huống chi bây giờ hắn ta còn cảm thấy có chút hứng thú đối với Dương Phỉ Phỉ này, trước khi không còn hứng thú với cô ta nữa, hắn ta đương nhiên sẽ muốn giành cho cô ta một chút ngon ngọt.

“Giám đốc Lưu, người ta có muốn cái gì đâu” Dương Phỉ Phỉ làm ra vẻ từ chối khéo, nhưng ánh mắt kia lại không che dấu được sự đắc ý. Quả nhiên mọi chuyện đang diễn ra theo hướng cô ta mong muốn.

“Không muốn gì sao?” Giám đốc Lưu làm sao không nhìn ra sự dối trá trong ánh mắt cô ta. Hắn ta cố ý nói: “Bảo bối thật ngoan, lần này thôi vậy, lần sau anh sẽ tặng quà cho em”

Dương Phỉ Phỉ vừa nghe, nụ cười trên mặt liền cứng đờ. Cô ta sợ rằng tự mình phá hỏng mọi chuyện cho nên liền đưa tay sờ sờ hần ta, nói: “Quà tặng, Phỉ Phỉ có thể không cần. Thế nhưng nghe nói giám đốc Lưu hiện tại đang là người phụ trách phần quảng cáo của nhãn hiệu nước hoa LOVE đúng ko?”

Giám đốc Lưu cũng đã hiểu nguyên nhân vì sao Dương Phỉ Phỉ chủ động yêu thương nhưng nhớ mình, thì ra là vì chiếc vé quảng cáo lần này. Thế nhưng bây giờ cô ta cũng chẳng còn giống như lúc trước, nói trắng ra thì cô ta chỉ là một diễn viên hết thời, đương nhiên không cam lòng, muốn “Đông Sơn tái khởi” mà thôi. Mà bản thân hần ta lại chính là tấm ván vô tình được cô ta vớ phải.

“Sao? Bảo bối cảm thấy có hứng thú với kế hoạch quảng cáo của nước hoa LOVE à?” Giám đốc Lưu nhìn cô ta, ra vẻ khó hiểu.

“Giám đốc Lưu” Dương Phỉ Phỉ lại làm nũng “Anh cũng biết Phỉ Phỉ chính là một diễn viên mà, lần quảng cáo này đương nhiên người ta cũng muốn có cơ hội thử vai...”

“Vậy sao? Bảo bối rất xinh đẹp nè, vóc người cũng rất quyến rũ nè. Lần quảng cáo này cũng không phải là không thể” Giám đốc Lưu tiếp nhận đề tài.

“Cám ơn giám đốc Lưu đã khích lệ” Dương Phỉ Phỉ đắc ý “Vậy anh nói xem, em có thể nhận một vai trong kế hoạch quảng cáo lần này không?”

“Quả thật không phải là không thể, nhưng mà...”

“Nhưng cái gì?” Dương Phỉ Phỉ nghe thấy hần ta chần chừ, nghĩ rằng mình còn chưa cho đủ ngon ngọt. Cô ta nhanh chóng nhích thân thể trần truồng của mình đến, bàn tay không ngừng vẽ vẽ vài vòng ngay vị trí mẫn cảm của hần ta.

“Giám đốc Lưu đã là người phụ trách chính của chi nhánh bên Trung Quốc, ai chụp hình quảng cáo còn không phải do một câu nói của anh sao?” Thuốc mê cũng cần phải có người chuốc.

“Đúng là thế, nhưng người tham gia quảng cáo lần này lại do tổng công ty bên kia chỉ định” Giám đốc Lưu nói chính là sự thật.

“Sao chứ?” Dương Phỉ Phỉ ngồi bật dậy, chiếc mền mỏng trước ngực rơi xuống, hai bầu ngực no căng trong phút chốc đập vào tầm mắt của giám đốc Lưu. Thế nhưng lúc này cô ta cũng không quan tâm, chỉ là trợn to mắt không thể tin điều mình vừa nghe thấy.

“Làm sao có thể? Nếu như do chính tổng công ty bên kia tuyển định thì còn phải thử vai làm gì?” Không phải chuyện này chính là trêu chọc những diễn viên tham gia thử vai lần này sao? Hơn nữa nếu thật là do tổng công ty tuyển định, há không phải bản thân cô ta cho tên đàn ông thối tha này ăn một bữa miễn phí à? Trong lòng cô ta tràn đầy giận dữ.

“Đúng vậy. Thế nhưng quảng cáo lần này cũng có chút đặc biệt, nó được chia làm nhiều phần. Thế cho nên diễn viên tham gia quảng cáo chính tuy được tổng công ty tuyển định, nhưng vẫn cần những diễn viên đóng vai phụ”

“Nói cách khác thử vai chính là để chọn lựa diễn viên phụ?” Dương Phỉ Phỉ không ngờ mình xuất ra một cái giá lớn như vậy chỉ để tranh giành một vai phụ. Cô ta tức giận, nhưng không ngờ nhận ra bản thân mình lại có thể bình tĩnh như thế.

“Có thể coi là như vậy” Giám đốc Lưu gật đầu.

“Thế diễn viên chính được chọn là ai? Giám đốc Lưu có thể lộ ra cho người ta một chút không?” Dương Phỉ Phỉ muốn biết ai lại có thể may mắn như vậy.

“Cái này sao...” Giám đốc Lưu chần chừ. Trước khi quảng cáo được đóng máy thì nội dung vẫn phải giữ bí mật, nếu mọi chuyện bị đồn ra ngoài thì hần ta cũng không thoát khỏi liên can.

“Giám đốc Lưu, anh nói cho người ta biết đi. Phỉ Phỉ nhất định sẽ không nói cho ai khác cả” Dương Phỉ Phỉ lại nằm úp sấp trên người hần ta, đưa lưỡi liếm.

Giám đốc Lưu làm sao chịu được tư thế hấp dẫn như thế của Dương Phỉ Phỉ. Tâm tư ngứa ngáy, rất nhanh liền khúm núm dưới công phu của cô ta.

“Được rồi, anh sẽ nói cho em biết, nhưng nhớ kỹ là phải giữ bí mật đó”

“Yên tâm đi” Dương Phỉ Phỉ cười duyên, trong lòng lại cực kỳ hận. Tên đàn ông thối tha, muốn nói thì nói, mà nheo như vậy thì còn là đàn ông hay không?

“Người do tổng công ty chỉ định chính là cặp đôi mới nổi trong giới giải trí gần đây, vợ chồng Hạ Tư Lạc” Thế nhưng ngoại trừ sự xuất sắc của hai vợ chồng họ thì khí chất mới chính là nguyên tố quyết định. Bên cạnh đó, tình cảm thâm thiết giữa họ lại vô cùng phù hợp với chủ đề của nhãn hiệu nước hoa LOVE. Hẳn ta không thể không công nhận tổng công ty bên kia thật sự tinh mắt.

“Là họ!” Trong mắt Dương Phỉ Phỉ xẹt qua tia sáng chết chóc, trong lòng đã đem Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng mắng tới tám đời tổ tông. Không ngờ người được tổng công ty chỉ định lại chính là người mà cô ta hận nhất. Chết tiệt! Chẳng lẽ cô ta không thể đập qua xác của tiện nhân Tô Khinh Lăng kia sao?

“Giám đốc Lưu, anh không phải đã nói cần diễn viên phụ phối hợp với hai người họ sao? Vậy anh cảm thấy em thế nào?” Thu lại sự không cam lòng nơi đáy mắt, Dương Phỉ Phỉ lại dùng mỹ nhân kế với giám đốc Lưu. Cô ta quyết định, cho dù không làm diễn viên chính thì cũng muốn chen một chân vào vai phụ. Hừ! Vai phụ thì vai phụ, cô ta sẽ không để cho Tô tiện nhân kia sống dễ chịu như vậy.

“Cái này thì còn phải xem biểu hiện của em như thế nào” Giám đốc Lưu cười ám muội với Dương Phỉ Phỉ, sau đó đưa tay lên xoa nắn bầu ngực đầy đặn của cô ta.

Dương Phỉ Phỉ thầm mắng trong lòng, nhưng trên mặt cũng toàn ý cười. Cô ta đưa tay ôm lấy thân hình mập mạp của giám đốc Lưu, cười khê vào tai hắn ta.

“Vậy thì phải xem giám đốc Lưu muốn được phục vụ như thế nào”

Dứt lời, hai bóng dáng trần truồng lại quấn lấy nhau

31. Chương 31: Thử Vai

Thành phố T, khu vực kinh doanh buôn bán náo nhiệt phồn hoa nhất.

Tầng lầu thứ năm mươi lăm của tòa nhà màu xám bạc cao lớn nhất nhì nơi trung tâm, ánh nắng mặt trời khúc xạ qua tấm kính thủy tinh tạo nên một lớp màn sáng óng ánh.

Một chiếc xe hơi dừng trước cổng tòa nhà, từ trên xe bước xuống là một cô gái trẻ tuổi ăn mặc kiêu sa, còn có một nhân viên công tác đi theo phía sau.

“Chị Đồng, xin chào!”

Dương Phỉ Phỉ kéo cánh tay giám đốc Lưu, chào hỏi cùng người đại diện cũ của mình đang dẫn diễn viên trong công ty đến thử vai, trên vầng trán của cô ta tràn đầy đắc ý. Hừ! Không cho cô ta đến thử vai phải không? Không phải bây giờ cô ta cũng đã có mặt ở đây rồi sao?

Đồng Thư giật mình nhìn Dương Phỉ Phỉ, sau đó ánh mắt rơi xuống cánh tay đang kéo tay giám đốc Lưu của cô ta. Trong lòng nhất thời hiểu rõ, cô thu lại vẻ mặt đang kinh ngạc của mình, cảm thấy tiếc thương ột cô gái chỉ vì danh vọng mà không màng đến chuyện bán đứng thân thể của mình. Mặc dù trong giới giải trí, chuyện này cũng không phải mới mẻ gì, nhưng trong lòng vẫn không tránh khỏi cảm thương.

“Phỉ Phỉ, xin chào!” Đồng Thư chỉ gật gật đầu cùng cô ta và giám đốc Lưu, sau đó đưa diễn viên mới đi vào bên trong.

Dương Phỉ Phỉ nhìn bóng lưng của hai người họ, cười lạnh. Cô ta tuyệt đối sẽ không để diễn viên mới này leo lên đầu mình.

“Giám đốc Lưu, chúng ta đi thôi” Cô ta mỉm cười kéo tay giám đốc Lưu.

“Đi thôi bảo bối, lát nữa đừng để cho anh thất vọng đó” Giám đốc Lưu vỗ vỗ cánh tay Dương Phỉ Phỉ. Tuy hẳn ta không để ý đến món quà để tặng cô ta sau khi được làm ấm giường, nhưng mặt mũi vẫn cần phải giữ. Nếu biểu hiện của cô ta quá kém cỏi, hẳn ta nhất định sẽ mất mặt.

“Giám đốc Lưu, yên tâm đi. Phỉ Phỉ nhất định sẽ không để cho anh thất vọng” Dương Phỉ Phỉ trêu đùa cùng giám đốc Lưu, bóng dáng hai người cũng dần dần khuất.

...

Một lát sau, toàn bộ diễn viên đến thử vai đều tập trung ở đại sảnh bên trong. Cả người mới lẫn diễn viên lâu năm đều trang điểm xinh đẹp, hạ quyết tâm giành được cơ hội tham gia chụp hình quảng cáo lần này.

Dương Phỉ Phỉ mặc trên người chiếc váy ngắn màu lam, trước ngực có một chiếc vòng trang sức, mái tóc uốn lọn vén qua một bên vai, vẻ mặt kiêu căng đảo mắt qua dần diễn viên đang có mặt ở đây.

Những diễn viên có có danh tiếng cũng không ngại buông vài câu chào hỏi với cô ta, mà những diễn viên mới vào nghề lại bị chính sự kiêu căng của cô ta cách ly.

Nhưng nếu nhìn kỹ, còn có một người cũng ngồi im lặng trên ghế sa lon. Người này chính là một diễn viên mới vừa tham gia một vai phụ trong bộ phim của vợ chồng Hạ Tư Lạc – Lãnh Thanh Thu.

Dương Phỉ Phỉ gõ ngón tay lên thành ghế, lắng nghe tiếng lủi rủi nghị luận của đám người không ngừng mộng tưởng hảo huyền. Khóe miệng cô ta nhếch lên một nụ cười trào phúng, bằng vào bọn họ mà cũng muốn tranh với cô ta sao? Quả thật là bọn họ thích nói mớ.

Ngay lúc Dương Phỉ Phỉ không còn kiên nhẫn, đạo diễn, nhân viên trang điểm cùng nhân viên công tác của công ty đi vào, theo sau còn có nhiếp ảnh gia cùng vợ chồng Hạ Tư Lạc. Ngoài ra còn có Lãnh Thanh Thu.

Sau khi Dương Phỉ Phỉ nhìn thấy nhóm người bọn họ, đôi mắt liền trừng lớn. Mà những người khác sau khi nhìn thấy Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng, tâm tình cũng kích động. Xong rồi, nếu như ngay cả Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng cũng tham gia thì hi vọng của bọn họ lại càng nhỏ nhoi hơn.

“Xin chào, hoan nghênh mọi người đến tham gia casting quảng cáo của công ty nước hoa nhãn hiệu LOVE. Tôi là đại diện bên phía công ty, hai vị bên cạnh tôi là đạo diễn cùng nhiếp ảnh gia được công ty đặc biệt mời đến” Nhân viên đại diện chào hỏi với mọi người, sau đó giới thiệu những người tham gia hỗ trợ lần thử vai này.

Đạo diễn cùng nhiếp ảnh gia gật gù đầu với mọi người, ánh mắt lơ đãng quan sát thần thái của các cô gái trước mặt.

Những diễn viên tham gia casting đều vỗ tay hoan nghênh.

Nhân viên đại diện giơ giơ tay, ý bảo mọi người hãy im lặng.

“Chắc mọi người cũng đã biết rõ kịch bản chụp hình quảng cáo lần này sẽ được chia thành hai phần. Chủ đề chính là tình yêu cao đẹp nhất. Mà quảng cáo lần này cần tất cả là ba diễn viên, hai nam nữ chính và một nữ phụ...”

Nghe thấy lời nói của nhân viên đại diện, các nữ diễn viên khác đều tràn trề hi vọng. Cho dù có Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng thì bọn họ vẫn còn cơ hội tranh giành vị trí vai nữ phụ.

“Các vị có mặt hôm nay đều là người xuất sắc được công ty tiến cử, tôi hi vọng mọi người có thể biểu hiện thật tốt trong phần thử vai lần này...”

Nhân viên đại diện sau khi khích lệ mọi người liền giao chuyện thử vai lại cho đạo diễn. Sau đó nhân viên trang điểm cũng bắt tay vào công việc, còn có giám đốc Lưu.

Dương Phỉ Phỉ thừa dịp mọi người không chú ý liền nháy mắt đầy yêu mị về phía giám đốc Lưu.

Mà Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng đương nhiên cũng nhìn thấy hành động của Dương Phỉ Phỉ, chẳng qua họ chỉ xem cô ta như không khí mà thôi.

Ánh mắt của Lãnh Thanh Thu từ đầu tới cuối đều đặt trên hai bàn tay nắm lấy nhau của Hạ Tư Lạc và Tô Khinh Lăng. Hai người này đi tới đâu cũng ân ái ái, thật khiến cho người ta không muốn chán ghét

cũng không được. Hơn nữa lần trước ở phòng Karaoke, cô ta còn bại dưới tay Tô Khinh Lăng, lần thử vai này cô ta nhất định không thể thua.

Sau khi chuẩn bị, buổi thử vai chính thức bắt đầu.

Người đầu tiên lên sân khấu chính là những nữ diễn viên mới vào nghề, kịch bản thử vai đều do tự họ nghĩ ra, giám khảo sẽ chọn ra những người có kỹ thuật trình diễn tốt nhất.

Nhóm diễn viên mới tuy rằng biểu hiện có chút ngây ngô nhưng cũng tràn trề sức sống. Điều này cũng mang lại rất nhiều mới mẻ.

32. Chương 32: Anh chàng Tóc Vàng Mắt Xanh

“Giám khảo, tôi thấy kết quả không đúng”

Đang lúc mọi người nhỏ tiếng nghị luận, Lãnh Thanh Thu lại giơ tay lên phát biểu sự bất mãn của mình.

Thanh âm nhanh chóng bị đình chỉ, mà giám khảo cũng đều nhìn về phía Lãnh Thanh Thu.

“Cô Lãnh, không biết cô thấy kết quả không đúng ở chỗ nào?” Một vị giám khảo hỏi. Tuy Lãnh Thanh Thu không chút tâm thường, kỹ thuật diễn xuất cũng không tệ, nhưng cô ta cũng không xuất sắc bằng vợ chồng Hạ Tư Lạc.

“Chỉ có một chỗ” Ánh mắt Lãnh Thanh Thu xẹt qua vợ chồng Hạ Tư Lạc, cuối cùng thì dừng lại trên người Dương Phỉ Phỉ “Tôi chỉ muốn hỏi các vị giám khảo, tôi có chỗ nào không bằng cô Dương?”

Dương Phỉ Phỉ cứ nghĩ Lãnh Thanh Thu sẽ nhắm vào Hạ Tư Lạc và Tô Khinh Lăng, còn đang chuẩn bị tâm tình xem kịch vui, nhưng không ngờ lại là chính mình. Sau khi kinh ngạc, cô ta nhin không được mà trừng mắt với Lãnh Thanh Thu. Đúng vậy, cô ta cũng không quên người phụ nữ này đã từng khiêu khích mình, nói sẽ lật đổ địa vị của mình, sau đó đánh bại Tô Khinh Lăng mà giành lấy Hạ Tư Lạc.

Mặc dù không chút hảo cảm với sự cuồng vọng của người phụ nữ này, nhưng với mục tiêu nhắm vào Tô Khinh Lăng thì cô ta cũng không muốn tính toán. Thế nhưng người hiện tại bị nhắm vào lại chính là cô ta. Chết tiệt! Vì vai nữ phụ này mà cô ta phải “đại khai sát giới”.

“Cô Lãnh đang nghi ngờ sự công bằng của các vị giám khảo sao?” Trong lòng phẫn hận, nhưng bên ngoài thì Dương Phỉ Phỉ vẫn duy trì nụ cười.

“Đúng vậy, cô Lãnh đang nghi ngờ công ty chúng tôi sao?” Giám đốc Lưu cũng mở miệng, đôi mắt rét lạnh nhìn Lãnh Thanh Thu. Người ngoài đồn đại cô gái này rất lạnh nhạt, không biết một cô gái lạnh lùng như vậy làm ấm giường ình thì sẽ có hương vị như thế nào? Nhìn khí thế của cô ta lúc này, vài ngày sau thế nào cũng sẽ phải tự động yêu thương nhưng nhớ hẩn ta như Dương Phỉ Phỉ mà thôi.

Trong lòng đưa ra chủ ý như vậy, giám đốc Lưu lại càng quyết định không thể giao vai nữ phụ này cho Dương Phỉ Phỉ.

“Được rồi, mọi người cứ để cô Lãnh giải thích một chút đi” Một vị giám khảo khác vừa nhìn phản ứng của giám đốc Lưu, đương nhiên sẽ hiểu Lãnh Thanh Thu này đã chọc giận hẩn ta, đứng về phía giám đốc Lưu là điều dĩ nhiên.

Lãnh Thanh Thu nhìn bọn họ, ánh mắt lạnh lùng giao với ánh mắt tà ác của giám đốc Lưu. Dù trong lòng đầy bức bối nhưng biểu tình trên mặt vẫn lạnh lùng. Tay cô ta chỉ vào Dương Phỉ Phỉ, nói thẳng:

“Ở đây, có ai không nhìn ra biểu hiện của cô ta lúc nãy cũng không tệ, nhưng giỏi hơn cô ta có cả khối người, vì sao vai nữ phụ này lại lọt vào tay cô ta?”

Lời nói của Lãnh Thanh Thu khiến cho không ít diễn viên tán thành, mọi người đều đệm thêm.

“Đúng vậy, kỹ năng diễn xuất của cô ta cũng chỉ bình thường thôi”

“Đúng vậy, nhất định là có tay trong”

“...”

Dương Phỉ Phỉ nghe thấy lời nói của mọi người, trong lòng liền phát hỏa. Tay trong? Nếu có tay trong thì cũng là Hạ Tư Lạc và Tô Khinh Lăng. Thế nhưng cô ta cũng không nói ra miệng, chỉ trừng mắt đầy tức giận.

Giám khảo thấy mọi người loạn lên cũng đưa mắt nhìn nhau. Không ngờ Lãnh Thanh Thu sẽ làm lớn chuyện như vậy.

“Đạo diễn nói gì đi, anh cũng là một trong những vị giám khảo mà” Một nhân viên cấp cao của công ty lên tiếng nói.

Đạo diễn gật gật đầu. Thật ra Lãnh Thanh Thu nói không sai, diễn xuất của Dương Phỉ Phỉ cũng không tệ, nhưng đúng thật không phải là người tốt nhất để được chọn vai nữ phụ kỳ này. Thế nhưng lời này hẳn ta sẽ không nói ra, có tiền mua tiên cũng được, giám đốc Lưu đã lên đưa cho hắn ta rồi thì đương nhiên không thể phá hỏng chuyện.

“Cô Lãnh nói cũng có lý, nhưng chúng tôi chọn cô Dương cũng có nguyên nhân của chúng tôi”

“Nguyên nhân là gì?” Lãnh Thanh Thu không lùi bước, kiên trì hỏi cho rõ lý do.

Mà Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng chỉ ngồi một bên xem chuyện vui, dù sao ai giữ vai nữ phụ cũng không ảnh hưởng đến bọn họ. Chỉ cần không quá kém cỏi thì bọn họ vẫn tin sẽ đem thành công đến cho bộ quảng cáo này.

“Khí chất” Đạo diễn giải thích thêm: “Tuy cô với cô Dương đều có dung mạo, nhưng khí chất của cô Dương lại phù hợp hơn với yêu cầu của quảng cáo lần này...”

Các giám khảo khác cũng gật gật đầu. Lãnh Thanh Thu quả thật lạnh lùng cùng lạnh nhạt hơn so với Dương Phỉ Phỉ.

“Các vị yêu cầu khí chất như thế nào?” Lãnh Thanh Thu vẫn không muốn lui bước “Tôi là diễn viên, các vị muốn khí chất gì tôi đều có thể phối hợp ra”

“Cái này...” Lời nói của Lãnh Thanh Thu lại khiến đạo diễn không nói nổi.

“Đúng vậy, chúng tôi cũng có thể làm được” Các diễn viên khác cũng nhân cơ hội lấn thêm một bước.

“Cái này...”

“Giám đốc Lưu...” Đột nhiên, một nhân viên đi đến, cúi người nói thầm bên tai giám đốc Lưu.

Về mặt giám đốc Lưu lập tức thay đổi, đứng bật dậy. Thế nhưng hắn ta chưa kịp hành động thì mọi người đã nhìn thấy một bóng dáng tóc vàng mắt xanh cao lớn xuất hiện trước cửa.

“Jaymond, how are you?” Giám đốc Lưu bước nhanh tới, trong lòng tự hỏi: Tại sao đại thiếu gia lại xuất hiện ở đây?

“Khỏe” Anh chàng kia gật gật đầu với giám đốc Lưu, nhưng đôi mắt màu xanh kia lại nhìn về phía dàn diễn viên tham gia thử vai. Sau đó, khi ánh mắt dừng trên người Lãnh Thanh Thu thì lập tức trở nên hưng phấn kêu to.

“Snow! Honey!” Dứt lời, hắn ta liền đi tới chỗ Lãnh Thanh Thu, hai tay còn giang ra như muốn ôm lấy cô gái trước mặt.

“Jaymond, đủ rồi!” Lãnh Thanh Thu chỉ thản nhiên nhún mi, sau đó rời khỏi ngực hắn ta.

“Snow, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau, em vẫn lạnh lùng như xưa” Phát âm tiếng Trung rất lưu loát.

33. Chương 33: Đối Đầu

Lãnh Thanh Thu không nói gì, nhưng biểu hiện của Jaymond lại khiến ọi người nghi ngờ.

“Đúng rồi, người mà ông già nói là ai?” Jaymond đột nhiên hỏi giám đốc Lưu.

Những người khác không hiểu ra sao, không biết “ông già” trong miệng hắn ta là người phương nào, mà người được “ông già” nhắc đến lại là ai?

Giám đốc Lưu cũng ngơ ngác, sau đó mới kịp nghĩ rằng Jaymond muốn gặp Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng. Do đó hắn ta nhanh chóng đưa tay giới thiệu vợ chồng Hạ Tư Lạc.

“Jaymond, hai vị này là Hạ Tư Lạc và Tô Khinh Lăng. Anh Hạ, cô Tô, vị này chính là đại thiếu gia của công ty chúng tôi”

Jaymond đánh giá vợ chồng Hạ Tư Lạc, trong đôi mắt xanh xẹt qua kinh ngạc. Hắn ta vốn nghĩ rằng Lãnh Thanh Thu đã rất tuyệt, nhưng không ngờ hai vợ chồng này lại xuất sắc như thế. Hạ Tư Lạc nội liễm, khí thế phi phàm, mà Tô Khinh Lăng lại xinh đẹp không chút tục khí, khí chất lại càng không giống người thường, trời sinh tôn quý kiêu ngạo, thật sự khiến cho phàm nhân phải đui mù.

Hơn nữa, khi hai người họ lơ đãng nhìn nhau, tình cảm trong mắt dành cho đối phương không thể nào che giấu được. Bây giờ hắn ta đã hiểu vì sao ông già nỡ bỏ cả ngàn diễn viên nổi tiếng mà chỉ quyết tâm chọn hai người họ, bởi vì có nhiều thứ không phải chỉ trông chờ vào kỹ thuật diễn xuất là được.

Trong lúc Jaymond đánh giá vợ chồng Hạ Tư Lạc thì hai người họ cũng chỉ gật gật đầu với hắn ta, hoàn toàn không có ý tứ nịnh bợ. Tuy Jaymond này rất điển trai, nhưng với chính dung mạo của mình thì vẻ đẹp của một người không quen biết cũng không mấy thu hút ánh mắt vợ chồng họ.

Song phương gật đầu chào hỏi nhau.

Sự xuất hiện của Jaymond khiến không khí xung quanh thay đổi rất nhiều. Viễn cảnh giám đốc Lưu cùng Dương Phỉ Phỉ chống đối với Lãnh Thanh Thu vừa rồi hiển nhiên đã cân bằng. Dựa vào mối quan hệ không hề đơn giản của Lãnh Thanh Thu cùng vị đại thiếu gia này, đương nhiên cô ta sẽ không dễ bị đá rớt đài như vậy.

Thứ hai, những diễn viên khác sau khi nghe cuộc đối thoại của vị đại thiếu gia kia cùng giám đốc Lưu về vợ chồng Hạ Tư Lạc, có lẽ chuyện thử vai kỳ này còn có tin tức bí mật gì đó. ^

“Kết quả sao rồi?” Đôi mắt màu xanh híp lại, sau đó không đợi giám đốc Lưu trả lời mà đã nở nụ cười đầy mê hoặc với Lãnh Thanh Thu.

“Snow, anh rất tin tưởng vào năng lực của em. Nhất định là em thắng, đúng không?”

Lời này vừa nói ra, những người khác chỉ biết câm lạng. Đây không phải là đại thiếu gia đang ủng hộ cho Lãnh Thanh Thu hay sao?

Khóe môi giám đốc Lưu rung giần giật, muốn nói chuyện nhưng lại bị Dương Phỉ Phỉ dùng ánh mắt cảnh cáo, cuối cùng cũng không nói gì. Không phải hắn ta không dám, mà là nếu như Dương Phỉ Phỉ giở chiêu “vò đã mở thì dễ nứt” khai ra chuyện của hai người, danh dự của hắn ta sẽ bị ném trôi sông, hơn nữa còn sẽ bị công ty sa thải.

“Sao vậy?” Jaymond nhìn thấy không ai nói lời nào, nhú mi “Chẳng lẽ còn chưa có kết quả sao?”

“Đương nhiên là có rồi” Dương Phỉ Phỉ nói. Cô ta nhìn thấy một màn này, trong lòng cực kỳ không thoải mái, thậm chí còn đổ kỵ. Nhìn thấy mình chuẩn bị có cơ hội xoay người thì lại đột nhiên xuất hiện một tên ngoại quốc như vậy. Hắn ta còn đối đãi với Lãnh Thanh Thu như thế, khiến trong lòng Dương Phỉ Phỉ xuất hiện một dự cảm không tốt.

“Cô là ai?” Jaymond nhìn người phụ nữ trước mặt, diện mạo cũng hơi đẹp nhưng khí chất dữ tợn trên người lại phá hủy vẻ đẹp đó đi.

“Tôi là Dương Phỉ Phỉ, người vừa giành được vai diễn thứ ba kia” Dương Phỉ Phỉ ngắt đầu, mang theo vài phần kiêu ngạo.

Lời nói của Dương Phỉ Phỉ khiến người khác mỉm cười chờ xem chuyện vui, nhưng giám đốc Lưu lại trầm bực bội trong lòng, bản thân hẳn ta không nên lưu luyến sắc đẹp mà tự hủy hoại chính mình.

“Thứ ba?” Jaymond nhíu mày. Ông già không phải đã chọn vợ chồng Hạ Tư Lạc rồi sao? Nếu cô gái này là người thứ ba, vậy không phải là Snow không trúng cử sao?

“Snow?” Hắn nhìn về phía Lãnh Thanh Thu, không tin cô sẽ bại dưới tay Dương Phỉ Phỉ.

“Tôi muốn thi lại lần nữa” Lãnh Thanh Thu chỉ nói một câu.

“Tại sao?” Dương Phỉ Phỉ không hề giận, kêu gào: “Toàn bộ giám khảo đều đã bỏ phiếu, tại sao phải thi lại?”

“Kết quả không công bằng” Lãnh Thanh Thu cũng không sợ đắc tội người khác.

Những giám khảo khác cũng nhíu mày. Nếu bây giờ là trước khi đại thiếu gia đến, bọn họ nhất định sẽ phản bác. Thế nhưng tình huống hiện tại rõ ràng là đại thiếu gia đang hướng về phía Lãnh Thanh Thu, bọn họ cũng không thể mở miệng. Hơn nữa, Lãnh Thanh Thu này quả thật không tệ.

“Chuyện gì đang diễn ra đây?” Đôi mắt xanh nhìn về phía giám đốc Lưu.

Giám đốc Lưu chỉ có thể gật đầu nói:

“Được rồi, nếu cô Lãnh đã cảm thấy kết quả không công bằng, vậy thì thi lại một lần nữa đi” Tuy lời nói là thế nhưng trong lòng hẳn ta lại cười khổ. Thi lại lần này, nếu xuất hiện kết quả hoàn toàn khác biệt thì chỉ sợ bọn họ không thoát tội được.

“Giám đốc Lưu, kết quả vừa rồi đã rất công bằng” Dương Phỉ Phỉ nhảy dựng lên, căm giận nhìn Jaymond và Lãnh Thanh Thu “Ngược lại là quan hệ của đại thiếu gia cùng cô Lãnh rất không đơn giản, ai sẽ xác định kết quả mới sẽ công bằng đây?”

Lời nói của Dương Phỉ Phỉ cũng khiến những người khác xì xào bàn tán.

34. Chương 34: Thắng Thua Được Đoán Trước

Thử vai, lần thứ hai.

Những diễn viên không trúng cử lúc trước đều hoa hoa lệ lệ trở thành giám khảo. Một đám giám khảo có dung mạo xuất sắc cùng những giám khảo ban đầu vây quanh anh chàng tóc vàng mắt xanh.

Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng vẫn ngồi một bên. Tô Khinh Lăng cảm thấy Jaymond giống như một tên hoàng đế được chúng phi tần hầu hạ bên cạnh.

Nhóm giám khảo hùng mạnh đứng ngoài, chính giữa là Dương Phỉ Phỉ cùng Lãnh Thanh Thu.

Bề ngoài của Dương Phỉ Phỉ đầy vẻ kiêu ngạo, nhưng Tô Khinh Lăng lại cảm thấy cô ta phần nhiều là không cam lòng và lo lắng.

Từ đầu tới cuối, Lãnh Thanh Thu không chút hoảng hốt, vẫn duy trì sự bình thản.

Hai người đứng nơi đó, Dương Phỉ Phỉ dùng ánh mắt như phóng phi tiêu về phía Lãnh Thanh Thu, hận không thể đục cho đối phương vài lỗ thủng. Mà Lãnh Thanh Thu chỉ dùng ánh mắt đầy khinh thường nhìn Dương Phỉ Phỉ.

Jaymond nhìn hai người, không biết biểu hiện của Dương Phỉ Phỉ kia như thế nào.

“Có thể bắt đầu rồi, ai diễn trước đây?”

“Tôi...”

“Chờ một chút” Tô Khinh Lăng đột nhiên chen vào một câu, cắt đứt lời nói của Dương Phỉ Phỉ.

“Cô Tô còn có đề nghị gì sao?” Jaymond cười, nhìn Tô Khinh Lăng, vẫn không gọi là cô Hạ. Nguyên nhân bởi vì Tô Khinh Lăng nhìn ra cũng không giống người đã kết hôn, hẳn ta cũng không muốn gọi một cô gái trẻ như vậy với danh xưng của một bà cô già.

“Chỉ có một đề nghị, hai người họ có thể diễn cùng nhau hay không? Đưa ra một kịch bản, hai người họ đóng vai hai nhân vật khác nhau” Tô Khinh Lăng cảm thấy làm như vậy sẽ kích thích hơn.

“Rất hay!” Lúc này nói chuyện chính là đạo diễn, chỉ thấy hẳn ta vừa nghe lời Tô Khinh Lăng nói thì hai mắt lập tức sáng lên “Kịch bản quảng cáo lần này là một cốt chuyện xưa, đây đúng thật là điều kiện cần có cho nội dung chính”

Các giám khảo khác cũng gật gật đầu.

“Một khi đã như vậy, hai cô cùng diễn đi” Jaymond cũng gật gật đầu.

“Vậy họ phải diễn như thế nào đây?” Giám đốc Lưu hỏi, những người khác cũng tò mò không kém.

Jaymond nhìn về phía Tô Khinh Lăng, nếu cô đã là người đề nghị thì cũng sẽ có cách đưa ra nội dung.

Tô Khinh Lăng nhếch môi cười đầy mê hoặc, khiến cho những người đàn ông xung quanh cũng nhin không được mà ngây ngốc.

Ánh mắt Hạ Tư Lạc biến lạnh nhìn từng người một.

Những người đó nhanh chóng thu lại ánh mắt. Hạ Tư Lạc mặc dù tuần mỷ, nhưng hơi thở thật sự quá lạnh, khiến cho người ta nghi ngờ mùa hè không cần mở máy lạnh cũng sẽ không thấy nóng.

Chỉ có một người không lập tức thu hồi ánh mắt, chính là Jaymond. Người phương Tây từ trước đến nay đều nhiệt tình hào phóng, đối mặt với một Tô Khinh Lăng mê người như vậy, hẳn ta đương nhiên cũng sẽ không keo kiệt lời khen ngợi.

“Cô Tô, cô thật mê người”

Từ trước đến nay Tô Khinh Lăng đều đã quen với lời khen ngợi, gật đầu như một điều đương nhiên.

“Cám ơn, anh cũng rất anh tuấn”

Jaymond mỉm cười.

Khuôn mặt tuấn tú của Hạ Tư Lạc càng lạnh hơn vài phần, toàn thân đều tản ra sự khó chịu, cực kỳ khó chịu.

Dường như cảm thấy hơi thở khó chịu của chồng, khóe miệng Tô Khinh Lăng lại càng nhếch cao hơn. Ôi, chồng yêu ghen tị rồi! Cô đưa tay nắm lấy bàn tay to của Hạ Tư Lạc, ngón tay còn tại vẽ vài vòng vào lòng bàn tay hắn. \$

Gương mặt lạnh của Hạ Tư Lạc quả nhiên được thu lại. \$

Tô Khinh Lăng đắc ý.

Những người khác nghe thấy lời thổi phồng Tô Khinh Lăng của Jaymond thì lòng đầy ghen tị. Người phương Tây quả nhiên rất yêu thích sắc đẹp, hẳn ta rõ ràng có thái độ yêu thích Lãnh Thanh Thu, bây giờ nhìn thấy dung mạo của Tô Khinh Lăng thì lại không nhin được mà chú ý.

Ngay cả Lãnh Thanh Thu cũng phải nhú mày. Không phải cô ta muốn độc chiếm hẳn ta, cô ta biết rõ hẳn đối xử với mình rất tốt, nhưng cô ta lại thấy khó chịu khi Tô Khinh Lăng lại lọt vào mắt xanh của Jaymond, giống như cô ta luôn bại trong tay Tô Khinh Lăng.

“Thật ra nội dung cũng không cần phải phức tạp, nếu buổi thử vai lần này là vì quảng cáo nước hoa, vậy cứ lấy nội dung quảng cáo làm đề thi đi. Không phải cần hai nữ diễn viên sao? Cứ để cô Dương cùng cô Lãnh mỗi người một vai là được...”

“Đúng đó, cứ làm như vậy đi” Jaymond gật gật đầu, nhìn về phía Lãnh Thanh Thu cùng Dương Phỉ Phỉ “Hai người tự lựa chọn vai diễn đi”

“Tôi chọn vai chính” Dương Phỉ Phỉ nói trước.

Mọi người đều nhìn Lãnh Thanh Thu.

“Tôi thì sao cũng được” Lãnh Thanh Thu cũng gật đầu.

“Vậy được rồi, bắt đầu đi”

Kế tiếp, Dương Phỉ Phỉ cùng Lãnh Thanh Thu đều nhanh chóng tiến vào trạng thái của vai diễn.

Jaymond không thể không chấp nhận rằng kỹ thuật diễn xuất của Dương Phỉ Phỉ rất tốt, cũng khó trách Lãnh Thanh Thu thua dưới tay cô ta ở lần trước. Thế nhưng hắn không biết lúc này hai người diễn như thế nào, nhưng lần này Lãnh Thanh Thu diễn tương đối khá. Hai người có thể nói là “kẻ tám lạng, người nửa cân”, nhưng sau khi kết thúc thì giữa hai người đã tạo ra một khoảng cách tương đối.

“Bây giờ mọi người chấm điểm đi” Jaymond nói.

Đám đông giám khảo cùng giám khảo chuyên nghiệp cũng bắt đầu bỏ phiếu, một số thì bỏ cho Dương Phỉ Phỉ, một số thì bầu cho Lãnh Thanh Thu.

Nhìn thấy mọi người bỏ phiếu, Dương Phỉ Phỉ rất lo lắng, đôi bàn tay mềm mại bất giác nắm chặt lại.

“Bây giờ đã bầu xong, Dương Phỉ Phỉ 12 phiếu, mà Lãnh Thanh Thu là 23 phiếu”

35. Chương 35: Tự Thu Hút Đào Hoa

“Này, không phải là bị hù rồi chứ?”

Tô Khinh Lăng nhìn thấy bóng dáng lung lay muốn ngã của Dương Phỉ Phỉ thì lập tức dùng khinh công lướt đến đỡ lấy. Không phải chứ? Nếu bị hù cho sợ choáng váng thì cô có cứu cũng vô ích.

Dương Phỉ Phỉ lắc đầu, không nói lời nào, ánh mắt vẫn nhìn chăm chú vào thùng phiếu. Cô ta không dám tưởng tượng, nếu Tô Khinh Lăng không đến đỡ thì mình sẽ còn thê thảm như thế nào nữa, nhưng cứ nghĩ tới Tô Khinh Lăng cứu mình thì tâm tình của cô ta lại càng thêm phức tạp.

Tô Khinh Lăng nhìn thấy cô ta như vậy, cảm thấy nên đưa đến bệnh viện sẽ tốt hơn liền quay đầu nói với mọi người:

“Ai có thể đưa cô ấy đến bệnh viện?”

Mọi người đều hồi phục tinh thần, mặc kệ có thích hay không thích Dương Phỉ Phỉ đều bước tới hỏi thăm. Cuối cùng, đại diện trước kia của Dương Phỉ Phỉ là người đưa cô ta đến bệnh viện.

Mà những người còn ở lại đều thay đổi ánh mắt khi nhìn Tô Khinh Lăng, sùng bái, kính sợ, nghi ngờ. Thân thủ nhanh như tia chớp vừa rồi thật sự là do Tô Khinh Lăng xuất ra sao?

Ngay cả Lãnh Thanh Thu cũng nhận không được mà suy đoán, mình nhất định phải điều tra thêm về Tô Khinh Lăng này. Bên ngoài đồn đại Tô Khinh Lăng là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Tô thị, nhưng một thiên kim tiểu thư có kỹ thuật phòng thân không tồi thì không phải là rất quý quai hay sao?

“Nữ hiệp...” Jaymond bị giật mình cũng kịp phản ứng, đôi mắt xanh thẳm như nước biển loang loáng nhìn Tô Khinh Lăng, khiến cho người ta cảm thấy giống như một chú chó khi nhìn thấy đồng xương.

“Trời ạ, nữ hiệp, võ nghệ của cô học ở đâu vậy? Thiếu Lâm tự? Hay là phái Võ Đang?” Jaymond chạy đến trước mặt Tô Khinh Lăng, miệng không ngừng hỏi ra một đống vấn đề.

Những người khác ngẩn ra, vốn dĩ đang nhìn Tô Khinh Lăng lại chuyển hướng sang Jaymond. Người này có vẻ rất yêu thích văn hóa Trung Quốc, cư nhiên còn biết đến Thiếu Lâm và Võ Đang. Tuy nhiên bọn họ cũng tò mò về nguồn gốc thân thủ của Tô Khinh Lăng.

Hạ Tư Lạc nhìn thấy có tên đàn ông khác dám nhìn chăm chăm vào vợ yêu của mình, núi băng đại nhân lại không vui, ánh mắt lạnh lùng nhìn Jaymond như muốn “vạn tiễn xuyên tim” hắn ta.

Thần kinh Jaymond rất vững, vẫn không biết rằng Hạ Tư Lạc đang muốn giết mình. Những người khác đều cảm nhận ra sự thay đổi của không khí xung quanh, ngay cả Lãnh Thanh Thu cũng thấy khó hiểu khi hắn ta cứ chấp nhất nhìn Tô Khinh Lăng.

“Cô Tô, Thiếu Lâm hay là Võ Đang vậy?”

Tô Khinh Lăng dở khóc dở cười. Người đàn ông này thoát nhìn có vẻ cao lớn, nhưng không ngờ tính tình lại trẻ con như vậy. Hơn nữa cô còn cảm thấy cả người chồng yêu đang run lên vì giận dữ.

“Đại thiếu gia đây rất có hứng thú với võ thuật Trung Quốc sao? Vậy anh có thể nhờ cô Lãnh đưa anh đến tham quan Thiếu Lâm tự hoặc phái Võ Đang” Đừng có quấy rối tôi nữa.

Jaymond bây giờ cảm thấy rất hứng thú với Tô Khinh Lăng, ngay cả Lãnh Thanh Thu cũng bỏ qua một bên. Hắn ta cứ nghĩ sự lạnh lùng của Lãnh Thanh Thu đã đủ hấp dẫn bản thân mình, nhưng hôm nay gặp Tô Khinh Lăng mới biết thì ra còn có cô gái lợi hại hơn thế nhiều. Tô Khinh Lăng quả thật chính là hiệp nữ trong ảo tưởng của hắn, vừa xinh đẹp lại vừa hoàn mỹ.

“Cô Tô thật lợi hại, quả thật chính là nữ hiệp” Hơn nữa còn là một nữ hiệp vừa có tài, vừa có sắc.

Tô Khinh Lăng tròn mắt, lần đầu tiên có người gọi cô như vậy. (+%\$#@!%&*\$

Lãnh Thanh Thu cùng những người khác nhìn thấy Jaymond yêu thích Tô Khinh Lăng như vậy, biểu cảm đều có chút thay đổi.

Lãnh Thanh Thu luôn lấy bản thân mình ra so sánh với Tô Khinh Lăng, mà cô ta luôn thua, điều này làm cho tâm tình của cô ta rất không tốt.

Mà những người khác đều di chuyển ánh mắt từ Lãnh Thanh Thu, Jaymond, Tô Khinh Lăng rồi đến Hạ Tư Lạc. Dường như đều dự đoán xem quan hệ giữa bọn họ có ám muội hay không.

“Cám ơn đại thiếu gia đã khen ngợi, casting đã hoàn thành rồi đúng không?” Tô Khinh Lăng khó có dịp duy trì được sự kiên nhẫn của mình.

“Cứ gọi anh là Jaymond đi” Hắn ta vung tay lên, bộ dạng rất hào sảng.

Tô Khinh Lăng nhún vai, nhưng cô có thể tưởng tượng ra sắc mặt chồng yêu đang dọa người ra sao.

Jaymond chuyển hướng sang giám đốc Lưu, cười nói:

“Diễn viên quảng cáo đã được chọn rồi thì cứ định vậy đi. Lúc chụp hình tôi sẽ đến giám sát, hi vọng mọi người có thể tạo ra một tác phẩm quảng cáo nước hoa cao cấp đầy thành tựu. Dù sao tôi cũng tin rằng chúng ta sẽ làm được điều đó bởi vì cả ba diễn viên đều rất xuất sắc” Hắn ta mỉm cười cùng Lãnh Thanh Thu, Tô Khinh Lăng và Hạ Tư Lạc.

“Đương nhiên” Giám đốc Lưu gật gật đầu, trong lòng lại cân nhắc một lát nữa phải đến bệnh viện thăm Dương Phỉ Phỉ. Không phải hắn ta thương hương tiếc ngọc, mà là nhất định phải khiến cho cô ta ngậm miệng lại, đừng tiếp tục gây chuyện bất nháo nữa.

“Vậy thì Snow, chúng ta cùng đi đi” Jaymond nhìn Lãnh Thanh Thu.

Tuy Lãnh Thanh Thu cũng không muốn để ý đến hắn, nhưng dù sao hai người cũng từng là bạn học, hơn nữa trước kia Jaymond rất để ý chăm sóc mình. Bây giờ hắn đã để tâm đến Tô Khinh Lăng, cô ta chợt nảy sinh ý muốn tranh đoạt. Do đó, cô ta gật gật đầu.

Jaymond đi ra ngoài cùng Lãnh Thanh Thu, nhưng còn quay đầu lại ném cho Tô Khinh Lăng một nụ cười đầy sức quyến rũ, nói:

“Khinh Lăng, anh chờ xem biểu hiện của em”

Những người khác đều nhìn hai người với ánh mắt đầy ám muội.

36. Chương 36: Một Nhà Cường Hãn

“Khinh Lăng xinh đẹp, anh có thể mời em một bữa cơm không?”

Những nhân viên đang lục tục rời khỏi đều đứng lại, ánh mắt nhìn chăm chăm Jaymond, Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc. Bên ngoài tuy bình tĩnh nhưng nội tâm lại nhiệt huyết sôi trào. Đại thiếu gia cuối cùng cũng tung chiêu rồi sao? Không biết Tô đại thiếu thư có đỡ nổi thế lửa nhiệt tình của đại thiếu gia hay không?

Không ít nhân viên là nữ lại càng không ngừng hâm mộ, hồng nhan luôn có mệnh tốt. Chỉ cần có nhan sắc thì người đã có chồng vẫn luôn được theo đuổi. Thế nhưng nếu bọn họ là Tô Khinh Lăng, nhất định cũng sẽ rất do dự, dù sao Hạ Tư Lạc cũng là một minh tinh với dung nhan tuấn mỹ. Tuy nhiên anh chàng ngoại quốc này cũng không tồi, mặc dù không có bề ngoài xuất sắc như Hạ Tư Lạc, nhưng vẫn có những nét đặc biệt riêng của người phương Tây, nhất là tài sản thừa kế có giá trị kếch sù kia..

Mỗi người đều theo đuổi một tâm tư riêng.

Tô Khinh Lăng nhếch môi cười, khi Jaymond tưởng mình có hi vọng thì bị cô ném ột cái đĩnh.

“Cám ơn ý tốt của Jaymond đại thiếu gia, nhưng vợ chồng chúng tôi muốn đi ăn với nhau”

Tô Khinh Lăng không chút do dự cự tuyệt khiến cho Jaymond cảm thấy mất mát, nhưng khóe môi Hạ Tư Lạc lại nhếch lên. Mặc dù nụ cười kia rất mỏng nhưng vẫn khiến cho tim thiếu nữ quanh đây đập liên hồi.

“Vậy à? Đáng tiếc quá, vậy lần sau đi. Lần sau Khinh Lăng nhất định phải bỏ chút thời gian cho anh đó!” Jaymond miễn cưỡng cười, nhưng khóe mắt lại mang đầy khiêu khích nhìn Hạ Tư Lạc đứng bên cạnh Tô Khinh Lăng. Hắn ta sẽ không buông tha dễ dàng như vậy, cho dù Tô Khinh Lăng đã là vợ của tên đàn ông kia.

Jaymond khiêu khích, Hạ Tư Lạc không quan tâm. Trong lòng hắn giờ phút này đều là kiêu ngạo, vợ yêu của mình cự tuyệt tên kia khiến cho hắn rất đắc ý.

“Tôi...”

“Chú này, hay để cháu bỏ ra chút thời gian cho chú nhé?”

Tô Khinh Lăng còn chưa kịp mở miệng cự tuyệt thì đã bị một giọng nói trẻ con cắt ngang.

Jaymond sửng sốt, mà những người khác đều rất phấn khích. Bởi vì người vừa lên tiếng chính là con trai của Hạ Tư Lạc cùng Tô Khinh Lăng – Hạ Thiếu Lăng.

Jaymond cúi đầu nhìn cậu bé đáng yêu, hỏi:

“Cậu bạn nhỏ, tại sao em phải bỏ chút thời gian cho anh?” Hắn ta nhớ mình không có quen biết đứa nhỏ này nha.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, con trai đến đây bọn họ cũng biết được vì hôm nay gia đình đã hẹn sẽ cùng nhau ăn cơm. Bây giờ nhìn thấy biểu tình gian xảo của con trai, trong lòng họ liền biết thẳng nhóc này đã quyết tâm trêu chọc Jaymond. Cũng tốt, hai người đứng một bên xem chuyện vui.

“Chẳng phải chú rất đáng thương vì không có ai để ăn cơm chung sao? Cho nên cháu miễn cưỡng sắp xếp vài lịch trình bận rộn, bỏ thí một chút thời gian cho chú” Trên mặt Hạ Thiếu Lăng đều là sự thương hại Jaymond, còn gật gật đầu làm như rất đồng tình.

Những người khác nhìn thấy bộ dáng nghịch ngợm của Hạ Thiếu Lăng đều phá lên cười.

Jaymond cũng trợn tròn mắt, yên lặng nhìn Hạ Thiếu Lăng. Lời nói trẻ con cùng khuôn mặt đầy thương hại khiến cho hắn ta dở khóc dở cười.

“Cậu bạn nhỏ, em nghĩ sai rồi. Anh đây rất thích chị gái kia, cho nên mới mời chị gái đó đi ăn cơm thôi” Jaymond đáng thương còn không biết mình bị một đứa nhóc đùa giỡn, còn nghiêm túc giải thích nguyên nhân với nó.

Trong mắt Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc tràn đầy ý cười, nhưng trong lòng lại tràn đầy kiêu ngạo khi trình độ trêu người của con trai mình lại tiến bộ.

Một số người biết thân phận của Hạ Thiếu Lăng cũng không mở miệng, nhưng không tính Lãnh Thanh Thu vào đó.

Từ lúc Hạ Thiếu Lăng xuất hiện, Lãnh Thanh Thu đã biết Jaymond sẽ phải ăn thua thiệt vào người. Quả nhiên, bây giờ hẳn ta bị đùa giỡn đến xoay vòng. Bữa hôm, cô ta định mở miệng vạch trần thân phận của Hạ Thiếu Lăng.

Thế nhưng Tô Khinh Lăng sẽ không cho cô ta cơ hội đó, cô chính là thấy vui khi có người bị con trai mình bùa bỡn. Ngón tay nhẹ nhàng động, cô liền điểm á huyết của Lãnh Thanh Thu.

Lãnh Thanh Thu há miệng, lại hoảng sợ khi mình không phát ra thanh âm. Ánh mắt của cô ta theo trực giác liếc về phía Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc, quả nhiên nhìn thấy Tô Khinh Lăng đang mỉm cười quỷ dị với mình.

Trong lòng Lãnh Thanh Thu run lên, tự dưng cảm thấy sợ hãi. Còn chưa nghĩ ra cách ứng phó đã nghe thấy lời nói của Hạ Thiếu Lăng:

“Anh trai? Chị gái?” Chỉ thấy Hạ Thiếu Lăng giống như rất bối rối nhìn Jaymond, sau đó lắc lắc cái đầu nhỏ cái chính: \$

“Sai lầm rồi nha, chú à, chú có phải là rất già để làm anh trai hay không?”

Phụt...

Có người nhin không được mà bật cười, những người khác cũng che miệng lên cười.

Khóe miệng Jaymond co quắp, đứa bé đáng yêu này không những không thích bộ dạng của mình mà còn chê mình già sao?

“Còn nữa...” Hạ Thiếu Lăng mặc kệ tiếng cười của người khác cùng vẻ mặt co quắp của Jaymond, nói: “Nếu cháu gọi chú là anh trai, vậy chẳng lẽ người già như chú phải gọi mẹ cháu là dì sao?”

Hạ Thiếu Lăng chỉ chỉ Tô Khinh Lăng, biểu cảm cổ quái nhìn Jaymond. Giống như đang nói... đầu chú không có tóc sao?

37. Chương 37: Không Có Bằng Chứng

Jaymond cứ như vậy mà bỏ qua sao?

Đáp án là không.

Nguyên nhân quan trọng nhất không phải vì hẳn ta không cam lòng, mà là bị hình tượng khi tham gia chụp hình quảng cáo của Tô Khinh Lăng mê hoặc. Tuy hiệu ứng của Lãnh Thanh Thu rất tuyệt vời nhờ vào phong thái lạnh nhạt của mình, nhưng tuyệt vời hơn cả lại chính là cặp đôi Hạ Tư Lạc và Tô Khinh Lăng.

Sau khi quảng cáo được đưa ra thị trường, Hạ Tư Lạc đã làm điên đảo toàn bộ sinh vật giống cái từ tám tuổi đến tám mươi tuổi, mà Tô Khinh Lăng cũng bắt lấy hàng vạn hàng nghìn trái tim của sinh vật giống đực. Tóm lại, bọn họ đã làm cho toàn bộ sinh vật trên thế giới này trở

nên điên cuồng.

Nhờ vào thời vận cùng trù tính bên phía công ty, hai người nhanh chóng xưng bá cả khu vực Châu Á.

Tập đoàn LOVE vừa đưa nhãn hiệu nước hoa mới ra thị trường cũng nhanh chóng bán sạch, toàn bộ nhân viên đều cười toe toét. Đối với hai vợ chồng lại càng không ngừng khen ngợi, dường như muốn tôn họ trở thành người đại diện sản phẩm độc quyền của cả tập đoàn.

Thế nhưng hai vợ chồng Hạ Tư Lạc cũng không cao hứng thái quá như thế. Trước kia đã rất phiền phức với cánh phóng viên, bây giờ lại càng thêm nhiều người theo đuổi. Cho nên, nổi tiếng cũng có nỗi khổ của người nổi tiếng.

Bởi vậy, hai vợ chồng quyết định thoái thác hết mọi chuyện, đưa con trai ra ở ngoài khách sạn. Còn chuyện học hành của con trai thì sao? Dù sao đối với nó cũng là chuyện nhỏ, đương nhiên hoa hoa lệ lệ bị ném ra sau đầu.

Ngày hôm đó, cậu cả nhà họ Tô vẫn đi làm theo thường lệ, đồng thời dẫn theo một nhóm phóng viên đang chờ lấy tin tức. Cậu hai nhà họ Tô thì thả ra tin giả, đưa tiếp một nhóm phóng viên ngoan cố rời khỏi. Hai vợ chồng già họ Tô thì giả dạng con gái và con rể, đưa nốt nhóm phóng viên còn lại rời khỏi khu nhà.

Sau khi xác định toàn bộ phóng viên đều đã rời đi, Tô Khinh Lăng mới mang hành lý cùng chồng và con trai thanh thoi ra khỏi nhà. Không có phóng viên theo đuổi, ánh mặt trời quả thật là sáng lạn.

Chiếc Ferrari màu đỏ cũng đổi thành một chiếc xe Jeep bình thường màu xanh, không ai nghĩ trên xe sẽ là gia đình bọn họ.

Thế nhưng hai người lại vui mừng quá sớm. Không biết tên Jaymond kia nắm được tin tức từ đâu, khi biết bọn họ sẽ đến ở tạm trong khách sạn liền bám theo cả nhà... À không, đúng hơn là bám theo Tô Khinh Lăng.

“Phía sau có người theo dõi chúng ta” Hạ Tư Lạc vừa lái xe, vừa nhìn chiếc BMW luôn bám theo phía sau qua kính chiếu hậu.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Thiếu Lăng quay đầu lại nhìn, quả nhiên là một chiếc BMW đắt tiền. Mà người lái xe là cái tên ngoại quốc bị Hạ Thiếu Lăng đùa giỡn hôm trước.

“Mẹ, người này rất si tình nha” Hạ Thiếu Lăng trêu chọc mẹ liền đổi lấy ánh mắt rét lạnh từ cha.

“Thằng nhóc này, con lại ngứa da rồi đúng không?”

Tô Khinh Lăng cũng trừng mắt với con trai, sau đó lập tức nhú mày.

Cái tên kia có thể đuổi theo bọn họ, nhất định là có người để lộ tin tức cho hắn ta. Không được, tên này mà đã biết thì thế nào cánh phóng viên cũng sẽ ngửi được mùi.

“Chồng, đánh lạc hướng hắn đi” Nơi này chính là địa bàn của bọn họ, tên ngoại quốc kia nhất định sẽ không nhớ rõ đường. Lợi dụng điểm này mà bỏ rơi cái tên bám người như bả kẹo sao

su ấy đi.

Hạ Tư Lạc không cần Tô Khinh Lăng nói, đương nhiên sẽ tự động đánh lạc hướng cái tên đáng ghét kia. Giẫm mạnh chân ga, xe tăng tốc, lập tức bỏ xa Jaymond.

“Ý? Bị phát hiện sao?” Jaymond thấy đang theo dõi bình thường thì bị bỏ xa một đoạn dài, lập tức giẫm ga đuổi theo.

“Jaymond, cẩn thận một chút, anh không quen đường mà tôi cũng vậy” Ngồi bên cạnh hắn, Lãnh Thanh Thu cau mày. Tại sao cô ta phải ở một chỗ với tên này? Đương nhiên là vì mục tiêu của bọn họ giống nhau, đều không muốn hai vợ chồng kia sẽ hạnh phúc trong khách sạn. “Yên tâm, không vấn đề gì” Jaymond cười với Lãnh Thanh Thu.

Lãnh Thanh Thu vẫn còn có chút lo lắng, cũng không mong sẽ có chuyện gì không tốt xảy ra. Cô ta không muốn chưa thành công đã phải bỏ cái mạng nhỏ này, nhưng cô ta vẫn không lên tiếng, mặc cho Jaymond tăng tốc.

Mà bên kia, Hạ Tư Lạc đã bỏ xa chiếc xe phía sau.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc quay đầu lại nhìn, sau đó đều nhếch môi cười đầy gian xảo:

“Tên đại thiếu gia kia bị chúng ta đánh lạc hướng rồi”

Trong mắt Hạ Tư Lạc cũng xẹt qua ý cười. Tuy rằng hắn học lái xe cũng mới đây, nhưng có lẽ là nhờ thiên phú nên lái cũng không tệ. Theo lời nói của cậu hai nhà họ Tô thì hắn đủ tư cách trở thành một tay đua F1.

“Bây giờ chúng ta đi đâu?” Hắn hỏi ý kiến của vợ yêu.

“Đi đâu giờ nhỉ?” Tô Khinh Lăng nhìn ra bên ngoài, sau đó đột nhiên yên lặng nhìn chồng

“Chồng à, em có một tin xấu”

“Sao?” Hạ Tư Lạc vừa lái xe, vừa lắng nghe.

“Chúng ta đi sai đường rồi”

38. Chương 38: Xuyên Về Nam Diêu

Hoàng cung Nam Diêu.

Thời gian thấm thoát trôi qua, mùa xuân lại đến.

Hoa trong Ngự hoa viên bắt đầu đâm chồi nảy lộc, hình thành một góc phong cảnh độc đáo.

Tô Long Ngạo trong bộ áo bào thêu rồng đứng giữa Ngự hoa viên, ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm, im lặng không nói một tiếng nào.

Phía sau, một thái giám học theo bộ dạng ngẩng đầu nhìn trời của Tô Long Ngạo, nhưng hắn ta vẫn không hiểu rốt cuộc hoàng thượng muốn làm cái gì? Thế nhưng gió thổi ngày càng lạnh, nếu ảnh hưởng đến long thể, tội này hắn ta chịu không nổi.

“Hoàng thượng, trời giá rét, ngài hãy bảo trọng long thể” Thái giám cất tiếng một cách cẩn

trọng.

Tô Long Ngạo thu hồi tư thế nhìn trời, hai tay vẫn vòng ra sau lưng, tự nhẩm:

“Không biết cả nhà Lăng nhi đang ở đâu?”

Thái giám ngẩng ra, thì ra hoàng thượng lại nhớ đến Nhân vương. Ách, phải nói là Nhân quận chúa (1). Hắn ta tiến cung cũng chỉ gần đây đây thôi, mặc dù nhờ vào một lần cứu giá nên được hoàng thượng trọng dụng, nhưng lại không hề biết nhiều về Nhân quận chúa trước kia. Vị quận chúa này là một kỳ tích của cả Nam Diêu quốc, chẳng những nữ giả nam trang theo đuổi Nhân vương trước kia ở Bắc Phượng, rồi sau này trở thành thái tử phi của Bắc Phượng quốc, tiếp đó là làm một vị hoàng hậu độc sủng hậu cung. Thế nhưng không hiểu sao nữ tử này lại biến mất một cách kỳ lạ, bên cạnh đó còn có hoàng đế cùng tiểu thái tử Bắc Phượng quốc.

(1) Hệ liệt trước hình như có nhắc Tô Khinh Lăng là Nhân quận chúa, sau vì nữ phần nam trang cùng trí tuệ tuyệt đỉnh của mình mà được phong Vương. Từ đó mọi người trong thiên hạ đều biết Nam Diêu quốc có một vị Nhân vương, nhưng thật ra đây là một vị quận chúa được phong Vương. Sau này khi Hạ Tư Lạc “làm rể” Nam Diêu hoàng triều thì trở thành Nhân vương. Thời xưa, phò mã có nhiều chiến tích hoặc địa vị cao vẫn được phong Vương như bình thường.

Về chuyện biến mất của bọn họ, có rất nhiều lời đồn thổi nhưng nguyên nhân cuối cùng lại không người nào biết. Mà hắn ta chỉ biết, sau khi Nhân quận chúa mất tích, chủ tử của hắn ta không ngừng phái người ra ngoài tìm kiếm, nhưng đến nay cũng không có một chút tin tức.

Tô Long Ngạo lại thần nhiên đứng đó một lúc lâu, sau đó mới xoay người nói với thái giám:

“Về thôi”

Thái giám đứng bên cạnh, cung kính nhường chủ tử đi trước.

Tô Long Ngạo chưa kịp nhắc chân phải thì một tiếng nổ oanh động như sấm vang lên, thái giám sợ tới mức chạy lên chắn trước mặt Tô Long Ngạo, hô to:

“Hộ giá, hộ giá...”

Tô Long Ngạo cũng rất kinh ngạc mở to hai mắt nhìn vị trí cách họ không xa, một hộp sắt to từ trên trời rơi xuống, phía trên còn có khói bốc lên.

“Hộ giá, hộ giá...”

Nghe thấy thanh âm của thái giám, Ngự Lâm quân cách đó không xa cũng ầm ầm chạy đến. Kết quả, khi vừa đến gần đã dừng sững sờ đứng lại. Nguyên tưởng rằng là thích khách xông vào, không ngờ chỉ là một chiếc hộp gì đó.

Cái này là cái gì?

Thị vệ đưa mắt nhìn nhau, nhất thời, cánh tay cầm vũ khí lại không biết phải làm sao.

Mọi người ở đây chưa phản ứng kịp thì lại nghe thấy một thanh âm tức giận:

“Hộ giá? Hộ giá cái quái gì? Các người nhìn xem ta là ai?”

Ngay sau đó, một cái đầu thò ra từ trong chiếc hộp. Mái tóc xoăn dài, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, nhưng bọn họ cũng không biết người nọ.

Tô Long Ngạo nghe thấy thanh âm kia liền giật mình. Hắn đẩy tên thái giám đang kinh hoảng luống cuống trước mặt ra, cất bước đi nhanh đến chiếc hộp kỳ lạ kia. Thế nhưng khi nhìn thấy gương mặt xa lạ đó, biểu tình trên mặt là tràn đầy thất vọng.

Không phải nàng.

“Cô nương là ai? Sao lại vào được hoàng cung của trẫm?”

Nữ tử tuyệt sắc có mái tóc xoăn kia không phải ai khác, đúng là Tô Khinh Lăng. Cả nhà họ đang trên đường đến khách sạn, thiếu chút nữa đã xảy ra tai nạn, không ngờ trước lúc đâm sầm vào chiếc xe phía trước thì đột nhiên biến mất. Đến lúc cô tỉnh táo lại thì nghe thanh âm hộ giá hô to. Nhìn ra ngoài cửa sổ xe, mới nhận ra mình đã về lại cổ đại.

“Hoàng huynh, huynh không nhận ra muội sao?” Tô Khinh Lăng nhìn Tô Long Ngạo một cách kỳ quái, hẳn ta lại có thể gọi mình là cô nương? Thế nhưng người nào đó đã quên, dung mạo của mình đã thay đổi khi trở về hiện đại.

“Hoàng huynh?” Tô Long Ngạo sửng sốt, thanh âm này, giọng điệu này, rõ ràng chính là Lăng nhi. Thế nhưng tại sao lại là dung mạo hoàn toàn khác?

“Lớn mật, hoàng thượng sao có thể là hoàng huynh của ngươi? Phạm thượng!” Thái giám nhìn thấy biểu tình của chủ tử giống như không biết nữ tử này, mà nữ tử này lại gọi chủ tử là hoàng huynh, lúc này liền lạnh mặt.

Tô Long Ngạo không lên tiếng, dường như đang muốn xác nhận điều gì đó. Ánh mắt thâm thúy nhìn Tô Khinh Lăng như muốn nhìn rõ phản ứng của nàng.

Tô Khinh Lăng liếc mắt nhìn thái giám một cái, nói:

”Ta nói này thái giám, ngươi dám dùng giọng điệu đó để nói chuyện với ta sao? Muốn chết à?”

“Ngươi...”

“Mẹ đừng trách người ta, ai bảo dung mạo của mẹ lại thay đổi chứ?” Ngay lúc Tô Khinh Lăng muốn nổi bão, cánh cửa sổ khác lại mở ra, một cái đầu nhỏ xuất hiện.

Tô Long Ngạo sửng sốt, mở to hai mắt nhìn.

Hạ Thiệu Lăng tròn to đôi mắt sáng ngời, vẫy vẫy tay với Tô Long Ngạo đang kinh ngạc đứng đó.

“Hoàng bá bá, đã lâu không gặp”

Bộ dáng Hạ Thiệu Lăng lúc này so với lúc rời khỏi cổ đại cũng không có gì thay đổi, chỉ là mái tóc dài đã được cắt gọn như nhím, còn có bộ quần áo quái lại trong mắt người cổ đại.

“Tiểu... Tiểu Lăng?” Tô Long Ngạo có chút không dám tin vào hai mắt, cái đầu có với mái tóc ngắn cũn kia chính là cháu ngoại của mình, đúng không?

“Là con nè, hoàng bá bá” Hạ Thiệu Lăng gật gật đầu.

39. Chương 39: Cách Nghĩ Của Người Nhà Họ Tô

Vợ chồng minh tinh Hạ Tư Lạc cùng con trai biến mất một cách thần bí.

Mỗi tờ báo đều có đầu đề thật to, ném bom vào thị giác mỗi người, cũng khiêu chiến thần kinh của họ.

Người thiếu chút nữa đã đâm vào xe Hạ Tư Lạc diễn tả lại tình cảnh lúc đó rất sống động, quả thật khiến cho người ta tưởng tượng trên đời này có quỷ.

Lời nói của tên tài xế kia cũng chỉ khiến ọi người suy đoán thêm một chút, nhưng ngay cả diễn viên Lân Thanh Thu từng chụp hình quảng cáo với vợ chồng Hạ Tư Lạc và đại thiếu gia của công ty nước hoa nhãn hiệu LOVE cũng chứng thật điều này, không thể không khiến cho người ta tin tưởng thêm vài phần.

Rồi sau đó cánh phóng viên cũng lục lọi lại những tấm hình vô tình được chụp vào khoảng thời gian đó, tại địa điểm đó để chứng minh tính chân thật của sự việc.

Nhất thời, cả Trung Quốc đều sục sôi.

Truyền thông vây quanh người nhà họ Tô để thu thập tin tức, mà người bên ngoài cũng không ngừng đoán tới đoán lui, còn có một vài nghiên cứu gia không ngừng lật sách nghiên cứu vấn đề này.

Jaymond cũng bị ông già bên Pháp gọi về, không thể không rời đi.

Lân Thanh Thu vẫn nghi ngờ thân phận của ba người nhà Hạ Tư Lạc, nhưng cũng chỉ biết trầm mặc.

Tô gia.

Ông bà Tô cùng hai người con trai sinh đôi đều ngồi trong phòng khách, không khí một mảnh yên tĩnh.

Con trai cả nhà họ Tô đứng bên cửa sổ, vén bức màn lên, ánh mắt thâm trầm nhìn đám phóng viên đứng bên ngoài cổng lớn. Hai hàng chân mày của hắn nhíu chặt, sau đó buông bức màn xuống, ngồi vào ghế salon.

Con trai thứ hai tạm gác lại toàn bộ công việc để về nhà, biểu cảm cũng tương đối trầm trọng.

Bà Tô lau nước mắt, âm thầm khóc. Vốn tưởng rằng đã mất đi đứa con gái duy nhất, không ngờ ông trời không những rũ lòng thương đưa con bé trở về bên cạnh mình mà còn cho con rể và cháu ngoại xuất hiện. Thế nhưng cả nhà họ lại biến mất, chẳng lẽ ông trời muốn thu hồi tình thương đối với gia đình bà hay sao?

”Linh Lung, đừng đau lòng nữa. Con gái, con rể cùng cháu ngoại chúng ta đều là người tốt, nhất định sẽ không có chuyện gì đâu” Tô Diệu Đức vỗ vỗ bả vai vợ an ủi, nhưng trong ánh mắt của ông cũng không che dấu hết sự lo lắng của mình.

”Diệu Đức, anh nói xem cả nhà Lăng nhi đang ở đâu? Làm sao lại đột nhiên biến mất không thấy?” Bạch Linh Lung ngẩng đầu nhìn chồng, ánh mắt chờ mong dường như được tiếp thêm từ phía chồng.

”Tôi cũng không biết nữa, nhưng tôi tin rằng bọn nhỏ nhất định sẽ bình an trở về” Tô Diệu Đức thở dài, nhưng lại kiên định gật gật đầu.

”Con cũng nghĩ vậy, Lăng nhi lần trước đại nạn không chết, lần này nhất định sẽ bình an trở về” Tô Mặc Thần cũng gật gật đầu ”Hơn nữa em rể cũng không phải người bình thường, hần là cử ngũ chí tôn, lại là thiên mệnh” Hần không tin cuộc đời của em gái đầy kiêu ngạo của mình có thể kết thúc như vậy, con bé nhất định sẽ trở lại.

”Đúng, con rể chúng ta cũng không phải là người bình thường” Bạch Linh Lung cũng gật gật đầu.

Tô Diệu Đức gật đầu, ông tin tưởng điểm ấy.

”Phong, anh nghĩ xem Lăng nhi có thể đi đâu?” Tô Mặc Thần nhìn về phía anh trai.

Tô Mặc Phong không nói gì, hai hàng chân mày luôn nhíu lại. Thế nhưng trong đôi mắt đen láy kia chợt lóe lên ý nghĩ gì đó, hần ta liền ngẩng đầu nhìn người nhà, nói:

”Cha mẹ nói xem, Lăng nhi có thể trở lại cổ đại hay không?”

Lời nói của hần khiến mọi người yên lặng suy nghĩ.

Một lát sau, Tô Mặc Thần đột nhiên đánh một kích vào không trung, lớn tiếng nói:

”Rất có khả năng này. Lúc trước chúng ta cũng nghĩ là Lăng nhi đã chết, không ngờ con bé lại trọng sinh ở cổ đại. Lần này nhất định cũng như vậy, nếu không thì tại sao cả nhà con bé có thể biến mất được?”

Nghe con trai thứ hai phân tích, Tô Diệu Đức cùng Bạch Linh Lung cũng hiểu được đạo lý này. Hi vọng được đẩy lên một lần nữa, trong mắt cũng đều ánh tía sáng.

”Đúng vậy. Đoán chừng lúc ấy bởi vì nguy hiểm tới gần, cánh cửa không gian lại mở ra đưa cả nhà bọn họ trở về cổ đại” Tô Diệu Đức cũng gật gật đầu.

Cả nhà cứ nghĩ như vậy thì trong lòng cũng thoải mái hơn nhiều. Hạ Tư Lạc là đế vương thời cổ đại, vợ hần sẽ lại là hoàng hậu, cả nhà ba người bọn họ có trở về cổ đại nhất định cũng sẽ không gặp nguy hiểm.

Khóe miệng Bạch Linh Lung cũng hiện lên nụ cười nhẹ. Thế nhưng lại nghĩ tới điều gì đó thì trong nụ cười và giữa hai hàng chân mày vẫn chứa một chút lo lắng.

”Bọn trẻ còn có thể trở về đây không?”

Câu hỏi vừa ra, ba cha con Tô Diệu Đức cũng trầm lặng hần. Ba người đưa mắt nhìn nhau, đúng rồi, nếu như bọn họ không trở về nữa thì phải làm sao đây?

Vất vả lắm Tô Diệu Đức mới có một đứa cháu ngoại đáng yêu, cũng không muốn sau này không thể gặp lại thằng bé nữa.

”Phong, Thần, hai đứa có cách nào không?” Tô Diệu Đức nhìn hai người con trai.

Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần đều nhìn nhau, suy tư một cách ngưng trọng.

”Hồi trước có nói thế nào cũng không tin thế giới này có quỷ thần, càng không có chuyện xuyên không ở đây. Thế nhưng chuyện của Tiểu Lăng lại rành rành ra đó, khiến cho chúng ta không thể không tin” Tô Mặc Phong mở miệng.

Tô Diệu Đức nhìn hần, không biết hần đang muốn nói điều gì.

”Phong, có phải anh đang nghĩ đến điều gì không?” Tô Mặc Thần hỏi. Anh em song sinh đương nhiên tâm tư tương thông.

”Thật sao? Con có cách gì sao?” Bạch Linh Lung cũng kích động nhìn con trai cả.

Tô Mặc Phong nhìn người nhà mình, nhếch môi.

40. Chương 40: Thân Phận Người Xuyên Không

”Cho nên khoảng thời gian không tìm được mọi người là do các người đã đến thế giới đó sao?”

Nghe xong lời giải thích của Tô Khinh Lăng, biểu cảm của Tô Long Ngạo chính là khiếp sợ. Hần không thể ngờ được là còn có nơi kỳ lạ như vậy, lời nói của nàng hoàn toàn vượt quá sự tưởng tượng của hần.

”Đúng vậy” Tô Khinh Lăng gật gật đầu, nếu không bọn họ cũng sẽ không bị đồn đãi là thần tiên giáng trần.

”Hoàng bá bá, để con giải thích cho người. Quê hương của mẹ con có rất nhiều thứ kỳ lạ, rất nhiều thứ chỉ cần xuất hiện ở đây cũng đủ để hù chết người ta rồi” Hạ Thiệu Lăng cũng chen đến lúu rúu bên cạnh Tô Long Ngạo. Lúc nó cùng cha đặt chân đến quê hương của mẹ cũng bị dọa cho hoảng hồn, may mắn tìm hai cha con nó được đúc ra từ sắt đá cho nên có thể quen thuộc rất nhanh.

”Quê hương của mẹ con?” Tô Long Ngạo bắt kịp chữ này. Đúng rồi, lúc này Lăng nhi có nói là trở về nhà của nàng, nhưng nàng rõ ràng là đường muội của mình, Nam Diệu mới là quê nhà của nàng không phải sao?

Ánh mắt hần nhìn khuôn mặt xa lạ của đường muội mình một cách kỳ quái. Nếu không phải ngôn hành cùng cử chỉ của nàng, còn có đại sư huynh cùng Tiểu Lăng làm chứng, hần nhất định sẽ không tin nàng là đường muội của mình. Thế nhưng cái thế giới kỳ lạ kia làm sao có thể là quê hương của nàng?

”Lăng nhi, muội nói là về nhà?” Hần nhin không được mà lặp lại lời của nàng. Có nghe lầm hay không?

”Đúng vậy” Tô Khinh Lăng gật gật đầu ”Muội về nhà của mình, mà đây mới thật sự là diện mạo của muội” Nàng biết đây là lúc kể hết chuyện xuyên không của mình cho Tô Long Ngạo, tuy rằng hần sẽ khó có thể chấp nhận được nhưng cũng không đành lòng gạt hần mãi. Thân thể này đúng thật là đường muội của hần nhưng linh hồn lại không phải Nhân quân

chúa trước kia.

“Muội đang nói cái gì? Làm sao ta nghe cũng không hiểu?” Trong lòng Tô Long Ngạo dường như đã mang máng ra cái gì, nhưng lại không dám tin tưởng.

“Hoàng huynh, huynh từng nghe đến tá thi hoàn hồn chưa?” Tô Khinh Lăng nhìn Tô Long Ngạo.

Tô Long Ngạo mím môi, đồng tử lại trợn to.

“Nhưng đó chỉ là lời đồn, vốn dĩ không hề có”

“Sai rồi” Tô Khinh Lăng lắc lắc đầu, nghiêm túc nhìn hắn “Hoàng huynh, có lẽ trong lòng huynh cũng hiểu rõ rồi, chỉ là không muốn tin tưởng thôi. Muội thật ra không phải là đường muội trước kia của huynh, chỉ là một người bình thường ở thế giới kia. Nhờ vào cơ duyên mới có thể đầu thai vào thân xác của đường muội huynh ở đây. Còn đây mới chính là thân xác của muội” Cho nên, nàng thật ra cũng đã xem mình như muội muội của hắn.

Tô Long Ngạo nghe xong, đột nhiên bàn tay đặt trên chuôi kiếm run run, lấm bầm:

“Nói như vậy... Lăng nhi đã chết rồi?”

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, hắn là như vậy. Bởi vì Nhân quân chúa chết đi thì nàng mới có thể tá thi hoàn hồn.

Biểu tình Tô Long Ngạo đầy phức tạp, đột nhiên nghe thấy thể loại chuyện kỳ lạ như vậy thì nhất thời không thể nhìn nhận. Hơn nữa, đường muội mình hết lòng thương yêu sủng ái lại chỉ có thể là linh hồn của một người lạ trong thân xác Lăng nhi. Điều này khiến cho hắn làm sao có thể chịu nổi đây?

Tô Khinh Lăng cũng biết loại chuyện này không phải ai cũng có thể chấp nhận ngay lập tức được, cho nên cũng không nói gì nữa. Mặc cho Tô Long Ngạo đang rối rắm, nàng chỉ dựa lưng vào Hạ Tư Lạc ăn điểm tâm.

Một lát sau, Tô Long Ngạo dường như đã chấp nhận được chuyện gì đã xảy ra. Hắn nhìn Tô Khinh Lăng, thanh âm rất nhẹ:

“Vậy muội không phải là muội muội của ta sao? Muội tên là gì?” Hắn nhìn dung mạo xa lạ này, nhưng thần thái lại hoàn toàn rất quen thuộc khiến cho trong lòng ngũ vị tạp trần. Sau khi sinh bệnh, nàng đột nhiên thay đổi đến kỳ lạ, nhưng vạn lần không ngờ trong thân thể này lại là một linh hồn hoàn toàn khác. Chỉ sợ bây giờ chính thân thể cũng đã thay đổi.

“Muội vẫn là Lăng nhi của huynh” Tô Khinh Lăng gật gật đầu “Thật đó, muội cũng tên là Tô Khinh Lăng”. Thật trùng hợp, nhưng số phận cũng vì thế mà an bày nàng đến đây thay thế cho Tô Khinh Lăng trước kia.

Tô Long Ngạo nghe thấy nàng nói như thế, biểu cảm liền thay đổi, không còn trầm trọng như vừa rồi. Có lẽ thật sự là do vận mệnh an bài khiến cho Lăng nhi này đến thay thế đường muội

của hắn. Thế nhưng khi suy nghĩ kỹ lại, Lăng nhi trước kia sống quá mệt mỏi, luôn cự tuyệt người ngoài tác động đến mình. Từ sau khi Lăng nhi này xuất hiện thì nàng đã thay đổi toàn bộ cuộc sống của Nhân quân chúa. Có lẽ đây cũng chính là điều Lăng nhi nhân quân chúa trước kia mong muốn.

Nghĩ đến đây, trên mặt Tô Long Ngạo cuối cùng cũng lộ ra một nụ cười. Đúng vậy, hấn lo lắng rồi rầm làm gì? Nàng cùng đường muối của mình có gì khác nhau đâu, cho dù như thế nào đi nữa thì nàng cũng chính là muối muối của mình.

“Lăng nhi, quê hương của muối thật sự kỳ lạ như vậy sao?” Không còn rối rắm với vấn đề thân phận của Tô Khinh Lăng nữa, Tô Long Ngạo lại bắt đầu cảm thấy hứng thú với quê nhà của nàng.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, đều hiểu được Tô Long Ngạo đã chấp nhận chuyện xuyên không này. Biểu tình của hai người của thoải mái hơn không ít, thậm chí nàng cũng bắt đầu tươi cười.

“Đương nhiên là rất kỳ lạ, huynh cũng không thấy bọn muối đến đây như thế nào sao?”

Lời nói của Tô Khinh Lăng khiến cho Tô Long Ngạo nhớ đến chiếc hộp kỳ lạ kia, không khỏi hỏi ra nghi vấn của mình:

“Lăng nhi, chiếc hộp kia là gì vậy? Sao mọi người có thể xuất hiện từ bên trong đó?” Tô Long Ngạo thậm chí còn nghĩ đó là một thứ gì đó có thể di chuyển giữa thế giới này đến thế giới khác. “Hoàng bá bá, đó là chiếc xe ” Hạ Thiếu Lăng giành giải thích trước.

41. Chương 41: Hoàng Đế Lăn Đầu Nhìn Thấy Xe

Đám người Tô Long Ngạo vừa đến ngự hoa viên liền nhìn thấy một đại đội người trong cung vây xung quanh chiếc xe jeep, dùng ánh mắt tò mò xen lẫn sợ hãi nhìn nó.

Tô Khinh Lăng nhìn không được mà bật cười. Cổ nhân thật đúng là đáng yêu!

“Hoàng thượng giá lâm!” Không biết ai mất tinh nhìn thấy Tô Long Ngạo liền cất tiếng hô.

Tất cả mọi người đều quỳ xuống hành lễ.

“Tham kiến hoàng thượng, hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế...”

“Tất cả đứng lên đi” Tô Long Ngạo giơ tay.

Thị vệ cùng thái giám đều bất an đứng lên.

“Lăng nhi, cái này...” Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng, hấn rất hứng thú với chiếc hộp mà bọn họ gọi là chiếc xe này.

“Hoàng huynh đừng vội, nhìn muối nè” Tô Khinh Lăng nhếch miệng cười, sau đó đi đến chiếc xe jeep.

Ngự Lâm quân cùng thái giám đều mơ hồ biết nữ tử xinh đẹp này chính là Nhân vương, à không, là Nhân quận chúa của bọn họ. Tuy rằng chẳng biết tại sao dung mạo của Nhân quận chúa lại thay đổi nhưng những câu chuyện của nàng đã thâm nhập vào sâu tận đáy lòng bọn họ.

Nàng rất đặc biệt, cho dù làm chuyện gì thì tác phong vẫn luôn không thay đổi. Người dân Nam Diệu quốc đều biết đến tiếng tăm của nàng, cho nên giờ phút này bọn họ cũng nín thở nhìn Tô Khinh Lăng đang đi về phía chiếc xe kia.

Tô Khinh Lăng không ngồi vào ghế lái mà là mở cửa sau của xe, nhìn thấy những chiếc túi

vẫn còn bên trong liền mỉm cười. Những thứ đơn giản ở hiện đại này cũng đủ khiến cho hoàng huynh kinh ngạc rồi. Nàng cầm những thứ đó trên tay, sau đó quay đầu gọi con trai và chồng:

“Phu quân, con trai thân yêu, mau đến cầm giúp mẹ”

Cha con Hạ Tư Lạc nghe thấy liền đi đến cầm lấy những thứ đó.

“Đây là gì vậy?” Quả nhiên, Tô Long Ngạo nhìn thấy những chiếc túi trên tay cha con Hạ Tư Lạc liền cảm thấy tò mò.

“Một vài thứ lặt vặt” Hạ Tư Lạc nói.

Tô Long Ngạo vẫn là vẻ mặt tò mò, ánh mắt nhìn chằm chằm vào những chiếc túi kia giống như muốn trừng chết chúng nó.

“Hoàng bá bá, hồi cung rồi Tiểu Lăng sẽ giới thiệu cho người biết” Hạ Thiếu Lăng vỗ vỗ chiếc túi trong tay, nói với Tô Long Ngạo.

Tô Long Ngạo gật gật đầu.

“Hoàng bá bá nhìn kia, mẹ sắp chạy xe đó” Hạ Thiếu Lăng đột nhiên lại hô lên.

Tô Long Ngạo ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy Tô Khinh Lăng đã trèo lên ghế trước, hai tay mò mẫm gì đó bên trong, sau đó nàng đặt tay lên một chiếc vòng tròn màu đen (1).

(1) Tay lái.

“Tiểu Lăng, mẫu thân con đang làm gì vậy?” Tô Long Ngạo quyết định quay đầu hỏi Hạ Thiếu Lăng thay vì hỏi đại sư huynh khối băng của mình.

“Hoàng bá bá, mẫu thân đang chỉnh tay lái đó, xe sẽ chạy ngay bây giờ”

“À...” Tô Long Ngạo gật gật đầu, nhưng thật ra vẫn rất mê mang.

Ngay lúc hắn gật đầu, chỉ nghe thấy thanh âm “rườm rườm” đột nhiên vang lên khiến mọi người giật nảy mình. Ngự Lâm quân nhanh chóng giơ vũ khí trong tay về phía chiếc hộp kỳ quái kia.

Biểu cảm của Hạ Tư Lạc vẫn rất lạnh lùng, nhưng Hạ Thiếu Lăng lại ôm bụng cười ha hả. Những người này thật thú vị, nhưng nó đã quên rằng nếu như nó không có xuyên không đến hiện đại thì nó cũng sẽ không khác gì bọn họ.

Sau khi Tô Long Ngạo cả kinh liền trấn định lại, bởi vì hắn nhìn thấy biểu cảm của cha con Hạ Tư Lạc vẫn rất bình thường, giống như thanh âm của chiếc xe kia chẳng có gì khác lạ. Hắn dẫn lòng nhìn Tô Khinh Lăng, không biết nàng làm cái gì mà thứ kỳ quái được gọi là chiếc xe kia lại có thể di chuyển chậm chậm về phía trước.

“Chạy... chạy...” Tô Long Ngạo còn chưa lên tiếng, Ngự Lâm quân cùng thái giám xung quanh đã kinh ngạc thốt lên, nhìn thấy chiếc xe chạy dần về phía mình liền nháo nhào lùi về phía sau.

“Đây là quái vật gì vậy?” Còn có người kinh hãi.

Hạ Thiếu Lăng lại bật cười, cười đến bụng cũng trướng đau.

Ngay cả Hạ Tư Lạc cũng không nhịn được mà hơi nhếch môi, bị một màn trước mặt làm cho

vui vẻ.

“Nó thật sự di chuyển...” Tô Long Ngạo đưa tay chỉ vào chiếc xe kia, nói một cách ngạc nhiên.

“Hoàng bá bá, đó là xe, đương nhiên có thể di chuyển nha” Hạ Thiếu Lăng nói.

“Nhưng làm sao nó có thể di chuyển được?” Tô Long Ngạo vẫn cảm thấy thật không thể tưởng tượng nổi. Tuy rằng Lăng nhi có nói bên trong chiếc xe kia có máy móc được vận hành bằng nhiên liệu gì đó, nhưng hắn vẫn không cách nào lý giải được.

Hạ Thiếu Lăng nhìn vẻ mặt khó hiểu của hoàng bá bá mình, miệng nhếch lên nhưng vẫn không tiếp tục giải thích. Cho dù có giải thích thế nào thì hắn cũng sẽ không thể hiểu nổi.

“Thật sự là không thể tưởng tượng nổi” Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng điều khiển chiếc xe chạy vòng quanh bồn hoa, lại càng ngạc nhiên bội phần.

Tô Khinh Lăng ở trên xe nhìn thấy biểu tình ngạc nhiên của Tô Long Ngạo liền mỉm cười.

Sau đó điều khiển xe chạy đến trước mặt Tô Long Ngạo, ngừng lại, mở cửa xe nhảy ra ngoài.

“Hoàng huynh, huynh thấy sao? Có phải rất thần kỳ không?” Nàng nhìn thấy Ngự Lâm quân cùng thái giám đều mang vẻ ghen hòng trân trối, ánh mắt bọn họ giống như người địa cầu nhìn thấy quái vật ngoài hành tinh.

“Quả thật rất thần kỳ” Tô Long Ngạo gật đầu “Huynh chưa bao giờ nhìn thấy một thứ thần kỳ như vậy” Hắn lại càng thấy tò mò với cái thế giới kia của Lăng nhi, chiếc xe trước mắt đã kỳ diệu như thế, không biết những thứ khác sẽ còn có gì khó tưởng tượng hơn nữa?

42. Chương 42: Thích Gia Đại Sư

Lãnh Thanh Thu đang điều khiển chiếc xe màu lam mới mua của mình, nhưng không ngờ trong lúc chờ đèn giao thông lại nhìn thấy cả nhà họ Tô trong một chiếc BMW do Tô Mặc Phong lái, nhìn vẻ mặt bọn họ dường như có chút lo âu.

“Chẳng lẽ bọn họ đang đi tìm Tô Khinh Lăng?” Lãnh Thanh Thu nghĩ thầm trong lòng, sau đó nhanh chóng điều khiển xe của mình đuổi theo sau.

Chiếc xe chở người nhà họ Tô chạy ra vùng ngoại ô, điều này khiến cho Lãnh Thanh Thu cảm thấy rất bức bối. Mặc dù đối với chuyện biến mất quý đệ của cả nhà Tô Khinh Lăng có rất nhiều người làm chứng, thậm chí ngay cả chính cô ta cùng Jaymond cũng nhìn thấy, nhưng cô ta cảm thấy chuyện này quá huyền diệu, người ngoài khó có thể tiếp nhận. Cô ta lại nhớ đến chuyện cả nhà Tô Khinh Lăng đều có công phu gì đó liền cảm thấy rất kỳ quặc.

Chiếc xe nhà họ Tô cuối cùng cũng chạy đến một ngôi chùa vắng lặng ở vùng ngoại ô, mặc dù ít người đến nhưng nhan khói luôn ngập tràn. Nghe nói vị đại sư trụ trì nơi này rất lợi hại. Thế nhưng người nhà họ Tô đến ngôi chùa này để làm gì?

Lãnh Thanh Thu cũng dừng xe, sau đó lặng lẽ theo đuôi bọn họ vào trong chùa. Cô ta không dám đi quá gần, đành phải dừng lại mua một bó nhang trước cổng, kéo chiếc mũ trùm thấp

xuống, giả dạng thành một khách hành hương bình thường.

“Xin hỏi đại sư trụ trì Thích Gia có ở đây không?” Tô Diệu Đức đến gần một chú tiểu nhỏ, hỏi.

Chú tiểu nhìn thấy bọn họ ăn bận lịch sự, liền cúi đầu chào rồi nói:

“Các vị thí chủ muốn gặp trụ trì sao? Để tôi đi vào báo với sư phụ một tiếng”

Đám người Tô Diệu Đức vừa nghe thấy liền mỉm cười, cũng học theo bộ dạng của chú tiểu, khom khom lưng cúi chào hẳn.

“Vậy làm phiền người”

“Các vị thí chủ xin chờ một chút” Chú tiểu cúi đầu, sau đó xoay người đi vào trong.

Cả nhà Tô Diệu Đức nhìn thấy chú tiểu rời khỏi, trong lòng vừa kích động lại vừa bất an.

“Diệu Đức, vị đại sư này có thể giúp chúng ta hay không?” Bạch Linh Lung khó nén sự bất an trong lòng mình, bà nắm chặt tay chồng hỏi. Bọn họ luôn nghĩ rằng cả nhà Lăng nhi đã quay lại cổ đại, nhưng nếu như không thể trở lại hiện đại được thì làm sao đây?

“Mẹ đừng lo lắng, con tin rằng cả nhà Lăng nhi sẽ không có chuyện gì đâu” Tô Mặc Thần nhìn thấy mẹ mình luôn bị lo âu phiền rầu quấy rầy sau khi cả nhà em gái biến mất, nhin không được liền lên tiếng khuyên nhủ.

“Cả nhà Lăng nhi cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì. Mà đại sư Thích Gia lại là cao tăng đắc đạo, ông ấy nhất định sẽ giúp chúng ta” Tô Mặc Phong cũng lên tiếng khuyên răn.

Tô Diệu Đức thì nắm chặt tay vợ, cũng gật gật đầu.

Chú tiểu vừa rời nhanh chóng quay lại.

Cả nhà Tô gia nhìn hẳn ta một cách lo lắng, hỏi: “Trụ trì có muốn gặp chúng tôi không?”

Chú tiểu gật gật đầu, đưa tay làm tư thế mời bọn họ.

“Các vị thí chủ, xin mời đi theo tôi”

“Đa tạ” Cả nhà họ Tô đều nhìn nhau, sau đó hưng phấn đi theo sau lưng chú tiểu.

Sau khi bọn họ đi vào trong, Lãnh Thanh Thu đội mũ trùm mới xuất hiện. Cô ta nhìn bọn họ đi vào thì lại càng khó hiểu. Bọn họ đến chùa mà lại không thấy đốt hương bái Phật, lại muốn gặp mặt đại sư trụ trì, rốt cuộc là tại sao?

Cô ta nghĩ nghĩ, cuối cùng vẫn là lặng lẽ đi theo.

“Sư phụ, các vị thí chủ đã tới” Chú tiểu dẫn bọn họ tới bên ngoài thiện phòng của trụ trì.

“Vào đi”

Nghe thấy thanh âm có lực bên trong thiện phòng truyền ra, chú tiểu lúc này mới đẩy cửa, ý bảo cả nhà họ Tô có thể đi vào.

Tô Diệu Đức gật gật đầu với chú tiểu, sau đó cất bước đi vào liền nhìn thấy đại sư Thích Gia đang ngồi một chỗ, bộ dáng giống như đang niệm Phật.

“Đại sư, đã làm phiền rồi” Cả nhà đều cúi đầu chào.

Đại sư Thích Gia kia lúc này mới mở to mắt, trong hai tròng mắt đen lộ ra tia sáng sáng rực, giống như có thể nhìn thấu tâm tư mọi người.

“Tô thí chủ, chúng ta lại gặp mặt”

“Đúng vậy, lần này Diệu Đức lại đến làm phiền đại sư” Tô Diệu Đức mỉm cười. Cả nhà họ Tô quả thật rất có duyên với vị đại sư này, khi ông mới mười mấy tuổi đã được đại sư cứu một lần, sau đó Mặc Phong cùng Mặc Thần cũng được đại sư chỉ điểm vài điều.

“Các vị thí chủ ngồi đi” Đại sư Thích Gia cũng lộ ra nụ cười hiền lành, đưa tay bảo bọn họ ngồi xuống.

“Cám ơn đại sư”

”Tô thí chủ, mọi người đến đây hôm nay chính là muốn hỏi tôi về thiên kim của mình đúng không?” Cả nhà Tô gia chưa mở miệng nhưng đại sư đã đi trước vạch trần.

“Đúng là vậy, đại sư quả thật liệu sự như thần” Bọn họ vừa nghe thấy lời nói của đại sư Thích Gia liền thở phào, xem ra bọn họ không đến sai chỗ.

”Đại sư, cả nhà con gái tôi mấy ngày trước đột nhiên biến mất một cách kỳ dị, không biết đại sư có thể chỉ điểm cho gia đình tôi một chút không?” Tô Diệu Đức chấp tay, cung kính hỏi.

Đại sư Thích Gia vuốt vuốt chòm râu, nhìn cả nhà Tô Diệu Đức, biểu cảm vô cùng bí hiểm.

“Các vị thí chủ không phải đã đoán ra cả nhà con gái mình đi đâu rồi sao?”

“Ý đại sư là?” Cả nhà họ Tô đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lại như hiểu rõ. Thì ra cả nhà Lăng nhi thật sự đã trở lại cổ đại.

43. Chương 43: Ngoài Ý Muốn Xuất Hiện Một Nhóm Người

Mười lăm, đêm trăng tròn.

Bầu trời tối thâm trầm khiến cho người khác say mê, trăng tròn như một chiếc bánh xe treo trên bầu trời chiếu rọi một góc tối đen. Ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng, gió đêm nổi lên, từng nhánh cây nhỏ của gốc cổ thụ già trong chùa khẽ lay động.

Trên chiếc bàn đá xanh trong đại viện, đại sư Thích Gia ngồi trên đệm cỏ, bên cạnh là hai chú tiểu, mà người nhà họ Tô thì đứng giữa vòng tròn vừa được vẽ ra, trên vầng trán tràn đầy vẻ dứt khoát.

“Các vị thí chủ đã suy nghĩ kỹ chưa?” Đại sư Thích Gia nhìn bọn họ, trong mắt một mảnh sáng ngời.

“Đại sư, xin mời” Cả nhà họ Tô đồng thanh lên tiếng.

Đại sư Thích Gia gật gù đầu, sau đó miệng bắt đầu lẩm bẩm.

Trong tiếng niệm kinh của đại sư, ánh trăng càng thêm sáng ngời, sau đó một tia sáng màu vàng chợt hiện lên bao vây cả nhà Tô Diệu Đức.

Bọn họ nhìn nhau, trong lòng đều biết bọn họ ngay lập tức có thể đến thế giới của con rồng.

Tia sáng kia càng lúc càng sáng, hoàn toàn che dấu thân thể của bọn họ.

Đại sư Thích Gia đứng lên, gật gật đầu.

Ngay lúc bọn họ chuẩn bị thuận lợi rời đi thì không ngờ một bóng dáng dùng tốc độ cực nhanh tiến vào.

Đồng tử đại sư Thích Gia đột nhiên tròn tròn, chưa kịp phản ứng gì thì tia sáng kia đã cuốn bóng dáng bọn họ biến mất.

“Sư phụ...” Hai chú tiểu nhìn đại sư Thích Gia.

Đại sư Thích Gia chỉ lắc lắc đầu: “Ý trời, tất cả đều là ý trời”

Hai chú tiểu đưa mắt nhìn nhau.

“Thôi đi, bọn họ rồi cũng sẽ trở về” Đại sư Thích Gia nói xong, cũng xoay người rời khỏi đó.

Hai chú tiểu thấy thế cũng nhanh chóng đi theo.

Trăng tròn vẫn sáng ngời như cũ, chỉ là trong đó có chút mờ mờ khác trước.

Hoàng cung Bắc Phương.

Cũng là một đêm trăng tròn, ánh trăng màu bạc rọi sáng cả hoàng cung. Phương bắc bao la hùng vĩ lại bị ánh trăng chiếu rọi pha thêm chút lãng mạn.

Ngự Lâm quân thay phiên nhau tuần tra, mỗi một chỗ gió thổi cỏ lay đều có thể khiến cho ánh mắt sắc bén của bọn họ quét tới.

Trong điện Kim Loan, thanh âm đàn sáo cùng vũ nữ nhảy múa, không khí một mảnh kiêu diễm.

Người ngồi trên điện Kim Loan chính là Bát hoàng tử ngày xưa, hôm nay chính là hoàng đế Hạ Diệu Vân. Diện mạo của hắn không sánh kịp Hạ Tư Lạc tuấn mỹ nhưng cũng là một người nho nhã. Hắn là vị hoàng tử có tính tình ôn hòa nhất trong hoàng gia Bắc Phương quốc, tâm ý lại không thèm muốn ngôi vị hoàng đế, một lòng gửi gắm vào thi họa, tâm nguyện chính là làm một vị vương gia nhàn nhã. Không ngờ Thập Nhất hoàng đệ, hoàng đệ muội cùng cháu ngoại của hắn lại đột nhiên mất tích, còn để lại ý chỉ truyền ngôi cho chính mình. Tuy nhiên, vẫn còn có Tể Tướng đương triều ở đây thì không đời nào hắn có thể rời khỏi đế vị này.

Hạ Diệu Vân nhìn ca múa ăn mừng thái bình phía dưới, trong lòng lại không khỏi nhớ đến Thập Nhất hoàng đệ. Không biết bọn họ đang ở nơi nào, chẳng lẽ đúng như lời đồn bên ngoài rằng cả nhà họ đã ẩn cư nơi sơn dã rồi sao? Hắn không tin, Thập Nhất hoàng đệ nếu như muốn ẩn cư thì cũng có thể, nhưng với tính tình của Thập Nhất hoàng đệ muội thì làm sao có thể chịu đựng cảnh ẩn cư được đây?

Cùng suy nghĩ như thế với hắn còn có Tể Tướng. Tuy rằng đương kim thánh thượng rất nhân từ với nền chính trị quốc gia nhưng có đôi khi hắn ta lại rất hoài niệm tiên hoàng hậu hảo quyết cùng tiên hoàng lãnh mạc nhưng quyết đoán.

Ngay lúc quan viên cùng hoàng đế đều đang suy tư thì một tiếng nổ xuất hiện khiến ọi người giật nảy mình.

Vũ kỹ duyên dáng cũng hoảng hốt lùi qua một bên, hoàng đế cùng quan viên đưa mắt thăm dò, không hiểu ra sao khi trong đám khói lại xuất hiện một nhóm người ăn mặc quái dị. Hơn nữa khi bọn họ ngẩng đầu nhìn thì nóc nhà hoa lệ bị thủng một lỗ trong khi những người kia lại không chút tổn thương.

Nhất thời, tất cả mọi người đều không kịp phản ứng, cho đến khi những người kia ngồi dậy từ trên đất, ngơ ngẩn ngẩn nhìn bọn họ.

“Các người là ai?” Hạ Diệu Vân đột nhiên mở miệng, những người khác cũng kịp phản ứng.

Một vài thái giám vây quanh hoàng đế, bày ra tư thế hộ giá.

“Chúng ta chính là chúng ta, các người là người ở đâu thế? Nam Diệu hay là Bắc Phượng?”

Mấy người từ trên trời giáng xuống đúng là cả nhà họ Tô, nhưng điều không ngờ duy nhất lại chính là sự có mặt của Lãnh Thanh Thu.

“Này, sao cô cũng có mặt ở đây vậy?” Tô Mặc Thần trừng mắt nhìn Lãnh Thanh Thu.

Những người khác cũng trừng mắt nhìn cô ta. Cô gái này sao có thể cũng theo chân bọn họ xuyên không đến đây chứ? Quả thật là gặp quỷ!

Lãnh Thanh Thu không để ý tới người nhà họ Tô, ánh mắt đầy cổ quái đánh giá bốn phía.

Thân là diễn viên, cô ta đương nhiên hiểu cảnh tượng hoành tráng trước mắt không phải là phim trường. Như vậy, cô ta thật sự đã đến cổ đại sao?

“Này, rốt cuộc cô theo chân bọn tôi với mục đích gì?” Tô Mặc Thần hoàn toàn không chút hảo cảm đối với Lãnh Thanh Thu lạnh lùng.

“Các người rốt cuộc là ai?” Hoàng đế nhìn đám người kỳ quái trước mặt, không khỏi lại trầm giọng.

“Các người hỏi Nam Diệu cùng Bắc Phượng, rốt cuộc là có ý gì?” Tể tướng một thân quan phục màu tím cũng mở miệng, ánh mắt nhìn chằm chằm bọn họ như có suy nghĩ riêng.

Mà những người khác cũng tò mò đánh giá bọn họ, xì xào bàn tán.

Cả nhà Tô Diệu Đức nghe thấy câu hỏi của bọn họ, cũng không tiếp tục quan tâm tới Lãnh Thanh Thu. Điều bọn họ cần biết lúc này chính là cả nhà Lăng nhi đang ở Bắc Phượng quốc của con rể hay nhà mẹ đẻ Nam Diệu quốc của con gái.

44. Chương 44: Làm Khách Trong Hoàng Cung

“Lăng nhi cùng Tư Lạc không có ở Bắc Phượng thì chắc là Nam Diệu rồi”

Đối với lời nói của Tể tướng, bọn họ không chút chán nản. Đại sư Thích Gia nói cả nhà Lăng nhi đã trở về thế giới này, bọn họ tin rằng cả nhà sẽ sớm đoàn tụ.

Tể tướng cùng hoàng đế giao mắt lẫn nhau, nhưng vẫn hoài nghi thân phận của những người

này. Ai không biết tiên hoàng hậu là Nhân vương - Nhân quận chúa Nam Diệu quốc, cũng chính là vị đường muội được hoàng đế Nam Diệu cưng chiều nhất, vốn dĩ không thể nào xuất hiện một đám huynh muội quái dị như vậy. Thế nhưng khiến cho bọn họ khó hiểu chính là thái độ thần nhiên của những người này, chẳng lẽ bọn họ không sợ bị tố là thích khách đưa ra xử trảm sao?

“Các người rốt cuộc là ai? Đến từ đâu?” Tể tướng cũng định thần lại, lên tiếng hỏi ”Theo chúng ta biết, tiên hoàng hậu chỉ có một đường huynh, vốn dĩ không có bất cứ huynh đệ tỷ muội ruột thịt nào khác” Mà hai nam tử trẻ tuổi này nhìn thế nào cũng không giống hoàng tử Nam Diệu quốc.

“Cái này...” Tô Mặc Thần cũng không biết phải giải thích thân phận của bọn họ như thế nào với những cổ nhân này, còn có thân phận xuyên không của Lăng nhi, chỉ sợ nói ra sẽ bị xem là yêu nghiệt mà đem ra thêu sống.

Cả nhà họ Tô cũng nhíu mày, bọn họ thật sự đã xem nhẹ vấn đề này.

Lăng Thanh Thu không nói lời nào, biểu cảm lại rất bình tĩnh. Cô ta dường như đã gần hiểu rõ vấn đề.

”Khởi bẩm hoàng thượng, thần nghĩ thân phận những người này rất khả nghi, hẳn là phải giam lại chờ thẩm vấn” Lại Bộ Thượng Thư chấp tay bẩm báo với Hạ Diệu Vân, ánh mắt nhìn đám người họ Tô vẫn đầy nghi ngờ.

Bọn họ vừa nghe, biểu cảm liền khó chịu. Đừng nói bọn họ còn chưa tìm được cả nhà Lăng nhi đã bị giam vào tù lao của cổ nhân nhé?

“Ái khanh, người cảm thấy thế nào?” Hoàng đế đưa mắt nhìn về phía Tể tướng.

Tể tướng vuốt vuốt chòm râu, nhìn đám người Tô Diệu Đức rồi đáp:

”Bẩm hoàng thượng, thần nghĩ chuyện này quả thật có chỗ kỳ hoặc, nhưng nếu như tiên hoàng thật sự trở về thì chính là đại sự. Cho nên thần đề nghị hay là người cứ tạm lưu họ trong cung, sau đó phái người ra roi thúc ngựa đến Nam Diệu thám thính tin tức”

“Tướng gia, để bọn họ ở lại trong cung sao được?” Lại Bộ Thượng Thư phản đối ”Nếu như bọn họ là gian tế của quốc gia khác, lưu lại trong cung há chẳng phải là quá nguy hiểm sao?” Một ít quan viên khác cũng gật gật đầu.

Tể tướng cũng không phản bác, chỉ nhìn hoàng đế. Hẳn ta tin tưởng hoàng đế đã có chủ ý.

Hạ Diệu Vân nghĩ nghĩ, sau đó gật gật đầu:

”Tể tướng nói có lý, cứ theo ý khanh đi. Để bọn họ ở lại trong cung, chờ sau khi có tin tức thì bàn sau”

“Hoàng thượng, như vậy không ổn” Đám người Lại Bộ Thượng Thư lên tiếng phản đối.

“Ý trẫm đã quyết, các khanh không cần nhiều lời” Hạ Diệu Vân gơ tay, thái độ kiên quyết.

Lại Bộ Thượng Thư bất đắc dĩ đành phải ngậm miệng.

Lúc này đám người Tô Diệu Đức mới có thời gian đánh giá hoàng đế. Vị hoàng đế này thoát

nhìn cũng không quá giống với Hạ Tư Lạc. Hạ Tư Lạc tuấn mỹ mà lạnh nhạt, vị hoàng đế trên điện Kim Loan này lại nhã nhặn như một thư sinh. Thế nhưng vẫn không hổ là hoàng đế, khí thế hoàng thất vẫn có.

Nếu bọn họ không bị giam vào đại lao thì tốt rồi. Hơn nữa, vị hoàng đế này còn muốn phái người đến Nam Diêu quốc tìm Lăng nhi, bọn họ lại càng thoải mái. Vì thế họ học bộ dáng cổ nhân, ôm quyền hướng đến hoàng đế:

“Đa tạ hoàng thượng”

Hạ Diêu Vân gật gật đầu, đối với những người này quả thật cũng rất tò mò.

“Người đâu? Đưa bọn họ lui xuống đi”

Hạ Diêu Vân vừa dứt lời, liền có vài thái giám tiến lên đưa bọn họ rời đi.

Thế nhưng ánh mắt của bọn họ lại đặt lên người Lãnh Thanh Thu, bọn họ không hiểu nguyên nhân vì sao cô gái này lại muốn đi theo đến nơi này. Ba cha con họ Tô đồng thời bĩu môi.

Mặc dù Lãnh Thanh Thu này không khiến người ta chán ghét như Dương Phỉ Phỉ, nhưng cũng không khiến người khác yêu thích. Nói tóm lại, đối với những người có ý đồ cướp đi Hạ Tư Lạc, gây tổn thương cho Lăng nhi, bọn họ không chút hảo cảm.

“Hoàng...” Tô Mặc Thần vừa định mở miệng nói bọn họ không có quan hệ gì với cô gái này, lại bị Bạch Linh Lung ngăn cản.

Bà Tô lắc lắc đầu với con trai, ánh mắt nhìn hắn với ý không cần vạch rõ quan hệ với Lãnh Thanh Thu. Tuy rằng cô ta theo chân bọn họ là có ý đồ, nhưng với một cô gái ở nơi xa lạ này một mình thì cũng thật đáng thương. Cứ để cho cô ta đi theo bọn họ đi, chờ khi nào gặp Lăng nhi rồi tính tiếp.

Ý mẹ mình đã quyết, Tô Mặc Thần cũng chỉ nuốt xuống lời muốn nói, ngầm đồng ý cho Lãnh Thanh Thu ở cùng một chỗ với họ.

Thái giám dẫn bọn họ rời đi, mà trên điện Kim Loan cũng không còn rượu chè ca múa như trước, đám người chỉ yên lặng một mảnh không nói gì.

Hoàng đế thấy không khí như vậy liền phát tay kết thúc yến hội.

Ba ngày sau, đám người Tô Diêu Đức cũng đã dần quen với cuộc sống trong hoàng cung.

Tuy rằng thân phận của bọn họ khiến cho người khác hoài nghi, nhưng hoàng đế thật sự không có bạc đãi, ngược lại còn phái người đến hầu hạ. Cuộc sống này khiến cho nhóm người hiện đại đã quen với việc tự mình làm việc mình cảm thấy khó chịu, nhưng cuối cùng bọn họ cũng bỏ xuống tâm tình lo âu mà thưởng thức phong cảnh cổ đại.

Có thể đến thế giới cổ đại, thậm chí là còn ở trong hoàng cung, điều này giống như nằm mơ.

Ba ngày này, Lãnh Thanh Thu cũng tương đối im lặng, nhìn không ra tâm ý xấu xa gì của cô ta. Đám người Tô Diêu Đức cũng mặc kệ, dù sao ăn ở cũng không phải bọn họ trả tiền.

45. Chương 45: Nam Diệu Truyền Đến Tin Tức

“Tô lão gia, hoàng thượng có chỉ, thỉnh các vị đến Ngự thư phòng” Một thái giám đi tới, truyền lệnh của hoàng đế.

Đám người Tô Diệu Đức nhìn nhau, sau đó gật gật đầu:

“Nhờ công công dẫn đường”

Thái giám gật gật đầu, dẫn bọn họ đến Ngự thư phòng.

Luôn đi theo đám người Tô Diệu Đức, Lãnh Thanh Thu mấp mấp môi, rồi cũng theo đuôi.

Thái giám dẫn bọn họ đến Ngự thư phòng liền bẩm báo:

“Khởi bẩm hoàng thượng, Tô lão gia đã tới”

“Để bọn họ vào đi” Thanh âm của Hạ Diệu Vân truyền ra từ bên trong.

“Chư vị, mời!” Thái giám làm một tư thế mời, ý bảo bọn họ đi vào.

Tô Diệu Đức gật gật đầu, sau đó cất bước đi vào Ngự thư phòng.

Đây là lần đầu tiên bọn họ đặt chân vào Ngự thư phòng. Bên trong rất rộng rãi, chiếc lư hương màu vàng tỏa ra mùi Long Tiên hương thoang thoảng. Góc tường là những chiếc giá sách, bên trên còn treo vài bức họa đẹp. Phía sau tấm màn trắng mỏng có lẽ là phòng nghỉ của hoàng đế, mà giờ phút này Hạ Diệu Vân lại mặc một bộ long bào màu vàng kim óng ánh ngồi phía sau bàn nhìn bọn họ.

“Tham kiến hoàng thượng” Bọn họ hơi cúi người, xem như hành lễ với hoàng đế. Đương nhiên, bọn họ không có thói quen quỳ xuống hành lễ theo quy củ của cổ nhân. Hơn nữa, người nhà Tô gia đều là những người có địa vị, chưa từng vì ai mà cúi thấp đầu.

Hoàng đế gật gật đầu, ý bảo bọn họ cứ ngồi xuống.

“Cám ơn hoàng thượng” Đám người Tô Diệu Đức ngồi xuống, Lãnh Thanh Thu chọn một vị trí khá xa.

Hạ Diệu Vân liếc mắt nhìn Lãnh Thanh Thu. Hắn nhận ra mặc dù nữ nhân này ăn mặc quái dị giống như đám người Tô Diệu Đức, nhưng quan hệ của bọn họ dường như không tốt lắm.

“Không biết hoàng thượng tìm chúng tôi là có chuyện gì?” Tô Diệu Đức hỏi.

Ánh mắt Hạ Diệu Vân đặt trên người bọn họ, hắn biết rõ bốn người này là một gia đình. Hai người trung niên là phu thê, hai nam nhân song sinh có tướng mạo không tầm thường kia chính là nhi tử. Chỉ là bọn họ từng nói Thập Nhất hoàng đệ muội là người nhà của họ, điều này thật khiến người khác khó hiểu. Lão vương phi - mẫu thân của Tô Khinh Lăng, hắn đã từng gặp. Nghĩ đến đây, hắn nhìn bọn họ bằng ánh mắt khó dò, nói:

”Trẫm vừa nhận được tin tức từ Nam Diệu quốc, Nhân quận chúa cùng hoàng đệ của trẫm thật sự đang ở nơi đó”

“Con đã nói rồi mà, Lăng nhi nhất định đã trở về cổ đại” Tô Mặc Thần liền cười một cách vui vẻ.

Tô Diệu Đức cũng nhếch môi cười, hiển nhiên đó là một tin tức cực tốt.

Hạ Diệu Vân nhìn thấy biểu hiện của bọn họ không giống như giả vờ, càng thêm nghi ngờ.

Thế nhưng, hắn ta lại nghĩ đến một chuyện khác khiến người ta khó hiểu, liền tiếp tục nói:

”Chuyện khiến trẫm khó hiểu chính là tin tức từ Nam Diêu có nói, dung mạo của Nhân quận chúa dường như đã thay đổi” Đây thật sự là chuyện khiến cho người khác khó hiểu. Một người đang yên đang lành thì làm sao có thể đột nhiên biến thành một người khác được?

Ngoại trừ dịch dung. Thế nhưng tin tức hần nhận được chính là dung mạo của Tô Khinh Lăng hoàn toàn không phải là nhờ vào dịch dung.

Nghe thấy lời nói của Hạ Diêu Vân, đám người Tô Diêu Đức nhin không được mà nhìn nhau cười. Dung mạo thay đổi là chuyện đương nhiên, diện mạo bây giờ của Lăng nhi giống như lúc ở hiện đại. Thế nhưng quả thật đây là chuyện khiến cho người khác khó hiểu, tại sao khi Lăng nhi trở lại hiện đại thì dung mạo liền thay đổi? Bọn họ cũng không hiểu rõ, nhưng cho dù như thế nào thì đó cũng là Lăng nhi - người thân của bọn họ.

Hạ Diêu Vân nhìn, trong lòng càng thêm nghi ngờ. Đôi mắt thâm thúy của hần nhìn bọn họ, hỏi:

“Đường như các ngươi biết rõ nguyên nhân chuyện này?”

”Hoàng thượng, chuyện này chúng tôi cũng không có cách nào nói rõ. Nếu người muốn biết nguyên nhân, không bằng chờ Lăng nhi trở lại rồi bọn họ sẽ giải thích cho người” Tô Diêu Đức chấp tay nói.

Hạ Diêu Vân nhìn ông ta, một lát sau mới gật gật đầu, nói:

“Đúng là vậy, có rất nhiều chuyện trẫm muốn có đáp án”

Lời của hần thật ra rất đơn giản, cũng không có thâm ý gì khác. Thế nhưng đám người Tô Diêu Đức lại nghĩ đến chuyện, Hạ Tư Lạc là tiên hoàng, bây giờ con rể của họ trở lại thì vị hoàng đế này có thể phòng bị với hần hay không, có lo lắng hần sẽ trở về cướp đi ngôi vị hoàng đế của mình hay không?

Tuy rằng bên ngoài vị hoàng đế này tương đối ôn hòa, cũng không phải là một hôn quân, nhưng lịch sử đã có rất nhiều chuyện tranh quyền đoạt vị mà huynh đệ tàn sát lẫn nhau. Nghĩ đến đây, đám người Tô Diêu Đức cảm thấy bọn họ không thể tiếp tục ở lại Bắc Phương quốc nữa, tốt nhất là càng sớm sum họp với gia đình Lăng nhi càng tốt. Cho dù có chuyện gì xảy ra thì người một nhà bọn họ cũng muốn ở cùng một chỗ.

”Hoàng thượng, nếu như đã có tin tức Lăng nhi ở Nam Diêu quốc, chúng tôi đành phải nói lời chào từ biệt với người. Chúng tôi muốn đến Nam Diêu quốc tìm cả nhà Lăng nhi” Tô Diêu Đức lên tiếng.

Anh em Tô Mặc Phong cũng gật gật đầu, tỏ vẻ đều có ý nghĩ như vậy.

Trong lòng Hạ Diêu Vân còn có nghi vấn, hòng hồ hần cũng không muốn tiếp tục làm hoàng đế. Tuy rằng đã tại vị được hai năm, nhưng giấc mộng du sơn ngoạn thủy, gửi gắm tình cảm vào thi họa vẫn còn trong lòng. Nếu Thập Nhất hoàng đế trở về, hần liền trao trả ngôi vị hoàng đế lại cho hoàng đế của mình.

”Chư vị cần gì phải gấp gáp? Nếu Thập Nhất hoàng đế đã trở về thì đương nhiên cũng muốn

quay về Bắc Phương quốc” Hấn quyết định phải lập tức phái người đi mời cả nhà Thập Nhất hoàng đệ trở về.

Đám người Tô Diệu Đức lại nghĩ Hạ Diệu Vân cự tuyệt, trong lòng nhin không được mà lo lắng. Quả nhiên là có sự phòng bị với Hạ Tư Lạc, chỉ sợ lưu bọn họ ở lại chính là muốn có chỗ uy hiếp đến vợ chồng Lăng nhi.

46. Chương 46: Nguyên Nhân Tiên Cung

“Thánh chỉ đến...”

Tô Khinh Lăng nhìn thấy một nô bộc đưa thái giám tuyên chỉ từ hoàng cung vào.

Tô Khinh Lăng cùng Lão vương phi nhìn nha, sau đó nhìn thái giám kia.

“Tiểu công công, hoàng thượng hạ chỉ gì?” Lạc còn trong cung, có chuyện gì mà phu quân nàng lại không thể trở về nói mà là sai thái giám tuyên thánh chỉ?

“Bẩm Nhân quân chúa, hoàng thượng có lệnh, mời người ngay lập tức tiên cung” Tiểu thái giám đáp lại khẩu dụ của Tô Long Ngạo.

“Ngay lập tức tiên cung?” Tô Khinh Lăng hơi nhíu mi. Kì quái, chẳng lẽ có chuyện lớn gì đã xảy ra?

“Lăng nhi, có chuyện gì quan trọng sao?” Lão vương phi lo lắng hỏi. Vất vả lắm nữ nhi của bà mới trở về, tuy rằng dung mạo đã thay đổi nhưng bà không muốn có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra cả.

“Mẫu thân, người đừng lo lắng, con sẽ trở về sớm thôi” Tô Khinh Lăng vỗ vỗ tay Lão vương phi, nói.

“Nhưng mà...”

“Đại sư huynh, Nhị sư huynh, hai người ở vương phủ chờ muội trở về” Tô Khinh Lăng nhìn Triển Lệnh Dương cùng Lam Hạo Trần.

“Ừ!” Triển Lệnh Dương gật gật đầu, hơn nữa còn quyết định lập tức dùng bồ câu đưa tin cho sư phụ cùng các sư đệ khác thông báo Lăng nhi đã bình an trở về.

Tô Khinh Lăng ôm một chú sói có bộ lông màu bạc cùng nhi tử, gật gật đầu với tiểu thái giám.

“Chúng ta đi thôi”

“Vâng” Tiểu thái giám dẫn Tô Khinh Lăng rời đi.

Mà đám người Triển Lệnh Dương chỉ nhìn bóng dáng của Tô Khinh Lăng. Biến mất hai năm, cuối cùng thì Lăng nhi đã xảy ra chuyện gì?

Hoàng cung, Ngự hoa viên.

Muôn nghìn loài hoa vây quanh ngôi đình màu ngọc bích, gió lạnh phơ phất. Bên trong, Tô

Long Ngạo cùng Hạ Tư Lạc khoác áo bào tím đang đánh cờ, đồng thời cũng đợi Tô Khinh Lăng.

“Nhân quân chúa đến!”

m thanh lạnh lạnh của thái giám cắt đứt bàn cờ của Tô Long Ngạo cùng Hạ Tư Lạc. Bọn họ ngẩng đầu, quả nhiên nhìn thấy Tô Khinh Lăng đang ôm một chút sói cùng Hạ Thiếu Lăng đi bên cạnh cách đó không xa.

“Lăng nhi, muội đến rồi” Tô Long Ngạo vẫy tay với Tô Khinh Lăng “Vào đây đi”

Tô Khinh Lăng ôm sói xám, bóng dáng nhoáng lên một cái liền bay đến trong đình.

Hạ Thiếu Lăng cũng theo sau, đứng bên cạnh phụ thân.

“Huynh vội vã tuyên chỉ bảo muội tiến cung làm gì vậy?” Tô Khinh Lăng không khách khí ngồi xuống bên cạnh Hạ Tư Lạc, sau đó cầm miếng trái cây trên bàn bỏ vào miệng.

Tô Long Ngạo chỉ cười khi nhìn thấy động tác của nàng, sau đó nhìn Hạ Tư Lạc rồi mở miệng:

“Để đại sư huynh nói muội biết đi”

Nghe vậy, Tô Khinh Lăng liền ngẩng đầu nhìn Hạ Tư Lạc.

“Chồng, có chuyện gì vậy?”

“Cha mẹ, anh cả cùng anh hai đều đến đây” Hạ Tư Lạc đáp.

“Cái... cái gì?” Tô Khinh Lăng ngay lập tức bị tin này làm cho kinh ngạc “Đều đến đây?”

Không thể nào! Đây là một không gian khác, cũng không phải giữa nước này với nước họ ở hiện đại, làm sao có thể đều đến đây được?

Hạ Tư Lạc gật gật đầu. Lúc nghe thấy tin tức này, hắn cũng rất kinh ngạc.

“Anh không lầm chứ?” Tô Khinh Lăng còn có chút nghi ngờ. Chẳng lẽ cả nhà mình đều có số xuyên không?

“Tin tức hoàn toàn chính xác” Hạ Tư Lạc đương nhiên sẽ không tin những tin tức chưa được xác minh.

“Cha, ông bà ngoại đều đến đây sao?” Hạ Thiếu Lăng nghe thấy, ánh mắt cũng sáng lên. Nó cực kỳ yêu ông bà ngoại, đương nhiên cũng yêu ngoại tổ mẫu ở cổ đại.

“Bọn họ đang ở Bắc Phượng quốc” Hạ Tư Lạc trả lời.

“Ồ? Bọn họ làm sao đến được Bắc Phượng quốc?” Mẹ con Tô Khinh Lăng vừa nghe, liền cảm thấy kỳ quái.

”Theo lời nói của xứ giả Bắc Phượng quốc thì là bọn họ rơi từ trên trời xuống điện Kim Loan” Tô Long Ngạo đáp, khóe môi mang theo ý cười. Hắn cảm thấy rất có hứng thú với người nhà Tô Khinh Lăng, không biết một gia đình như thế nào mà có thể dưỡng ra một nữ nhi độc đáo như vậy?

Cầm của Tô Khinh Lăng cũng muốn rơi xuống đất. Bàn tay ôm chặt sói xám, miệng cảm thán:

“Bọn họ cũng biết chọn nơi đáp xuống quá!” Thăng tay đập thủng nóc nhà người ta.

“Nhưng mà hoàng huynh, sứ giả là sao?” Bắc Phượng quốc phái sứ giả đến sao?

“Hoàng đế Bắc Phượng quốc phái sứ giả đến đón mọi người về Bắc Phượng quốc” Tô Long Ngạo nói.

“Lão Bát?” Tô Khinh Lăng nhìn Hạ Tư Lạc.

Hạ Tư Lạc gật gật đầu.

“Không phải là hấn ta không muốn làm hoàng đế nữa chứ?”

Bọn họ luôn biết rằng lão Bát không muốn làm hoàng đế, nhưng nếu nhường ngôi vị hoàng đế lại cho những vị hoàng tử khác thì không bằng cứ để lại cho hấn ta. Ít nhất thì tính cách của lão Bát cũng khá ôn hòa, có thể trị quốc một cách nhân từ. Hơn nữa còn có Tể tướng ở đó, những vị hoàng tử khác muốn tạo phản cũng không dễ dàng như vậy. Thế nhưng bây giờ bọn họ vừa trở về cổ đại thì lão Bát đã phái người đến mời bọn họ trở về chỉ có hai nguyên nhân. Thứ nhất chính là hấn ta muốn trả lại ngôi vị hoàng đế. Thứ hai, qua hai năm làm hoàng đế có quyền có thế, hấn ta muốn tìm hiểu xem bọn họ có gây nguy hiểm gì cho hấn hay không. Tuy nhiên, năng tin rằng nguyên nhân thứ nhất sẽ chiếm phần cao hơn.

Hạ Tư Lạc mấp máy môi, không nói lời nào. Thế nhưng biểu cảm lại thể hiện rõ ý nghĩ trong lòng hấn.

“Mọi người phải đi sao?” Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng.

“Đương nhiên” Tô Khinh Lăng gật gật đầu “Cha mẹ muội đều ở đó, có thể không quay về sao?” Nơi này chính là cổ đại, lỡ như cha mẹ bị vài người có ý đồ bất chính lợi dụng thì phải làm sao? Nàng đương nhiên phải quay về Bắc Phượng bảo vệ bọn họ rồi.

“Được rồi, huynh đi cùng bọn muội” Tô Long Ngạo nói. Hấn đã quyết tâm phải đến gặp phụ mẫu thân sinh của Tô Khinh Lăng.

47. Chương 47: Người Nhà Hai Thế Giới Gặp Lại Nhau

Hôm sau, một chiếc xe ngựa hoa lệ chạy ra khỏi Nhàn vương phủ, hướng về phía Bắc Phượng quốc.

Đi phía trước xe ngựa là bốn con tuần mã cao lớn, trên lưng ngựa đều là những nam tử tuấn mỹ. Mà phía sau xe cũng có hai vị hắc y nam tử cưỡi ngựa.

Đoàn người chói mắt như thế đúng là đám người Tô Khinh Lăng. Bốn tuần mã phía trước theo thứ tự là Hạ Tư Lạc, Tô Long Ngạo, Triển Lệnh Dương và Lam Hạo Trần. Hai hắc y nhân phía sau là thị vệ của Tô Long Ngạo.

Đoàn người với vẻ ngoài chói mắt, muốn không bị để ý cũng không được. Tuy nhiên, ngay cả Nhàn quận chúa của chúng ta lại càng không muốn không được chú ý.

Kết quả là, sau nửa tháng rêu rao, bọn họ rốt cuộc cũng đến Bắc Phượng quốc.

Hoàng cung Bắc Phượng.

“Cô Lãnh, xin chờ một chút” Trên hành lang, Tô Mặc Phong cản đường Lãnh Thanh Thu.

Lãnh Thanh Thu nhìn hắn, nhú mày.

“Có chuyện gì sao?”

“Lời này phải là tôi hỏi cô mới đúng” Tô Mặc Phong không giống em trai song sinh của mình, hắn trầm ổn hơn rất nhiều “Tại sao cô Lãnh lại xuất hiện ở nơi này?” Đôi mắt thâm thúy đánh giá Lãnh Thanh Thu. Cô gái này không giống Dương Phỉ Phỉ, đây là một người rất có tâm kế, mà một người phụ nữ như vậy lại càng đáng sợ hơn rất nhiều.

“Hừ!” Lãnh Thanh Thu đột nhiên hừ lạnh một tiếng “Các người có thể ở đây, chẳng lẽ tôi lại không thể sao?”

“Tôi nghĩ cô Lãnh dường như rất vô lý” Tô Mặc Phong cũng không tức giận, ngược lại là cười lạnh nhìn cô ta “Chúng tôi ở đây là bởi vì chúng tôi có đầy đủ lý do. Mà cô, cô diễn viên Lãnh Thanh Thu, cũng từng đóng phim cổ trang, chắc hẳn hiểu rõ nơi này hơn tôi đúng không? Cô nghĩ rằng chỉ cần chúng tôi mở miệng, cô còn có thể hoàn hảo đứng ở chỗ này sao?”

Lãnh Thanh Thu ngậy ngốc, lại không cam lòng. Đúng vậy, quả nhiên chỉ cần Tô Mặc Phong nói vài lời với hoàng đế thì cô ta lập tức sẽ trở thành phạm nhân.

“Cô Lãnh là người thông minh, mặc kệ trong lòng cô có tâm kế gì nhưng cũng xin cô đừng biến chúng thành hành động, nếu không kết cục như thế nào hẳn là không cần tôi phải nói”

“Người nhà Tô gia đều cả vú lấp miệng em như vậy sao?” Lãnh Thanh Thu đột nhiên ném ra một câu.

Tô Mặc Phong mỉm cười, đáp:

“Tôi chỉ là vì em gái của mình vạch trần vài chuyện xấu mà thôi. Nếu cô Lãnh đã nghĩ như vậy thì tôi cũng không còn cách nào khác. Tuy nhiên cô Lãnh nhất định là hiểu rất rõ, nếu tôi là em gái tôi, bây giờ cô đã không thể lên tiếng nói chuyện”

Bộ dạng cười nhạt của Tô Mặc Phong khiến cho Lãnh Thanh Thu rung mình một cái. Cô nhớ rằng Tô Khinh Lăng, Hạ Tư Lạc, còn có con trai của bọn họ - Hạ Thiếu Lăng, đều có thân thủ quỷ dị. Đích xác, nếu một trong bọn họ muốn giết người, cô ta không thể nào sống sót.

“Cô Lãnh hãy suy nghĩ kỹ lời nói của tôi đi” Tô Mặc Phong biết lời nói của mình đã vạch một dấu trong lòng Lãnh Thanh Thu, mục đích cũng đã hoàn thành.

Lãnh Thanh Thu nhìn Tô Mặc Phong xoay người rời đi, trong lòng cũng vạn phần không dễ chịu. Cô ta cũng đã có mặt ở nơi này, hơn nữa lại càng không biết cách để trở về. Bất kể như thế nào, bây giờ cô ta cũng không thể rời khỏi đám người nhà họ Tô.

...

“Phong, anh tìm cô ta làm gì vậy?”

Tô Mặc Phong vừa rẽ ngoặt ngay góc hành lang, Tô Mặc Thần liền xuất hiện. Lúc này hắn cũng nhìn thấy Tô Mặc Phong đứng bên cạnh Lãnh Thanh Thu.

“Không có gì, chỉ nói vài lời nên nói thôi” Tô Mặc Phong thần nhiên đáp, sau đó lướt qua em trai của mình, đi về phía trước.

“Anh mà có lời gì nên nói với cô ta?” Tô Mặc Thần không tin, sau đó biểu cảm đột nhiên thay đổi “Này! Không phải là anh đã nhìn trúng người phụ nữ kia chứ?” Dung mạo của cô gái kia cũng không tồi, nếu cô ta không có tà tâm với em rể thì hẳn nhất định sẽ rất thưởng thức cô ta.

Tô Mặc Phong ném cho em trai một cái liếc mắt. Có thể sao?

Tô Mặc Thần thần nhiên nhìn thấy phản ứng của anh trai, lúc này mới sờ sờ mũi, hỏi lại:

“Vậy anh đến tìm cô ta là có chuyện gì?”

“Bảo cho cô ta, đừng có tự tìm đường chết” Tô Mặc Thần nhếch môi, đáp.

Tô Mặc Thần sững sốt, sau đó mỉm cười, nói:

”Anh nghĩ rằng cô ta có năng lực tổn thương Lăng nhi sao? Đừng quên nơi này là thiên hạ của Lăng nhi” Hẳn biết rõ mọi chuyện, em gái của hắn ở đây chính là một bá vương.

“Có đôi khi chỉ cần một con chuột cũng có thể gây ra hoảng loạn” Cẩn thận luôn là chuyện tốt.

”Vậy anh nghĩ rằng, chỉ cần cô ta có ý muốn hại Lăng nhi thì lời nói của anh sẽ ảnh hưởng đến quyết định của cô ta sao?” Tô Mặc Thần hoàn toàn không cho là đúng.

”Anh không biết, nhưng anh đã nói nếu cô ta làm ra loại chuyện quá đáng gì thì chúng ta cũng không cần phải nương tay” Người nhà họ Tô không biết hai chữ ‘mềm lòng’.

“Ha ha ha...” Tô Mặc Thần cười, vậy cũng được.

Hai anh em trở lại nơi mình đang ở, liền nhìn thấy cha mẹ đang đi tới đi lui, dường như có chút nôn nóng. Bọn họ nhìn nhau, liền đi tới hỏi:

“Cha mẹ, đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Hai đứa về rồi” Vợ chồng Tô Diệu Đức nhìn thấy hai đứa con trai, trong lòng cũng nhẹ nhàng thở ra.

Bạch Linh Lung cười, nói:

”Là chuyện tốt, nghe nói cả nhà Lăng nhi đã đến cổng thành, hoàng thượng cho phép chúng ta đến đón chúng”

“Thật sao?” Anh em Tô Mặc Phong cũng nở nụ cười ”Vậy còn chờ gì nữa? Chúng ta mau đi thôi”

48. Chương 48: Đá Bay Hồ Ly Tinh

“Sao cô ta lại có mặt ở đây?”

Nhìn thấy người không nên xuất hiện ở chỗ này, sắc mặt Tô Khinh Lăng rất là cổ quái. Ngay cả cha con Hạ Tư Lạc cũng nhú mày nhìn chăm chăm cô gái không được hoan nghênh kia.

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng nhìn nhau. Sao lại thế này? Cô nương họ Lãnh này không phải người thân của họ sao?

“Thập Nhất hoàng đệ, cô nương này đã cùng cả nhà Tô lão gia rơi xuống điện Kim Loan”

Nghe vậy, Tô Khinh Lăng chuyển ánh mắt về phía người nhà mình.

“Cha mẹ, chuyện này là sao? Sao cô ta lại đến đây cùng mọi người?”

Tô Diệu Đức cùng Bạch Linh Lung lắc lắc đầu, bọn họ cũng không hiểu ra sao.

”Lăng nhi, cô ta nhất định là theo dõi chúng ta, sau đó thừa dịp đại sư Thích Gia mở cánh cửa thời không mà nhảy vào” Tô Mặc Thần hung hăng trừng mắt nhìn Lãnh Thanh Thu.

Mà Lãnh Thanh Thu lại như không cảm xúc, ánh mắt của cô ta yên lặng dừng trên người Tô Khinh Lăng. Mặc dù đã từng nhìn thấy Tô Khinh Lăng mặc trang phục cổ trang lúc đóng phim, nhưng cô trước mắt lại khiến cho cô ta cảm thấy cao quý hơn nhiều. Tại sao? Cho dù ở hiện đại hay một thế giới khác, Tô Khinh Lăng vẫn luôn nổi bật như vậy? Hoàn toàn che mờ sự chói lọi của cô ta. Không phải nói những cô gái xuyên không đều rất vô địch sao? Còn cô ta lại cứ như là một diễn viên phụ làm nền cho Tô Khinh Lăng.

“Lãnh Thanh Thu, cô theo dõi cả nhà tôi là muốn làm cái gì?” Tô Khinh Lăng cũng không khách khí với Lãnh Thanh Thu, hỏi thẳng.

“Đương nhiên là tìm các người” Lãnh Thanh Thu mấp máy môi. Lúc trước bọn họ biến mất một cách kỳ lạ, nhưng cô ta luôn tin rằng bọn họ vẫn đang ở một nơi nào đó, nhưng vẫn không ngờ là xuyên không về cổ đại. Ánh mắt chuyển dời từ Tô Khinh Lăng sang Hạ Tư Lạc, vẫn cảm thấy hần không giống người thường, thì ra hần không phải là người hiện đại. Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng nhìn nhau, dường như đã hiểu rõ. Lãnh cô nương này có lẽ là kẻ thù của Tô Khinh Lăng.

“Tìm chúng tôi?” Tô Khinh Lăng nhú mày, biểu cảm chính là khinh thường ”Không phải là cô muốn tìm Lạc nhà tôi sao?”

Lời nói vừa ra, hoàng đế cùng Tể tướng cũng nhin không được mà trừng to mắt nhìn Lãnh Thanh Thu. Sau đó ánh mắt lại chuyển dời đến Hạ Tư Lạc, thì ra là nợ đào hoa. Tuy với thân phận của Hạ Tư Lạc có dâng đến vài chục phi tử cũng không thành vấn đề, nhưng vấn đề chính là Nhân quân chúa không phải nữ tử bình thường, đừng nói nạp thiếp, chỉ sợ Hạ Tư Lạc liếc mắt đến nữ tử khác một cái cũng không được. Cho nên Lãnh Thanh Thu này lại có thể trắng trợn mơ ước đến Hạ Tư Lạc, chính là tự tìm khổ mà ăn.

“Đúng vậy, tôi thích Hạ Tư Lạc” Lãnh Thanh Thu cũng không muốn đánh trận một trận mơ hồ, thẳng thắn thừa nhận.

Tô Mặc Phong lắc lắc đầu. Lãnh Thanh Thu này quả thật to gan, nhưng hắn cũng có một chút đồng tình với cô ta, bởi vì hậu quả ai cũng đều tự tưởng tượng ra được.

“Đầu năm nay, quả nhiên cướp chồng người ta cũng đều rất tình hợp lý” Tô Khinh Lăng cười, mà nụ cười lại khiến cho người khác run lên.

Những người biết rõ tính của nàng đều lùi về phía sau một bước. Nháy mắt cũng chỉ còn lại Lãnh Thanh Thu cùng nàng đối mặt với nhau.

“Tôi so với cô càng thích hợp với anh ấy hơn” Sự cố chấp của Lãnh Thanh Thu khiến cho người khác cảm thấy bực bội.

“Ngu ngốc” Tô Mặc Thần nghe thấy lời nói của Lãnh Thanh Thu, nhin không được mà thấp giọng mắng.

Đám người xung quanh cũng lắc lắc đầu, quả nhiên không đủ thông minh.

“Cha nói xem mẹ sẽ xử lý hồ ly tinh này như thế nào?” Hạ Thiếu Lăng lại khoanh tay chờ xem chuyện vui.

Biểu cảm của Hạ Tư Lạc vẫn không chút thay đổi. Đối với những nữ nhân ra mặt tranh đoạt mình, hắn không có một chút cảm giác kiêu ngạo, chỉ cảm thấy rất phiền toái.

“Lãnh Thanh Thu, tôi hẳn nhin cô lâu rồi” Tô Khinh Lăng nghe thấy lời nói của Lãnh Thanh Thu, khóe miệng co quắp bỗng nhúc nhích. Người phụ nữ này thật sự là rất ngu ngốc, ngu ngốc đến nỗi khiến cho người ta muốn đá cho cô ta bay đến rừng già Amazon.

“Lời nói của tôi khiến cô lo lắng sao?” Lãnh Thanh Thu vẫn lạnh lùng, một chút cũng không phát hiện nguy hiểm tới gần.

Lông mày Tô Khinh Lăng nhíu lại, biểu tình trên mặt đã khiến cho người ta cảm thấy rất khủng bố.

“Lão Bát, ta muốn làm dơ chỗ của huynh một chút, huynh không trách ta chứ?” Tô Khinh Lăng nhìn Hạ Diệu Vân, nói.

“Không dám, không dám. Thập Nhất hoàng đệ muội cứ tự nhiên, cứ tự nhiên...” Hạ Diệu Vân chỉ thiếu không thay nàng động thủ. Vị hoàng đệ muội này thật sự quá kinh khủng, hắn ta đương nhiên phải thuận theo tâm ý.

Tô Khinh Lăng vừa nghe liền gật gật đầu. Hai tay xoa nhẹ, đi về phía Lãnh Thanh Thu.

”Lãnh Thanh Thu, Lãnh đại tiểu thư, băng sơn mỹ nhân, nghe nói bây giờ đang lưu hành một kiểu thời trang là dịch dung, để tôi hóa trang giúp cô đi”

“Cô muốn làm cái gì?” Lãnh Thanh Thu lúc này mới có hơi sợ hãi, lui về phía sau từng bước.

Nhìn thấy biểu tình của Tô Khinh Lăng thì trong lòng liền run lên. Cô ta từng nghĩ đến rất nhiều loại hậu quả, có thể bị nhốt vào đại lao, cũng có thể bị ném đến chỗ hẻo lánh, nhưng cô ta lại chưa từng nghĩ rằng Tô Khinh Lăng sẽ tự mình ra tay. Hơn nữa, vẻ mặt của Tô Khinh Lăng lúc này thật sự làm cho người ta hoảng sợ.

“Cho cô thành gấu mèo trước đi”

Tô Khinh Lăng không để ý tới biểu tình của Lãnh Thanh Thu, tay phải nắm thành quyền công kích đến cô ta thật nhanh. Phịch một tiếng, Lãnh Thanh Thu bị nàng đánh ngã ngổ trên mặt đất, đôi mắt xinh đẹp liền biến thành mắt gấu mèo.

Phụt...

Tô Mặc Thần là người đầu tiên cười, quả nhiên rất giống thời trang gấu mèo.

Những người khác cũng nhin cười rất vất vả, nhưng vẫn không nhẫn tâm cười ra tiếng.

Chẳng hạn như hoàng đế, Tể tướng, còn có Bạch Linh Lung. Một cô gái xinh đẹp lại đột nhiên mang trên mặt đôi mắt bầm tím như gấu mèo, hình ảnh kia quả nhiên không dễ xem.

“Lăng nhi, con mặc kệ cô ta đi” Bạch Linh Lung mềm lòng, cầu tình thay Lãnh Thanh Thu.

Mặc dù đối với người muốn phá hoại gia can con gái mình, Bạch Linh Lung cũng rất giận nhưng không thể nhẫn tâm hoàn toàn được.

49. Chương 49: Khuôn Mặt Mới Đây Là Của Ta

“Không thấy cô ta?”

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng dụi dụi mắt. Vốn dĩ bọn họ còn tưởng rằng Lãnh Thanh Thu sẽ bị Tô Khinh Lăng đá bay, rơi xuống đất, sau đó một băng sơ mỹ nhân sẽ trở thành bộ dáng chật vật không chịu nổi. Không ngờ Lãnh Thanh Thu kia lại đột nhiên biến mất giữa không trung, quả thật là quý dị!

Cả nhà Tô Diệu Đức cũng nhìn nhau. Tô Mặc Thần mấp má môi, nói:

“Không phải là cô ta đã trở về rồi chứ?”

Một câu nói ra, mọi người đều mở to hai mắt nhìn, sau đó cùng nhau nhìn về phía Tô Khinh Lăng.

“Đừng nhìn con, con không biết gì đâu” Tô Khinh Lăng nhún vai. Cô cũng đâu có lợi hại như vậy, muốn liền đá Lãnh Thanh Thu bay về hiện đại ngay lập tức.

“Con cảm thấy rất có khả năng này” Tô Mặc Phong cũng gật gật đầu “Cô ta nhất định là trở về rồi”

“Xuyên không thì xuyên đi, dù sao cô ta còn ở đây thì sẽ còn phiền phức” Tô Mặc Thần còn ước gì Lãnh Thanh Thu biến mất nhanh một chút.

Nghe hắn nói như thế, những người khác cũng gật gật đầu. Lãnh Thanh Thu, không giống với bất kỳ kẻ nào khác.

“Các người đang nói cái gì? Cái gì là xuyên không?”

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng nghe bọn họ nói, không hiểu ra sao, rốt cuộc cũng nhin không được mà cất tiếng hỏi.

Mọi người nhìn nhau, quả nhiên chưa được khai thông.

“Thập Nhất vương phi, dung mạo của người?” Tể tướng cũng đặt câu hỏi, hơn nữa hắn ta cũng đã chuẩn bị đầy đủ đũa khí. Vừa rồi đám người kia nói xuyên không gì đó, nhất định

cũng có liên quan đến dung mạo đã thay đổi của Thập Nhất vương phi.

“Đúng vậy, Thập Nhất đệ muội, sao dung mạo của muội lại thay đổi vậy? Là dịch dung sao?”

Hạ Diệu Vân cũng hỏi, nếu không nhìn thấy Thập Nhất hoàng đệ cùng cháu của mình đứng bên cạnh nàng, hẳn nhất định sẽ không tin đây chính là Tô Khinh Lăng.

“Ta lúc trước có đẹp không?” Tô Khinh Lăng nhìn Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng, hỏi.

“Đẹp” Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng tuy rằng không hiểu ra sao nhưng vẫn gật đầu. Tô Khinh Lăng đẹp là điều không thể nghi ngờ, cho dù trước kia hay bây giờ cũng đều khuynh quốc khuynh thành.

“Vậy còn hỏi” Tô Khinh Lăng tức giận, nói: “Bộ dạng ta xinh đẹp như thế còn cần dịch dung sao?”

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng á khẩu không trả lời được, đám người Tô Diệu Đức cũng xoay mặt đi, làm như không liên quan đến họ.

“Vậy dung mạo của muội như vậy là sao?” Không phải dịch dung thì nhất định sẽ có lý do.

“Về cái này sao?” Tô Khinh Lăng liếc nhìn bọn họ một cái, sau đó nói tiếp: “Thật ra thì đây mới chính là dung mạo thật sự của ta

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng sửng sốt, sau đó hỏi:

“Chẳng lẽ trước kia là muội dịch dung?” Không thể nào!

“Phi!” Tô Khinh Lăng rất không thực nữ mà chửi “Ta đã nói rằng nếu đã đẹp thì không cần phải dịch dung” Năng lực lý giải của những người này thật có hạn, xem ra vẫn cần phải huấn luyện thêm.

Tô Mặc Thần trợn trắng mắt, em gái hẳn rõ ràng là đẹp như thiên tiên, thế mà mỗi lần mở miệng đã hủy hết hình tượng. Tuy nhiên cũng không phải do những cổ nhân này không hiểu, vốn dĩ chính là lời nói của em gái hẳn quá khó hiểu mà thôi. Cái gì gọi là đây mới là dung mạo thật, trước kia lại còn không dịch dung? Một người không thể nào có hai bộ mặt được.

“Em gái à, em nói rõ chân tướng cho bọn họ đi, đừng vòng vo như vậy nữa” Hẳn nhịn không được mà mở miệng nói.

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng càng thêm mơ hồ. Chân tướng? Chẳng lẽ còn có chuyện gì mà bọn họ không biết sao?

“Thập Nhất đệ muội, không phải muội không có huynh trưởng sao?” Nếu không cũng sẽ không nữ phần nam trang, rồi trở thành Nhân vương. Hắn giơ tay chỉ về phía Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần, hỏi tiếp: “Vậy bọn họ là ai?”

“Lão Bát, trái tim của huynh đủ sức để chịu đựng không?” Tô Khinh Lăng nhìn Hạ Diệu Vân, hỏi lại.

Đầu Hạ Diệu Vân đầy rẫy những dấu chấm hỏi. Có ý gì?

“Vậy thì các người...” Tô Khinh Lăng nghĩ nghĩ, sau đó nhìn về phía bọn họ nói tiếp: “Các người đã nghe tá thi hoàn hồn chưa?”

“Tá thi hoàn hồn?” Ánh mắt bọn họ trừng lớn.

“Muội?” Nhìn thấy biểu tình cổ quái của Tô Khinh Lăng, hắn trợn mắt ”Đừng nói muội là tá thi hoàn hồn nhé?”

“Thật ra thì cũng có thể nói như vậy” Tô Khinh Lăng sờ sờ cằm. Mặc dù là vậy nhưng cái từ này quả thật rất khó nghe.

Dọa!

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng thật đúng là bị dọa đến nhảy dựng, sắc mặt đều trắng bệch.

“Sợ?” Tô Khinh Lăng liếc nhìn đám người Hạ Diệu Vân, dường như có chút khinh thường.

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng bị biểu tình đó của nàng khiến cho xấu hổ. Chuyện tá thi hoàn hồn này vốn rất ly kỳ, chỉ được biết đến qua những câu chuyện truyền miệng trong dân gian, cho nên cũng không thể trách bọn họ.

Tuy nhiên, sau khi cả kinh thì bọn họ cũng trấn tĩnh lại rất nhanh. Dù sao cũng là hoàng đế và Tể tướng, chút chuyện này mà bị dọa sợ thì cũng không xứng với thân phận hiện tại.

”Nói như vậy thì Nhân quận chúa chân chính đã chết, mà muội thì lại mượn thân thể của nàng mà trọng sinh vào” Hạ Diệu Vân nghĩ nghĩ.

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, sau đó đi đến bên cạnh đám người Tô Diệu Đức, giới thiệu:

”Đúng vậy, ta đến từ thế giới ở tương lai, mà bọn họ mới là người thân thật sự của ta. Tuy nhiên, trùng hợp chính là ta cùng Nhân quận chúa cũng gọi là Tô Khinh Lăng, có lẽ đây cũng là duyên số khiến cho ta có thể mượn thân xác của nàng

“Tôi là cha... à phụ thân của Lăng nhi, Tô Diệu Đức”

“Tôi là mẫu thân của Lăng nhi, Bạch Linh Lung”

“Tôi là Tô Mặc Phong, anh cả... đúng ra là huynh trưởng của Lăng nhi”

“Tôi là Tô Mặc Thần, nhị ca của Lăng nhi”

Cả nhà Tô Diệu Đức tự giới thiệu mình với hoàng đế.

Hạ Diệu Vân cùng Tể tướng cũng gật gật đầu với bọn họ. Cả nhà đều là tuấn nam mỹ nữ, nhìn thân phận cũng không phải là người bình thường.

50. Chương 50: Kết Cục Của Lãnh Thanh Thu

“Thì ra sư muội là người đến từ tương lai, khó trách lại không giống người thường như thế”

Trong thanh âm kiên định của Tô Long Ngạo cùng Hạ Diệu Vân, Triển Lệnh Dương cùng Lam Hạo Trần cũng kịp phản ứng. Biểu cảm của hai người có chút phức tạp, giống như là cảm thán, lại giống như thấu hiểu. Tuy nhiên, vẫn nhìn ra được thái độ bọn họ đối với Tô Khinh Lăng vẫn không thay đổi.

”Sai rồi! Không giống người thường là bởi vì con người của chính muội, mà không phải bởi

vì muội là người đến từ tương lai” Tô Khinh Lăng ngoe nguẩy ngón tay, kiên quyết phủ định lời của hai người Triển Lệnh Dương.

Triển Lệnh Dương cùng Lam Hạo Trần sững sốt, sau đó cũng nhin không được mà bật cười.

“Đúng vậy, không giống người thường chính là do bản chất của sư muội”

Đám người Tô Long Ngạo cũng cười. Đúng vậy, một nữ tử có bản chất kiêu ngạo chính là Tô Khinh Lăng, nàng quả thật huênh hoang kiêu ngạo không giống với người thường.

Nhìn thấy trên mặt bọn họ xuất hiện nụ cười yêu thương, đám người Tô Diệu Đức cũng tương đối vui mừng. Người một nhà nhìn nhau, con gái yêu quý mất đi lại trở về, hơn nữa ở thế giới xa lạ còn được nhiều người quan tâm như vậy, bọn họ dĩ nhiên là vui mừng sâu tận đáy lòng.

“Nếu sư phụ mà biết chuyện của sư muội, chỉ sợ cũng sẽ giết mình” Lam Hạo Trần nói.

Triển Lệnh Dương cũng gật gật đầu “Sư phụ thích những điều kỳ quái, nếu biết chuyện của sư muội nhất định không những không cảm thấy sợ hãi mà còn quần quít lấy sư muội, bắt muội kể chuyện ở tương lai cho xem”.

“Nhắc đến hoàng gia gia (1), ta cũng muốn đến thăm người một chút” Tô Long Ngạo nói.

Hiếm khi hắn được xuất cung, lại còn đến Bắc Phượng quốc, đương nhiên phải đến thăm hoàng gia gia rồi.

(1) Hoàng gia gia: Ông nội. Trong cung, danh xưng gọi người thường kèm theo chữ

“hoàng”, chẳng hạn như “hoàng huynh”, “hoàng muội”, “hoàng tẩu”.

“Chúng tôi cũng đi” Tô Diệu Đức mở miệng “Nếu đã là hoàng gia gia của Lăng nhi, lại là sư phụ của con bé thì chúng tôi đương nhiên cũng muốn diện kiến một lần, đồng thời cảm ơn ông ấy đã chăm sóc Lăng nhi suốt thời gian qua”

“Đúng vậy” Bạch Linh Lung cũng gật gật đầu.

“Vậy thì chúng ta cùng đi đi” Tô Mặc Thần cũng rất tò mò với loại tuyệt thế võ công cổ đại. Mặc dù ở hiện đại cũng từng nhìn thấy em gái của em rồi, thậm chí cả cháu ngoại nhỏ xuất ra vài chiêu, nhưng vẫn không bằng tận mắt xem cổ nhân so chiêu với nhau. Hơn nữa, sư phụ của em gái, võ công nhất định là càng xuất thần nhập hóa.

”Thập Nhất hoàng đệ vừa hồi cung, hay là ở đây vài ngày đi. Để huynh tổ chức yến tiệc tẩy trần ọi người rồi hãy đi” Hạ Diệu Vân nói. Thật ra thì hắn muốn Hạ Tư Lạc trở về làm hoàng đế.

“Ở vài ngày cũng không cần, ngày mai lên đường là được rồi” Tô Khinh Lăng cũng không muốn chui rúc trong hoàng cung, nàng quen thuộc nơi này đến không còn nơi nào quen thuộc hơn, ở đây nhiều để làm gì?

“Nhưng mà...”

“Quyết định như vậy đi” Hạ Diệu Vân còn chưa nói, Hạ Tư Lạc đã lạnh lùng quyết định vấn đề.

Hạ Diệu Vân thấy hắn đã quyết định, đương nhiên cũng không nói tiếp nữa.

Đêm đó, Hạ Diệu Vân tổ chức yến tiệc chúc mừng phu thê Hạ Tư Lạc hồi cung. Mà Tô Long Ngạo đã dịch dung, không lấy thân phận đế tôn đến Bắc Phượng đương nhiên cũng không muốn để lộ thân phận của mình.

Dung nhan của tiên hoàng hậu cũng đã thay đổi, quan chức cùng phi tần tham dự yến hội mặc dù đầy bụng nghi hoặc nhưng không người nào dám ăn nói bậy bạ, dù sao danh tiếng hung hãn của Tô Khinh Lăng chính là cả hai nước đều biết.

Cuối cùng, tiệc rượu cũng chấm dứt trong không khí vui mừng.

Bên kia, Lãnh Thanh Thu biến mất một cách thần bí rốt cuộc đã đi đâu?

Thật ra Tô Khinh Lăng đoán cũng đúng, cô ta quả thật đã bị đá bay về hiện đại. Tuy nhiên, kết cục ở hiện đại của cô ta lại có chút thâm trầm.

Lãnh Thanh Thu không cam lòng rốt cuộc cũng bùng nổ. Cô ta tổ chức họp báo để kể lại câu chuyện xuyên không kỳ lạ của Tô Khinh Lăng, thân phận hoàng đế của Hạ Tư Lạc, thậm chí còn có chuyện đám người Tô Diệu Đức cũng xuyên không về cổ đại.

Một lời ra, mọi người lại ồ lên. Chuyện cả nhà Tô Khinh Lăng biến mất đột trước đã đủ quỷ dị, dư luận cũng nhiệt tình xôn xao, mọi người đoán tới đoán lui tán loạn. Bây giờ Lãnh Thanh Thu lại kể rõ nguyên nhân bọn họ biến mất thần bí, tin tức này càng cười điệu hóa hơn so với chuyện lần trước.

Giới truyền thông lập tức liên hệ với tập đoàn Tô thị. Theo như lời Lãnh Thanh Thu nói thì cả gia đình họ Tô đều đang ở cổ đại, như vậy thì đến tập đoàn Tô thị tìm chứng cứ là chuyện đúng nhất. Thế nhưng trước khi đến cổ đại thì Tô Diệu Đức cũng đã để lại một bước đệm, bởi vì không biết có bình an trở về hay không, không biết sẽ đi bao lâu. Thế cho nên bọn họ đã tìm được người thế thân, chuẩn bị chu toàn hết mọi chuyện. Khi giới truyền thông tìm đến người thế thân, đương nhiên cũng chứng minh được lời nói của Lãnh Thanh Thu chính là bịa đặt.

Tập đoàn Tô thị vì bảo vệ hình ảnh của mình nên cũng tổ chức họp báo. Người thế thân đối mặt với ống kính và phóng viên, đập nát lời bịa đặt của Lãnh Thanh Thu. Không chỉ như thế, bọn họ còn nói Lãnh Thanh Thu vì không cam lòng với bối phận cùng danh tiếng của Tô Khinh Lăng, cho nên mới mượn chuyện này để đả kích Tô Khinh Lăng, đồng thời khiến cho mình nổi tiếng.

Về chuyện cả nhà Tô Khinh Lăng biến mất, bọn họ rất thận trọng. Vì để dẹp yên dư luận, bọn họ nói Tô Khinh Lăng đã mang thai đứa con thứ hai, cho nên đã đến một nơi an tĩnh dưỡng thai. Mà chuyện biến mất một cách quỷ dị chỉ là vì dùng một chút ảo thuật gây ấn tượng trước khi chia tay với fan hâm mộ mà thôi.

Đối với lời giải thích như vậy, tuy rằng mọi người vẫn bán tín bán nghi nhưng có một vài nhà khoa học lại đột nhiên nhảy ra nói trên thế giới này vốn dĩ không có chuyện thần quỷ gì cả,

càng không có sự tồn tại của không gian quá khứ hay tương lai, tất cả mọi chuyện đều do con người tự tưởng tượng ra mà thôi. Thế cho nên, chuyện ảo thuật chính là có thể.

Người Trung Quốc chính là kỳ quái như vậy. Nếu như người bình thường nói thì họ vẫn sẽ nghi ngờ, nhưng chỉ cần nhân vật có tiếng tăm lên tiếng thì họ sẽ tin ngay. Dần dần, chuyện cả nhà Tô Khinh Lăng biến mất quý đệ đã được thay thế thành chuyện cô mang thai. Thậm chí còn có người bắt đầu đoán mò xem cô sẽ sinh con trai hay con gái.

51. Chương 51: Quay Về Vô Cực Môn

Vô Cực môn, vạn bóng cây vây quanh, ánh nắng nhàn nhạt chiếu rọi, phong cảnh xinh đẹp như một bức tranh.

Tô Cẩm Châu đứng đó, nhìn môn đồ (1) đang luyện công phía dưới, vừa gật đầu khen, vừa lên tiếng chỉ điểm.

(1) Môn đồ: Đệ tử trong môn.

“Người, hai tay dùng sức một chút. Chưa ăn cơm sao?”

“Còn người nữa, chân nâng lên một chút, lực đá phải mạnh, tốc độ phải nhanh. Hiểu chưa?”

“Dạ, môn chủ!” Nhóm môn đồ cố gắng tập luyện theo lời hăn hướng dẫn.

Tô Cẩm Châu gật gật đầu, lúc này mới yên lặng tiếp tục quan sát.

“Lão đầu, lão đầu, con về rồi này!”

Động tác gật đầu của Tô Cẩm Châu còn chưa xong, chợt nghe thấy thanh âm quen thuộc kia, ánh mắt đột nhiên sáng ngời. Tiểu nha đầu đã trở lại sao?

Môn đồ cũ phía dưới cũng mặt mày vui sướng, nhưng những người mới nhập môn chỉ ngơ ngác đứng đó.

“Các người tiếp tục luyện đi” Tô Cẩm Châu phát phát tay, bóng dáng lại nhanh chóng lướt đi, biến mất nhanh như tia chớp trước mặt bọn họ.

“Sư huynh, môn chủ sao vậy? Là ai tới sao?” Một môn đồ trẻ tuổi cảm thấy khó hiểu, bèn giữ chặt người bên cạnh hỏi.

Môn đồ cũ của Vô Cực môn túm tụm lại, thần bí nói:

“Tiểu ma nữ đã trở lại”

“Tiểu ma nữ?” Môn đồ mới lại càng không hiểu ra sao “Vô Cực môn chúng ta không phải chỉ có Tiểu Đậu Miêu, Xuân Vũ với Hạ Hà là nữ sao? Còn có ai nữa?”

Các nàng được đưa về Vô Cực môn là sau khi Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc biến mất. Tô lão đầu ngoài miệng nói sẽ chăm sóc bọn họ, thật ra chính là tìm người nấu cơm cho Vô Cực môn.

“Chờ một lát các người sẽ biết” Người nói chuyện vẫn thần thần bí bí.

Nhóm môn đồ mới lại càng tò mò, vốn dĩ chẳng còn tâm trí đâu mà luyện công. Một đám đang suy nghĩ xem có nên chạy tới nhìn lén không.

“Tiểu nha đầu, cuối cùng cũng biết mò về rồi sao?” Tô Cẩm Châu kích động chạy ra, kết quả thiếu chút nữa là bị một đám người lạ mặt xuất hiện dọa cho rơi từng trên không trung xuống. “Sao lại nhiều người như vậy?”

Mà đám người Tô Diệu Đức cũng không ngừng đánh giá ông lão tóc bạc khoảng chừng bảy tám chục tuổi trước mặt. Thân hình nhẹ như lông vũ, quả nhiên là cao thủ.

Hai anh em Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần rất tò mò. Thật lợi hại, đây là cao thủ võ lâm trong truyền thuyết sao? Thật sự là rất giống anh hùng trong tiểu thuyết võ hiệp.

“Đồ đệ ngoan, mẫu thân con đâu?” Tô Cẩm Châu vẫy vẫy tay với Hạ Thiếu Lăng “Đến đây cho gia gia nhìn xem, đã cao như vậy rồi đấy!”

“Gia gia...” Hạ Thiếu Lăng nhanh chóng chạy qua.

“Ng Sloan...” Tô Cẩm Châu sờ sờ đầu của Hạ Thiếu Lăng, sau đó đưa mắt nhìn sói xám trong lòng một nữ tử xa lạ, trông mắt nhất thời trợn trắng.

“Con sói kia, sao mày lại chạy đến bên cạnh người khác vậy hả? Mau xuống đây!” Trong lòng lại suy nghĩ chẳng lẽ nữ tử này lại đặc biệt giống như đồ đệ mình, ngay cả con sói xám biến thái này mà cũng bị lừa tới tay được?

“Lão đầu, vẫn chưa nhận ra con sao?” Tô Khinh Lăng trợn trừng, lão đầu này quá ngốc rồi.

“Người...” Vừa nghe thấy lời nói của Tô Khinh Lăng, còn có ánh mắt không kiên nhẫn kia, đôi mắt Tô Cẩm Châu càng trừng to hơn.

“Gia gia, đó là mẫu thân con” Hạ Thiếu Lăng cũng trừng mắt, mỗi lần gặp lại người quen là thêm một lần phải giải thích, mỗi chuyện giải thích thôi cũng đã phát mệt rồi.

“Cái gì?” Tô Cẩm Châu nhìn về phía hai đồ đệ của mình “Nàng ta là tiểu sư muội của các con?”

“Đúng vậy, sư phụ!” Triển Lệnh Dương cùng Lam Hạo Trần đều gật đầu.

“Thế sao lại thay đổi?” Tô Cẩm Châu buông Hạ Thiếu Lăng ra, đi đến trước mặt Tô Khinh Lăng, đánh giá nàng “Tuy cũng xinh đẹp nhưng vẫn kém một chút so với trước kia. Ta nói, con làm gì không làm, lại đi đổi mặt thế hả?”

Lời nói của Tô Cẩm Châu càng làm cho người ta cười sắc sảo. Cái gì gọi là đổi mặt?

Tô Khinh Lăng trợn mắt, tức giận nói:

“Lão đầu, có bản lĩnh thì ông làm một cái đi”

“Sao con lại có thể có một bộ dáng không giống lúc trước được vậy?” Tô Cẩm Châu nhìn nàng một cách nghi ngờ “Đừng nói với ta là con dịch dung, con vốn dĩ không có dịch dung” Ông là cao thủ, đừng mong lừa ông.

“Con cũng đâu có nói mình dịch dung”

“Vậy con...”

“Hoàng gia gia, đường muội thay đổi thành bộ dạng này là có nguyên nhân” Nhìn thấy hoàng gia gia vẫn không giật mình, Tô Long Ngạo cũng cười.

Tô Cẩm Châu quay đầu lại nhìn hần, nói:

“Tháo cái mặt nạ trên mặt người xuống cho ta, thật chướng mắt”

Tô Long Ngạo nghe ông nói như vậy liền tháo mặt nạ da người xuống, lộ ra khuôn mặt tuấn mỹ.

“Bộ dáng này nhìn thật thuận mắt. Tô gia chúng ta, diện mạo chính là xuất sắc nhất thiên hạ”

Tô Cẩm Châu gật gật đầu với Tô Long Ngạo, mọi người nghe thấy lời nói của ông cũng dở khóc dở cười.

Đám người Tô Diệu Đức đã biết, sư phụ Lăng nhi chính là một “lão ngoan đồng”.

“Đúng rồi, các người là ai?” Tô Cẩm Châu nhìn đám người Tô Diệu Đức. Bề ngoài những người này thật kỳ lạ.

“Lão đầu, bọn họ là người nhà của con” Tô Khinh Lăng nói.

52. Chương 52: Hôn Sự Của Từ Khiết Nhi

“Mê Nguyệt cô cô, Liễu Như cô cô...”

Hạ Thiếu Lăng nhìn thấy Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như, hai mắt ngay lập tức sáng lên.

Không ngờ còn có thể gặp bọn họ, mặc dù lão mẫu thân của nó là cung chủ La Sát cung nhưng toàn bộ cô cô đều rất được. Nhân cầu sáng ngời đột nhiên xoay xoay. Ý! Đúng nha, hai người cậu còn chưa có tìm được mẹ. Có nên tìm hai người mẹ cổ nhân xinh đẹp không nhỉ?

“Tiểu thiếu gia, mọi người đã về rồi” Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như giật mình, hai mắt tràn đầy vui vẻ.

“Cung chủ đâu? Cung chủ đang ở đâu?”

“Hai vị cô cô thật bất công, lúc nào cũng nhớ mẫu thân trước” Hạ Thiếu Lăng cong miệng, sau đó hừ một tiếng, đầu xoay sang một bên giống như đang rất giận dữ.

Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như ngượng ngùng, nhưng các nàng thật sự rất nhớ cung chủ, dù sao cung chủ cũng là người đã thay đổi cuộc đời các nàng, tái tạo cho các nàng cuộc sống mới.

“Tiểu thiếu gia, chúng ta cũng rất nhớ người”

“Thôi đi” Hạ Thiếu Lăng hừ lạnh, sau đó chỉ vào Tô Khinh Lăng nói: “Cung chủ của hai vị ở đây”

“Cung chủ?” Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như quả nhiên có phản ứng giống như những người khác, khi nhìn thấy Tô Khinh Lăng đều há hốc mồm.

”Đúng vậy, ánh mắt của các người tuyệt đối không có vấn đề gì, ta chính là cung chủ của các người, cung chủ của các người chính là ta. Khoan đã...” Tô Khinh Lăng giơ tay ngăn lời

nghe vẫn đang trong miệng các nàng ”Ta biết các ngươi có một bụng vẫn đề, để ta từ từ nói cho các ngươi biết”

Kết quả là, Tô Khinh Lăng lại đem câu chuyện của mình kể lại lần nữa. Nói hết một lượt, thiếu chút nữa là nàng trợn mắt té xỉu. Buồn bực! Nếu cứ gặp một người kể một lần, chẳng thà nàng bắt hai tên hoàng đế chiếu cáo thiên hạ rằng Tô Khinh Lăng đã thay đổi dung mạo, đương nhiên không thể nói nguyên nhân thật sự, nếu không chỉ sợ người khác sẽ xem nàng như yêu quái thì khổ.

Sau khi Thu Mê Nguyệt và Liễu Như nghe xong câu chuyện của Tô Khinh Lăng, cả nửa ngày cũng không phản ứng kịp. Tuy nhiên các nàng lại tin rằng nữ tử trước mặt này thật sự là cung chủ, không vì có cô gia hay tiểu thiếu gia bên cạnh, mà chính là ngoại trừ cung chủ các nàng, không còn ai khác có thể không giống người thường như vậy.

“Cung chủ...” Hai người cảm động nhìn, trăm miệng một lời ”Người có thể trở về thật sự là quá tốt rồi”

Tô Khinh Lăng cũng rất may mắn, không ngờ lúc nàng làm bậy đánh bạ mà lại có thể gây dựng nên một lực lượng hùng mạnh cùng những tỷ muội đáng yêu như vậy.

”Cung chủ, tin tức người đã trở lại chúng ta phải báo cho tỷ muội trong cung, bọn họ nhất định sẽ rất vui” Thu Mê Nguyệt nói, nàng gần như có thể tưởng tượng ra cảnh tượng những tỷ muội kia nhảy cẫng lên vì sung sướng.

”Từ từ đã. Hai năm không đến La Sát cung, ta cũng muốn đến đó một chuyến” Tô Khinh Lăng nói, sau đó nhìn Thu Mê Nguyệt và Liễu Như ”Hai năm qua vất vả cho các ngươi rồi. La Sát cung có chuyện hệ trọng gì xảy ra không?”

”Bẩm cung chủ, cũng không chuyện gì đặc biệt, bọn thuộc hạ luôn dựa theo sắp xếp của người mà làm việc” Thu Mê Nguyệt đáp.

“Vậy là tốt rồi” Tô Khinh Lăng gật gật đầu.

“Lăng nhi, em còn là cung chủ của cái gì sao?” Người lên tiếng hỏi, đương nhiên là Tô Mặc Thần.

“Bẩm Nhị thiếu gia, chính là La Sát cung” Liễu Như đáp. Các nàng đã biết những người này là thân nhân của cung chủ ở thế giới trong tương lai, cho nên đối với bọn họ cũng rất tôn kính.

“La Sát cung?” Tô Mặc Thần cùng Tô Mặc Phong nhìn nhau ”Nghe qua có vẻ như rất lợi hại”

Tô Khinh Lăng nhú mồm, liếc xéo hai người một cái.

“Đương nhiên là lợi hại rồi”

“Cái La Sát cung là làm gì? Ở đâu?” Tô Mặc Thần đã bắt đầu tò mò.

“Anh muốn biết thì chúng ta cùng đến đó”

“Được” Tô Mặc Thần gật đầu. Khó khăn lắm mới đến được cổ đại, đương nhiên phải chơi

cho đủ hết tiền vốn đã.

“Khoan đã, vậy ai sẽ kể chuyện thế giới của con cho ta đây?” Tô Cẩm Châu vừa nghe thấy Tô Khinh Lăng phải đi, trong lòng lập tức không vui.

”Yên tâm đi lão đầu, chiều nay Nhị ca của con sẽ kể cho người, ngày một chúng ta sẽ đến La Sát cung” Tô Khinh Lăng đáp.

“Vậy cũng được” Tô Cẩm Châu chậm rãi gật gật đầu.

“Sư phụ, đồ nhi có chuyện xin người làm chủ” Triển Lệnh Dương đột nhiên nhìn Tô Cẩm Châu, nói.

“Chuyện gì?” Tô Cẩm Châu nhìn ngũ đồ đệ của mình. Đồ đệ này mặc dù ôn hòa nhưng thái độ lại rất xa cách người khác. Đột nhiên lên tiếng như thế, không biết hẳn có chuyện gì muốn mình ra tay đây?

”Sư phụ, phụ thân đồ nhi mất sớm, từ nhỏ đã xem sư phụ như phụ thân ruột thịt của mình. Bây giờ con có ý trung nhân, con muốn xin sư phụ làm chủ cho con” Trong mắt Triển Lệnh Dương là một mảnh ôn nhu.

“A? Có ý trung nhân sao? Đây là chuyện tốt nha, cô nương nhà ai đó?” Tô Cẩm Châu cũng vui vẻ thay đồ đệ.

Những người biết chuyện bao gồm Tô Khinh Lăng đều cười thoải mái, sau đó nói với Tô Cẩm Châu:

”Sư phụ, cũng đều là người một nhà. Ngũ sư huynh thích nghĩa muội của con - Từ Khiết Nhi”

“Thì ra là thế” Tô Cẩm Châu gật gật đầu ”Thì ra là Khiết Nhi. Con bé là một cô nương tốt, được rồi, ngày mai ta liền đến chỗ lão vương phi cầu hôn”

“Cám ơn sư phụ” Trên mặt Triển Lệnh Dương đều là vui vẻ.

“Chúc mừng sư đệ...”

“Chúc mừng, chúc mừng...”

“...”

“Khoan đã...” Trong âm thanh chúc mừng, Tô Khinh Lăng như nhớ lại chuyện gì đó, chân mày lập tức nhíu chặt lại ”Không đúng, hoàng huynh, Khiết Nhi không phải đã gả cho Long Thiều Khuynh rồi sao?” Sao nàng lại cảm thấy chuyện này có chút rối rắm, lúc này chỉ lo vui mừng mà lại quên mất chuyện quan trọng. Hơn nữa, nếu nàng nhớ không lầm thì nửa tháng sau khi đại hôn của Khiết Nhi cùng Long Thiều Khuynh diễn ra, nàng mới vì chuyện nội gián trong La Sát cung mà lên đường đến Giang Nam một chuyến, sau đó cả nhà mới ngoài ý muốn xuyên không trở về hiện đại.

“Đúng rồi, con cũng có tham dự hôn lễ của Khiết Nhi a di mà” Hạ Thiều Lăng cũng giật mình.

53. Chương 53: Tô Khinh Lăng - Siêu Cấp Bao Che Khuyết Điểm

“Sư muội...”

Triển Lệnh Dương nhanh chóng giữ chặt Tô Khinh Lăng. Hắn biết sư muội rất bao che khuyết điểm, nhưng nếu như Long Thiếu Khuynh cùng Từ Khiết Nhi không từ hôn thì hắn cùng Khiết Nhi làm sao có thể ở cùng một chỗ.

”Sư muội, Long tướng quân cũng không sai, hắn chỉ là gặp được nữ tử mà hắn yêu thật lòng thôi” Cũng giống như hắn cùng Khiết Nhi lương tình tương duyệt.

“Ai nói hắn đúng?” Tô Khinh Lăng trừng mắt ”Nếu hắn gặp được nữ tử hắn yêu là đúng, vậy thì các ngươi có biết sau khi hắn đưa một nữ nhân bụng to trở về, Khiết Nhi có bị người khác cười nhạo sau lưng không?”

Mọi người im lặng. Đúng vậy, một người mới thành thân không lâu, phu quân lại mang về một nữ nhân đã mang thai, có lẽ mọi người sẽ cảm thông nhưng càng nhiều người sẽ chỉ chỗ sau lưng hơn.

”Hơn nữa, tuy nói hai người bọn họ đều có người trong lòng, nhưng dù sao cũng đã thành thân, trong mắt người ngoài thì nữ tử bị hư luôn bị nói những lời khó nghe. Các ngươi nghĩ rằng Khiết Nhi không bị tổn thương sao?” Tức giận của Tô Khinh Lăng không giảm. Long Thiếu Khuynh chết tiệt, không thích Khiết Nhi thì đáp ứng tứ hôn làm gì? Tuy lúc trước nhìn thấy Khiết Nhi có hảo cảm với hắn mới quyết định giúp nàng, nhưng không ngờ Long Thiếu Khuynh lại là một nam nhân như vậy. Không thương thì từ chối, thành thân làm gì để rồi trở thành một tên phu quân vô trách nhiệm. Còn dám cô phụ nghĩa muội của nàng, muốn chết!

”Lăng nhi, việc này huynh cũng sai. Hơn nữa, huynh cũng đã phạt Thiếu Khuynh rồi, muội hãy bớt giận đi” Tô Long Ngạo trấn an Tô Khinh Lăng đang tức giận bồng bồng ”Huống chi bây giờ Khiết Nhi cùng Lệnh Dương lại lương tình tương duyệt, cũng muốn thành thân rồi. Đây là chuyện tốt, đừng nhớ lại những chuyện không vui nữa...”

”Lăng nhi, con vẫn nên suy nghĩ xem làm sao để tổ chức một hôn lễ náo nhiệt cho nghĩa muội và sư huynh đi” Bạch Linh Lung cũng đi đến bên cạnh Tô Khinh Lăng, vỗ nhẹ lên cánh tay nàng.

Tô Khinh Lăng trừng mắt, tức giận trong lòng vẫn chưa phai.

”Sư muội, huynh biết muội quan tâm đến Khiết Nhi, Khiết Nhi nhất định cũng sẽ rất vui. Thế nhưng đó cũng đều là những chuyện không vui trong quá khứ, Khiết Nhi nhất định cũng không muốn nhắc lại...” Triển Lệnh Dương cũng nói.

Tất cả mọi người cũng khuyên răn Tô Khinh Lăng, đồng thời càng biết rõ công lực bao che khuyết điểm của nàng vẫn chưa giảm xuống. Nhìn tư thế của nàng, chỉ sợ hận không thể nhấn chìm Long Thiếu Khuynh xuống biển.

Tô Khinh Lăng nghe lời nói của mọi người, cuối cùng cũng nhả cơn giận ra.

“Được rồi, vì Khiết Nhi cũng tìm được hạnh phúc của mình, coi như để yên cho hắn một lúc”

Mọi người vừa nghe, nhất thời đều nhẹ nhàng thở ra. Nếu không, thật đúng là không ai có thể tiếp tục khuyên nàng.

Mà ở Nam Diêu quốc xa xa, Long Thiếu Khuynh hắc xì một cái. Hắn đưa tay xoa nhẹ mũi, thầm nghĩ xem ai đang nói xấu sau lưng mình, lại không biết mình đã may mắn tránh được một kiếp nạn.

“Đúng rồi, Lệnh Dương, con đã nói chuyện hôn sự của mình ầu thân con chưa?” Tô

Cẩm Châu hỏi.

“Dạ rồi, mẫu thân nói con phải xin sư phụ làm chủ hôn” Triển Lệnh Dương gật gật đầu. Tuy hắn sanh ra ở vô lâm thế gia nhưng vì phụ thân mất sớm, mẫu thân lại là một nữ nhân nho nhã yếu đuối, rất nhiều chuyện đều do chính hắn tự quyết định. Thế nhưng hôn sự là chuyện quan trọng, cần phải chu đáo trong chuyện cấp bậc lễ nghĩa, cho nên cũng chỉ có thể xin sư phụ dốc lòng một chút.

”Được rồi, tối nay chúng ta thương lượng trước, sau đó sẽ gửi thư đến cho lão vương phi xem ý tứ nhà gái như thế nào” Tô Cẩm Châu nói.

“Chúng ta cũng phải đến thăm lão vương phi một lần” Tô Diêu Đức nói.

Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng, ý muốn hỏi bao giờ sẽ đề cập chuyện xuyên không với lão vương phi.

Tô Khinh Lăng nghĩ nghĩ, sau đó nhìn Tô Diêu Đức cùng Bạch Linh Lung, nói:

”Cha mẹ, chuyện của mẫu thân cũng không cần vội, con vẫn chưa nói chuyện của chúng ta cho người biết”

Đám người Tô Diêu Đức liền nhú chặt chân mày, nhưng biết rõ nàng có cách của nàng, vì thế chỉ gật gật đầu.

“Được, chờ khi nào con nói cho lão vương phi, chúng ta sẽ đến thăm”

Tô Khinh Lăng cũng gật gật đầu, nhìn mọi người nói:

” Hôn sự của Ngũ sư huynh cùng Khiết Nhi phải làm thật long trọng, không thể qua loa. Hơn nữa ta còn muốn khiến cho những người từng nói loạn sau lưng Khiết Nhi biết, Khiết Nhi của chúng ta gả đi có bao nhiêu hạnh phúc...” Nàng phải xả giận giùm Khiết Nhi ”Cho nên chúng ta không thể nóng vội. Nếu vậy thì sư phụ, Ngũ sư huynh, Nhị sư huynh, mọi người về hoàng cung thương nghị chuyện hôn sự trước. Chúng ta cứ đến La Sát cung một chuyến, sau đó đoàn tụ với mọi người để tính tiếp chuyện hôn sự”

“Cũng được” Tô Cẩm Châu gật gật đầu “Hai bên cùng làm”

Tô Khinh Lăng gật đầu, sau đó nhìn Tô Long Ngạo, khóe miệng nhếch lên một nụ cười tính kế.

”Hắc hắc, hoàng huynh, Khiết Nhi là nghĩa muội của muội, nhưng lại do huynh phong quận

chúa. Có phải huynh cũng nên ra chút hồi môn không nhỉ?”

Tô Long Ngạo sững sốt, sau đó nhin không được mà bật cười.

“Muội đó, biết rõ huynh sẽ không nói chữ không rồi mà còn hỏi”

“Vậy thì đa tạ hoàng huynh” Tô Khinh Lăng khom người chào hấn một cái.

Tô Long Ngạo im lặng, sau đó lắc lắc đầu.

”Hay là vậy đi, huynh sẽ cùng hoàng gia gia trở về Nam Diêu. Không có huynh ở đây thì chuyện hôn sự cũng không có gì không tốt”

“Được” Đối với quyết định của Tô Long Ngạo, Tô Khinh Lăng đương nhiên là gơ hai tay tán thành “Hoàng huynh, huynh trở về nói với tên Long Thiếu Khuynh kia, tốt nhất là đừng để muội gặp hấn, nếu không thì hấn nhất định sẽ phải ném mùi đau khổ”

Tô Long Ngạo lắc lắc đầu, trong lòng cũng thay Long Thiếu Khuynh mặc niệm ba tiếng.

Người mà hấn từng yêu thương lại cố tình chán ghét, hấn cũng rất đáng thương.

54. Chương 54: Công Kích La Sát Cung

“Bẩm hai vị hộ pháp, có người xâm nhập La Sát cung”

Giữa lúc Tạ Diêu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi nhớ đến Tô Khinh Lăng thì đột nhiên một tỷ muội trong cung cầm kiếm chạy đến thông báo, y phục nàng ta cũng đã nhuốm đầy máu.

Tạ Diêu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi đứng lên, trầm giọng hỏi:

“Sao lại thế này?”

”Bẩm hai vị hộ pháp, đột nhiên có một nhóm hắc y nhân xông vào trong cung. Các tỷ muội không địch lại, đã có không ít tỷ muội bị thương...” Nàng kia hồi đáp.

Tạ Diêu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi vừa nghe, sắc mặt liền trầm xuống, sau đó quát:

“Đi!” Hai bóng dáng xẹt qua nữ tử bị thương, bay nhanh ra ngoài.

Ngoài điện, bọn họ liền nhìn thấy các tỷ muội trong cung đang hỗn chiến cùng một nhóm hắc y nhân. Những hắc y nhân kia võ công không tệ, hơn nữa còn ra tay ngoan độc. Dao quang kiếm ảnh xuất hiện, lại có không ít tỷ muội ngã xuống.

Tạ Diêu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi kinh hãi. Lục đại hộ pháp La Sát cung bây giờ chỉ có hai người bọn họ ở trong cung, lại không ngờ rằng bị cường địch đột kích.

“Phỉ nhi, chúng ta lên!”

Tạ Cẩn Nhi rút kiếm, bay nhanh về phía đám hắc y nhân kia. Tạ Diêu Phỉ cũng theo sát phía sau, cả hai nhanh chóng giao thủ cùng cường địch.

“Các ngươi là ai mà dám xông vào La Sát cung?” Hai người so chiêu cùng hắc y nhân, đồng thời cũng lên tiếng chất vấn.

Đám hắc y nhân kia che kín mặt, không nói một lời, ánh mắt bọn họ đại ra, giống như những

hình nhân bị người khác thao túng.

Tạ Diệu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi không hỏi ra thân phận của bọn họ, đành phải không ngừng công kích. Tuy nhiên, trong đầu bọn họ lại xuất hiện ý nghĩ:

Xem ra hôm nay La Sát cung nguy rồi!

Giữa lúc bọn họ quyết tâm đánh tới cùng, hai bóng dáng nhanh chóng xông vào, nhảy xuống trước mặt bọn họ, mạnh tay chống đỡ công kích của những hắc y nhân kia.

“Nguyệt nhi, Nhứ nhi!”

Tạ Diệu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi kêu lên, không ngờ đồng bạn lại trở về đúng lúc như thế.

“Cẩn nhi, Phỉ nhi, các người không sao chứ?” Thu Mệ Nguyệt cùng Liễu Nhứ vừa giao thủ cùng hắc y nhân, vừa quan tâm hỏi.

“Không sao. Sao hai người lại trở về lúc này?” Đồng bạn gấp gáp trở về khiến cho Tạ Diệu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi có thêm sức mạnh.

“Tin tốt đây, cung chủ đã trở lại” Thu Mệ Nguyệt đáp, kiếm trên tay vẽ một đường, đâm chết một hắc y nhân.

“Thật sao? Thật tốt quá!” Bọn họ lại nhìn thấy hi vọng. Trong mắt bọn họ, chỉ cần có cung chủ ở đây thì bất kỳ chuyện gì cũng không cần phải lo nữa.

“Ừ, sẽ tới ngay thôi!”

Những hắc y nhân kia dường như nghe thấy lời nói của bọn họ, ánh mắt biến đổi, lực công kích càng mạnh hơn.

Lúc đầu bọn họ còn ngăn cản được mấy chiêu, nhưng sau đó bọn họ liền nhận ra những hắc y nhân này giống như đang liều mạng, nhất thời phải lui về sau một bước.

Xoẹt!

Cánh tay Tạ Cẩn Nhi bị một hắc y nhân đâm bị thương, máu tươi lập tức chảy ra thấm đỏ cả áo bào.

“Cẩn nhi!” Bọn họ ngay lập tức hoảng hốt.

“Chuyện gì đây? Các người tiếp đón bốn cung chủ bằng bữa tiệc này sao?” Ngay lúc đó, đoàn người Tô Khinh Lăng đã tới. Những người đến từ hiện đại vừa nhìn thấy tình trạng đầm máu trong La Sát cung liền bị dọa cho sợ hãi.

Chỉ có Tô Khinh Lăng, Hạ Tư Lạc cùng Hạ Thiếu Lăng là mặt không đổi sắc. Hạ Thiếu Lăng chịu trách nhiệm trấn an ông bà ngoại.

Mà Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần sau khi hoảng sợ lại khôi phục sự bình tĩnh, nhưng khuôn mặt tuần tú vẫn có chút tái nhợt. Thì ra tiểu thuyết võ hiệp viết về cổ đại cũng không sai, đánh nhau đến đâu rơi máu chảy.

“Cung chủ...” Thu Mệ Nguyệt cùng Liễu Nhứ nhìn thấy Tô Khinh Lăng tới, trong lòng đều nhẹ nhàng thở ra.

Tạ Diệu Phỉ cùng Tạ Cẩn Nhi đang bị thương lại nhìn dung nhan xa lạ của Tô Khinh Lăng,

ánh mắt đầy ngập sự khó hiểu. Nữ tử này thật sự là cung chủ sao?

“Ừ!” Tô Khinh Lăng gật gật đầu với các nàng, sau đó nói: “Các người đều lui ra đi”

Bốn người Tạ Diệu Phi bảo vệ Tạ Cẩm Nhi thối lui qua một bên, nhưng ánh mắt hai người kia vẫn nhìn chăm chăm vào một Tô Khinh Lăng không phải là Tô Khinh Lăng trước kia.

“Phu quân à, đến lúc chúng ta được hoạt động gân cốt rồi” Tô Khinh Lăng nhếch môi cười với Hạ Tư Lạc.

Tạ Cẩm Nhi cùng Tạ Diệu Phi giật mình, quả nhiên chỉ cung chủ mới có phong thái như vậy. Thân ảnh hai vợ chồng Hạ Tư Lạc nhoáng lên một cái, như hai chú hoàng đế công kích mãnh liệt đến những hắc y nhân kia.

Đám người Tô Mặc Phong chỉ thấy quang ảnh hiện lên, chưa kịp nhìn kỹ thì những hắc y nhân kia đã ngã xuống mặt đất, tất cả đều đi gặp Diêm vương.

“Trời ạ! Quá cường hãn!!!”

Tô Mặc Thần há to miệng, không thể khép lại. Hắn không thể tin vào mắt mình được nữa, em gái cùng em rể của mình có thể lợi hại như thế sao? Thân thủ của bọn họ nhanh như một làn gió, hắn không thể nào nhìn rõ được, còn những hắc y nhân lợi hại lúc này đã chết không kịp ngáp.

Tô Mặc Phong cũng rất kinh ngạc, đồng thời cũng cao hứng. Lăng nhi có thân thủ như vậy ở thế giới cổ đại này thật ra lại là chuyện tốt, ít nhất có thể tự bảo vệ bản thân.

“Lăng nhi, mau đến đỡ mẹ con” Ngay lúc hai anh em cảm thán, thanh âm của Tô Diệu Đức truyền đến.

Ba anh em cùng nhìn lại, chỉ thấy sắc mặt mẹ của mình tái nhợt, xem ra là bị hù không nhẹ. Tô Khinh Lăng gật đầu, định đi đến đỡ thì lại ngửi thấy mùi máu tươi trên người mình, lúc này mới nhú nhú mày:

“Nhi tử, đưa ông bà ngoại và hai cậu vào trong đi”

55. Chương 55: Tu La Cung

“Nàng là nữ nhân như thế nào?”

Tu La cung chủ đưa ngón tay dài của mình vuốt vuốt mái tóc đen, bên trong chiếc mặt nạ màu vàng lộ ra đôi mắt phượng hẹp dài có vài phần hứng thú dạt dào, thoát nhìn như cảm thấy rất hứng thú với La Sát cung chủ - Tô Khinh Lăng.

“Bẩm cung chủ, thuộc hạ không nhìn thấy rõ” Hắc y nhân run rẩy đáp. Đám người bọn họ đã bỏ chạy trở về khi nghe thấy La Sát cung chủ trở về.

Tu La cung chủ nghe vậy, đôi mắt híp lại, ánh mắt càng lạnh hơn. Người này giơ tay lên, hạ xuống, mặt của hắc y nhân đang quỳ trên mặt đất bỗng nhiên sưng phồng lên.

“Một đám phé vật, lưu các người lại còn có ích gì?”

“Cung chủ tha mạng!” Hắc y nhân hoảng sợ. Tuy bọn họ đều là nam nhân nhưng lại sợ hãi vị nữ cung chủ trước mặt này. Chưa từng có ai nhìn thấy dung nhan của cung chủ bọn họ, nhưng tính tình lãnh khốc, tàn nhẫn, phương pháp đối phó với người khác lại khiến bọn họ sợ muốn chết.

“Hừ! Các người vậy mà còn mặt mũi cầu xin tha thứ?” Đôi mắt Tu La cung chủ híp lại “Khó khăn lắm mới chờ cho La Sát cung thiếu người để ra tay, các người lại có thể thất bại, phá hủy kế hoạch của bốn cung chủ...” Nàng cảm thấy hứng thú với La Sát cung, cho nên mới muốn nhét La Sát cung từng là kỳ tích trong chốn vô lâm giang hồ vào trong túi mình.

Đám hắc y nhân đều cúi đầu, ngay cả hít thở cũng không dám.

Tu La cung chủ nhìn thấy bộ dạng đó của bọn họ, lại là một trận lửa giận ngất trời. Hắc bào giương lên, nàng quát:

“Lăn ra ngoài cho bốn cung chủ!”

“Vâng!” Đám hắc y nhân cơ hồ là chạy lăn ra ngoài.

Tu La cung chủ đứng đó, ngón tay gầy nhẹ lên thành ghế.

”La Sát cung chủ sao? Bốn cung chủ thật muốn nhìn xem, người rốt cuộc là nhân vật là như thế nào”

Dứt lời, nàng đứng lên, thân hình lướt qua, biến mất khỏi phòng.

Đại điện La Sát cung.

Cả nhà họ Tô sau khi tắm rửa thay đổi quần áo liền trở thành những nhân vật bất phàm.

Bạch Linh Lung vẫn còn sợ hãi cảnh tượng máu me lúc nãy, vì thế Tô Diệu Đức phải ở trong phòng cùng bà. Mà Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần lại xuất hiện ở đại điện cùng phu thê Tô Khinh Lăng.

Hạ Thiếu Lăng vì đã lâu không đến La Sát cung cho nên cũng một mình chạy tới chạy lui làm chuyện của mình.

Trong đại điện, mọi người im lặng uống trà. Ai cũng có suy nghĩ riêng của mình, trong điện một mảnh yên tĩnh.

“Cung chủ...”

Bốn người Tạ Diệu Phi, Tạ Cẩm Nhi, Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như đi đến. Tạ Diệu Phi cùng Tạ Cẩm Nhi đều đã được Thu Mê Nguyệt giải thích nguyên nhân vì sao Tô Khinh Lăng thay đổi dung nhan, bây giờ bọn họ nhìn Tô Khinh Lăng vẫn cảm thấy không thể tưởng tượng nổi.

“Mọi chuyện đều đã xử lý xong chưa?” Tô Khinh Lăng hỏi.

“Bẩm cung chủ, mọi chuyện đều đã được xử lý”

“Bao nhiêu tỷ muội trong cung thương vong?” Tô Khinh Lăng hỏi, thanh âm nhẹ vô cùng nhưng lại lộ ra hàn khí. Lại có thể dám trêu vào La Sát cung, nàng không khiến cho giang hồ

gà bay chó sủa, thê không làm cung chủ.

“Bẩm cung chủ, tất cả là năm mươi bốn tỷ muội bị thương, bảy mươi ba tỷ muội đã chết”

Bốn người bẩm báo cũng cảm thấy bi thương. Tận mắt nhìn thấy những tỷ muội từng sớm chiều ở chung chết đi, các nàng hận đến nghiến răng nghiến lợi, trong lòng ước gì có thể đâm cả ngàn nhát dao lên người đám hắc y nhân kia, càng muốn đem kẻ giết dây ra nghiến xương thành tro, vì những tỷ muội đã thương vong mà báo thù.

Hạ Tư Lạc, Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần nghe vậy, cũng nhin không được mà nhúu mày. Chết cùng bị thương hơn một trăm người, xem ra thật sự là tổn thất lớn đối với La Sát cung. Bọn họ lo lắng nhìn Tô Khinh Lăng, lại nhìn thấy ý cười trên mặt nàng, nhưng nụ cười kia lại lạnh đến cực điểm, khiến cho người ta nhin không được mà rùng mình.

“Một trăm hai mươi bảy người, khoản nợ này, La Sát cung ta nhớ kỹ” Tô Khinh Lăng lạnh lùng nói.

Đám người Tạ Diệu Phỉ cũng gật gật đầu, nắm chặt nắm tay.

“Thù này nhất định phải báo”

”Thù thì đương nhiên phải trả, nhưng trước tiên các ngươi hãy lo trị liệu cho những tỷ muội bị thương đã, bên cạnh đó hãy an táng cho những tỷ muội đã chết thật long trọng. Nếu bọn họ còn có người thân thì hãy lập danh sách, sau đó nhất định phải chăm lo cho họ đầy đủ”

“Tuân lệnh!” Các nàng gật gật đầu.

”Còn nữa, giang hồ hai năm qua có chuyện gì đặc biệt không? Có nghĩ ra thân phận của đám hắc y nhân kia chưa?” Rời khỏi đây hai năm, tình thế ở đây nàng đã không còn hiểu rõ.

”Bẩm cung chủ, trong hai năm người rời khỏi, trong chốn vô lâm lại xuất hiện một Tu La cung thần bí” Thu Mê Nguyệt đáp.

“Tu La cung?” Tô Khinh Lăng nhíu mi. “Giống như La Sát cung sao?”

Đám người Tô Mặc Thần cũng nghĩ như vậy. Tu La, La Sát, hai cái tên này dễ khiến cho người ta cảm thấy giống nhau.

“Đúng vậy, nghe nói Tu La cung chủ là một nữ tử thần bí, mà môn nhân lại chỉ toàn nam tử” Tạ Cẩm Nhi cũng bổ sung. Các nàng còn nghe nói Tu La cung chủ kia cực kỳ tà môn.

“Trong hơn một năm nay, Tu La cung kia có những hành động gì?” Tô Khinh Lăng cảm thấy những hắc y nhân lần này là đến từ Tu La cung, loại cảm giác này rất mãnh liệt.

”Bẩm cung chủ, Tu La cung này rất thần bí, nhưng hơn một năm nay lại ra tay rất nhiều. Một vài người trong chính đạo, còn có phú thương và quan chức đã bị giết, mà cái chết của những người này cũng có liên hệ đến Tu La cung” Liễu Như cũng đem những chuyện từng được điều tra ra bẩm báo.

“Nói như vậy, Tu La cung chẳng có gì khác với tổ chức sát thủ?” Lòng mày Tô Khinh Lăng nhíu chặt.

“Có thể nói như vậy” Bốn người cũng không dám chắc chắn.

56. Chương 56: Mỹ Nữ Phượng Nhân Câu Hồn Người

Tu La cung, theo kết quả Tô Khinh Lăng tìm hiểu được thì nằm ở phương hướng ngược với La Sát cung, một bắc một nam. Muốn đến Tu La cung phải băng qua một ngọn núi cao cùng rừng rậm xanh thẳm, mà trên núi kia lại nghe nói có một đám sơn tặc lợi rất hại.

Giang Nam không giống như Bắc Phượng an bình xinh đẹp, nơi này đâu đâu cũng lộ ra sự khí phách hào hùng.

Đám người Tô Khinh Lăng đi đến ngọn núi cao giữa khu rừng rậm thì đã là lúc mặt trời lặn, bầu trời như một lồng đỏ trứng gà, đỏ quạch bao phủ mặt đất.

“Khu rừng này rất cổ quái, mọi người phải cẩn thận” Tô Khinh Lăng đẩy cửa xe ngựa, lộ ra một góc quang cảnh bên ngoài, sau đó nói với mọi người.

“Vâng, cung chủ!” Mọi người nghe vậy đều lấy lại tinh thần.

Tô Khinh Lăng lui về trong xe ngựa, đầu gối lên bả vai của Hạ Tư Lạc, đôi mắt híp lại, lắng tai nghe thanh âm bánh xe nghiền qua nhánh cây cùng những chiếc lá rụng trên mặt đất.

Hạ Tư Lạc cũng mím môi không nói, vòng tay ôm lấy bả vai thê tử, đôi mắt ẩn chứa sự ôn nhu.

Đội ngũ La Sát cung vừa đi được nửa đoạn đường, đột nhiên một đám sơn tặc mang theo binh khí vọt xuống chân núi, ngăn cản đường đi của họ.

“Các người là ai? Tránh ra!”

Người cười tuần mã mở đường phía trước chính là Tạ Diệu Phi, Tạ Cẩm Nhi, Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như đang đeo mạn sa (1) che mặt, mà Quý Nguyệt Liên cùng Ngân Tâm Nhụy thì phụ trách đóng quân bảo vệ La Sát cung.

(1) Mạn xa: Tấm vải mỏng dùng để che mặt của nữ tử ngày xưa.

”Lão đại, lần này là một đám tiểu nương (2), xem ra ông trời cũng không đối xử tệ bạc với chúng ta nha” Đám sơn tặc kia nhìn chằm chằm vào đám người Tạ Diệu Phi. Mẹ no! Ăn cướp mà còn gặp một đám mỹ nữ, còn có chuyện gì vui vẻ hơn sao?

(2) Tiểu nương: Những nữ tử xinh đẹp còn trẻ tuổi.

Đám sơn tặc híp mắt nhìn thân thể các nàng từ trên xuống dưới.

“Nhìn cái gì vậy? Dám nhìn nữa ta liền móc mắt các người ra” Đám mỹ nhân đồng thời hung tợn trừng mắt bọn chúng.

“Đã đẹp lại còn rất danh giá” Bọn sơn tặc vỗ vỗ cằm, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm các nàng.

“Rất có hương vị, ha ha ha...” Đám sơn tặc kia nói xong liền cười ha hả.

“Các huynh đệ, lên, đem những nữ nhân này về làm áp trại phu nhân” Lão đại đám sơn tặc kia vung tay lên, ra lệnh.

“Dạ!” Đám sơn tặc xoa tay, nhanh chóng chạy về phía các nàng.

Bốn người Tạ Diệu Phi đã sớm hận không thể chém chết đám sơn tặc chết tiệt này, chúng tự động dâng mình đúng lúc rất hợp với ý các nàng. Không đợi bọn chúng đến gần, tỳ muội La Sát cung đã rút kiếm ra khỏi vỏ, đánh cho đám sơn tặc thất bại thảm hại.

Sơn tặc đều là mãng phu (3), công phu tay chân chủ yếu dựa vào sự cứng rắn cùng sức mạnh. Tuy nhiên dù sao cũng không thể so sánh với đệ tử La Sát cung do một tay Tô Khinh Lăng dạy dỗ ra. Hơn nữa, bọn chúng cũng bởi vì khinh địch nhân là nữ tử, cho nên kết cục hiển nhiên là một đám sơn tặc chặt vật, vô cùng chặt vật.

(3) Mãng phu: Đàn ông hung hãn, lỗ mãng, thô bạo.

“Phi nhi, các người đừng giết hết bọn chúng, tích chút đức đi” Tô Khinh Lăng để mặc cho các nàng đánh một trận sảng khoái rồi mới đẩy cửa xe ngựa ra, bộ dạng uể oải nói một câu. “Tuân lệnh, chủ tử!” Đám sơn tặc nghe thấy mỹ nhân đột nhiên xuất hiện nói muốn thả cho mình một con ngựa, nhưng ánh mắt của các nàng lại sáng đến đáng sợ, bọn họ liền biết vị chủ tử kia chỉ là nói mát thôi (4). Lưu cho bọn chúng một mạng chính là chính đến sống không bằng chết.

(4) Nói mát: Cố tình nói ngược lại với lòng mình.

Kết quả là, trong lúc bọn sơn tặc nghĩ rằng tính mạng mình có thể được lưu lại thì bốn người Tạ Cẩm Nhi công kích càng thêm hung hãn.

“Nương ơi, cứu mạng...”

Một đám sơn tặc nhìn thấy bốn nữ nhân hùng hổ, cả đám đều hô to, chống đỡ không được. Ai cũng hận không thể lập tức cúp đuôi chạy trốn.

“Muốn chạy trốn? Không có cửa đâu!”

Bốn người Tạ Cẩm Nhi sao có thể để cho bọn sơn tặc này chạy trốn, đuổi sát sau đít không một tên thoát được.

Đúng lúc này, một chiếc xe ngựa không ngờ lại chạy đến trước mặt ngăn đường đi của đám sơn tặc kia.

Sơn tặc nhìn thấy tên đánh xe ngựa giống như một gã sai vặt không có công phu, ánh mắt sáng lên liền lập tức đánh về phía chiếc xe ngựa.

Thế nhưng chủ ý của đám sơn tặc lại sai đường. Ngay lúc bọn chúng đánh tới gã sai vặt, một dây lưng màu đen đột nhiên bắn ra từ trong xe ngựa, không chút lưu tình đánh cho đám sơn tặc ngã đầy trên đất.

“Ôi...” Đám sơn tặc choáng váng.

Bốn người Tạ Diệu Phi đuổi theo sơn tặc cũng đứng nguyên tại chỗ, đưa mắt nhìn chiếc xe ngựa kia, không biết bên trong là địch hay bạn.

Nhất thời, cả cánh rừng đều là âm thanh kêu la thảm thiết của đám sơn tặc.

“A Thanh, dọn đồng rác rưởi kia đi” Thanh âm mềm yếu đến tận xương cốt của nữ tử truyền ra từ trong xe ngựa.

Bốn người Tạ Phỉ Nhi nhìn nhau, càng cảm thấy hứng thú với người bên trong.

“Dạ!” Chỉ thấy gã sai vặt tưởng chừng như không có công phu lại vung roi đánh ngựa lên hất tung đám sơn tặc, không quan tâm đến bộ dạng đầu rơi máu chảy của chúng.

Sau đó A Thanh nhìn chằm chằm bốn người, mở miệng nói:

“Các cô nương, xin nhường đường”

Bốn người nhìn nhau, sau đó lui qua một bên.

“Phỉ nhi, chúng ta cũng đi thôi” Tô Khinh Lăng vẫn tựa vào thành xe ngựa, thanh âm cũng là bộ dạng uể oải. Mặc dù tư thế đứng đó không có chút mị thái của nữ tử nhưng ngữ điệu vẫn khiến người khác phải ghé mắt nhìn. Mà sói xám vốn dĩ vẫn nằm ườn trong xe ngựa lại đột nhiên nhảy ra chui vào trong lòng nàng, đôi mắt sói hẹp dài híp lại, biểu cảm uể oải giống như chủ nhân của mình.

Cánh cửa xe ngựa kia chợt bị đẩy ra, không biết có phải là do nghe thấy thanh âm của Tô Khinh Lăng hay không. Bốn người Tạ Diệu Phỉ đưa mắt nhìn người thần bí trong xe, quả nhiên giống với thanh âm kiều mị lúc nãy. Bên trong xe chính là một nữ tử mặc áo trắng phiêu phiêu, trên mặt che mạn sa chỉ lộ ra cặp chân mày và đôi mắt phượng hẹp dài câu hồn người.

57. Chương 57: Huyết Tẩy Tu La Cung

“Phỉ nhi, chúng ta đi”

“Vâng, chủ tử!” Các nàng không nhìn nữ tử mắt phượng kia nữa, chỉ quay đầu lại, thân hình lướt qua nhảy lên lưng ngựa, nghiêng người đi qua chiếc xe của nữ tử kia.

Nữ tử mắt phượng nhìn thấy thân thủ của bốn người Tạ Diệu Phỉ thì đáy mắt xẹt qua một tia sáng rất nhanh, sau đó lại rũ mắt xuống.

Xe ngựa của Tô Khinh Lăng lướt qua xe ngựa của nữ tử mắt phượng kia, ánh mắt hai người giao nhau, sau đó tự tách ra.

Hai chiếc xe ngựa cách nhau càng lúc càng xa, đi về hai phương hướng khác biệt.

Nửa canh giờ sau, đoàn người Tô Khinh Lăng cuối cùng cũng tới Tu La cung.

Tu La cung là một tòa cung điện bằng đá, thoạt nhìn rất cứng rắn. Mà ngoài cung, một đám hắc y nhân thân hình cao lớn đang đi qua lại tuần tra.

“Cung chủ, bây giờ chúng ta làm gì?” Xe ngựa của bọn họ dừng lại trong cánh rừng cách Tu La cung không xa, cũng không đi vào trong ngay lập tức.

“Làm gì à?” Tô Khinh Lăng vỗ về bộ lông mềm mại của sói xám, khóe môi nhếch lên, mang theo nụ cười khiến cho người ta không đoán ra được “Cái này mà còn hỏi sao? Đương nhiên là đập phá Tu La cung, báo thù rửa hận rồi”

Nháy mắt, bốn người chột ngây ngốc, nhưng đã hiểu ra rất nhanh. Xem ra cung chủ là muốn nghênh ngang đi vào rồi, tuy rằng rất lỗ mãng nhưng cũng vì đây là cung chủ của các nàng, mọi chuyện đều rất đương nhiên.

“Đi thôi”

Tô Khinh Lăng giơ tay lên, sau đó tự điều khiển xe ngựa đi về phía Tu La cung.

“Người đang tới là ai?” Thủ vệ Tu La cung nhìn thấy một nhóm người vây quanh một chiếc xe ngựa đang nghênh ngang xuất hiện liền cả kinh. Phút chốc, một đám tuốt đao ra khỏi vỏ, nhìn chăm chăm bọn họ.

Xe ngựa chột dừng lại, Tô Khinh Lăng ôm sói xám bước xuống xe, theo sau là Hạ Tư Lạc. Hai người có vẻ ngoài xuất sắc xuất hiện rước lấy ánh mắt lạ lùng của những thị vệ Tu La cung, nhưng bọn họ lại càng không dám khinh thường. Nguyên nhân là bởi vì những người này thật không đơn giản, chỉ sợ là không có thiện chí như bề ngoài, mà hiện tại cung chủ cũng đã rời cung, bọn chúng cần phải cẩn thận hơn.

“Đúng là không có mắt, vậy mà lại không biết bốn cung chủ” Tô Khinh Lăng cố ý trêu chọc bọn hắn, sau đó vung tay lên với người bên cạnh “Nói cho bọn chúng biết, bốn cung chủ là ai” Có chết cũng phải cho bọn chúng biết ai đã ra tay giết mình.

“Chủ tử là La Sát cung chủ” Bốn người Tạ Diệu Phỉ trầm miệng một lời.

“La Sát cung?” Thủ vệ Tu La cung kinh hãi, cảnh giới lập tức gia tăng.

“Đúng vậy. Cung chủ các ngươi đang ở đâu? Bảo nàng ta ra đây” Tô Khinh Lăng không lập tức đại khai sát giới, mà là chỉ đích danh cung chủ Tu La cung ra tìm cái chết. Người ngoài đây đều là tiểu la lâu, vị cung chủ kia mới chính là mấu chốt. ‘Bắn người trước tiên phải bắn ngựa, bắt giặc trước tiên phải bắt vua’, bắt Tu La cung chủ, những chuyện còn lại cũng không cần phải ra tay nữa.

“Đi thông báo các hộ pháp” Thủ vệ Tu La cung cẩn thận sai người đi vào báo tin.

Rất nhanh, một đoàn hắc y nhân từ trong Tu La cung đi ra, nhân số nhiều gấp mấy lần nhóm người Tô Khinh Lăng. Thế nhưng đối mặt với nhiều địch nhân như vậy, đám người Tạ Diệu Phỉ lại không chút khiếp sợ.

Trong nhóm hắc y nhân kia, có hai người thoát nhìn như người đứng đầu. Khi hai người này bước lên đánh giá Tô Khinh Lăng, họ cũng kinh ngạc, không ngờ La Sát cung chủ lại là tuyệt thế mỹ nữ như vậy. Trên người nàng không chút sát khí, chỉ có hơi thở của bậc vương giả, nhưng ánh mắt kia lại sâu không lường được. Điều đó khiến cho bọn họ hiểu rằng vị cung chủ này nhất định rất khó đối phó.

Một nam tử bước lên, ôm quyền nói:

”La Sát cung chủ đại giá quang lâm, không từ xa tiếp đón, thất lễ rồi. Tuy nhiên, Tu La cung cùng La Sát cung không có lui tới, không biết cung chủ đến đây là vì chuyện gì?” Hồng rồi, cung chủ vừa rời khỏi, không biết người truyền tin có đuổi theo kịp hay không?

“Giả vờ hồ đồ làm gì? Tất cả mọi người đều biết nguyên nhân rồi cơ mà” Tô Khinh Lăng lơ đãng vuốt ve bộ lông mượt mà của sói xám ”Mấy ngày trước, người của quý cung đã đến viếng thăm La Sát cung rồi...”

Đám người Tu La cung rùng mình, không ngờ bọn họ đã điều tra ra được nhanh như vậy.

“Cung chủ, nói nhiều cùng bọn chúng làm gì? Thay các tỷ muội đã chết báo thù đi!” Bốn người Tạ Diệu Phỉ đã kìm nén không được, hận không thể lấy máu những người này để tế điện những tỷ muội đã chết đi.

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, đi đến bên cạnh Hạ Tư Lạc, giơ tay nói: “Lên đi”

Nhận được mệnh lệnh của Tô Khinh Lăng, người bên La Sát cung nhanh chóng xông lên như nước thủy triều dâng.

Hỗn chiến, bắt đầu.

Giờ khắc này, không có nam nhân, không có nữ nhân, chỉ có địch nhân. Dao quang kiếm ảnh, huyết tinh giàn giụa. Trong một khoảng thời gian thật ngắn, trước cổng Tu La cung đã trở thành một chiến trường máu.

Bốn người Tạ Diệu Phỉ mang theo cừu hận mà đến, ánh mắt mọi người đều là màu đỏ, không ngừng tung kiếm chém giết người của Tu La cung. Kiếm lên kiếm xuống, giống như xem đầu của bọn chúng như củ cải mà chẻ ra.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc vẫn không động thủ, bởi vì trước mắt đám người Thu Mê Nguyệt vẫn có thể tự đối phó được. Hơn nữa nếu không sai thì nữ tử mất phượng che mặt lúc nãy chính là Tu La cung chủ. Đừng hỏi tại sao nàng biết, có đôi khi trực giác của nữ nhân chính xác đến đáng sợ. Nàng đang chờ cơ hội giao thủ cùng nữ nhân mất phượng câu hồn kia.

Máu bắn khắp nơi, không rõ là của người Tu La cung hay La Sát cung. Xung quanh giống như địa ngục, Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc lại cố tình đứng bên ngoài như hai người không liên quan, biểu cảm không chút thay đổi.

58. Chương 58: Hai Cung Chủ Quyết Đấu

Tô Khinh Lăng nhíu mi, khẽ cười với mỹ nhân mất phượng.

“Lại gặp mặt”

Tu La cung chủ cũng nhíu mày, nhìn lại nàng, cười như không cười.

“Thật trùng hợp” Thì ra nữ nhân này chính là La Sát cung chủ, quả nhiên không giống người thường. Bộ dáng kia không giống người trong giang hồ, lại giống như một tiểu thư nhà quyền quý.

Hai vị cung chủ đánh giá lẫn nhau, ai cũng không động thủ trước.

Mà người La Sát cung cùng Tu La cung trở nên giằng co, không khí căng thẳng.

“Ha ha...” Tô Khinh Lăng bỗng nhiên cười khê, đánh vỡ bầu không khí căng thẳng này.

“Người cười cái gì?” Tu La cung chủ nhìn chăm chăm Tô Khinh Lăng, lại âm thầm nâng cao cảnh giới.

“Ta cười là vì mình biến mất hai năm, không ngờ lại có kẻ không sợ chết xuất hiện” Đôi mắt Tô Khinh Lăng sáng ngời nhìn nàng ta, biểu cảm đầy kiêu ngạo. Mà kẻ không sợ chết trong miệng nàng đương nhiên chính là những người Tu La cung.

“Người có ý gì?” Tu La cung chủ còn chưa lên tiếng, những nam nhân Tu La cung kia đã không chịu được vũ nhục.

“Xú nữ nhân, có ngon thì cứ tiếp tục đánh”

“Đánh liền đánh, ai sợ ai?” Bốn người Tạ Diệu Phi vừa nghe, ánh mắt khê híp lại, tay cầm kiếm nâng lên muốn nghênh chiến.

“Khoan đã...” Tô Khinh Lăng nhẹ nhàng nói một tiếng, các nàng liền ngừng lại.

“Người muốn thế nào?” Tu La cung chủ biết La Sát cung chính là đến báo thù, lúc này cũng không tiếp tục dài dòng với nàng.

”Lập trường của ta luôn rõ ràng. Người không đánh ta, ta tuyệt không phạm người, nhưng nếu người phạm ta, ta lấy lại gấp mười, gấp trăm. Lần trước Tu La cung không mời mà tự đến, khiến cho tỷ muội La Sát cung ta thương vong, phần nợ này người nói xem ta nên tính như thế nào với các người đây?” Ánh mắt nàng đổi qua từng người Tu La cung, khiến cho bọn chúng không ngừng run rẩy.

Tạ Diệu Phi, Thê Mê Nguyệt, Tạ Cẩm Nhi, Liễu Như cùng những tỷ muội La Sát cung khác đều dùng ánh mắt rét căm nhìn bọn chúng chăm chăm.

”Hừ! Thắng làm vua, thua làm giặc. Nếu Tu La cung giết hết người trong La Sát cung thì bây giờ các người còn có cơ hội nhiều lời sao?” Tu La cung chủ cũng lạnh lùng trả lời ”Có bản lĩnh thì hôm nay chúng ta tranh cao thấp, xem La Sát cung hay Tu La cung sẽ làm vua”

”Dựa vào người mà cũng muốn đấu cùng cung chủ chúng ta sao? Thật là không biết lượng sức mình” Tu La cung chủ vừa nói, bốn người Tạ Diệu Phi cũng rất không khách khí mà khinh nhục nàng ta.

“Các người vẫn nên đầu hàng đi thôi”

“...”

Đám người La Sát cung nghe một lời ta một câu khiến cho đôi mắt Tu La cung chủ càng tức giận lãnh liệt. Đám người Tu La cung cũng phần hận, chỉ kém không xông lên trước lại đấu võ cùng các nàng.

“Ha ha...” Tô Khinh Lăng che miệng cười ”Phi nhi, tuy đây là sự thật nhưng các người cũng không cần thẳng thắn như vậy làm gì, kéo dãn thương tự tôn của người ta”

Các nàng nhanh chóng đáp vâng, nhưng biểu cảm kia chính là một chút cũng không hối lỗi.

Tu La cung chủ chưa từng chịu khinh nhục như thế, cánh tay nàng ta liền giơ lên, một mảnh lụa mỏng màu đen trong tay áo vọt tới Tô Khinh Lăng.

Đám người Tạ Diệu Phỉ thấy thế cũng không kinh hoảng, trực tiếp rút kiếm dẫn theo tỷ muội La Sát cung công kích người Tu La cung.

Tô Khinh Lăng nhìn thấy công kích của Tu La cung chủ, chân mày liền nhíu lại nhưng vẫn thong dong đứng đó, động cũng không động.

Cũng như vậy, Hạ Tư Lạc ôm lấy sợi xích đứng sau lưng nàng, ngay cả mi cũng chưa từng nhíu.

“Ra chiêu, nếu không ta cũng sẽ không khách khí”

Tu La cung chủ tức giận đến hô to, không có gì bằng so với chuyện đối phương coi thường người, nhất là trong tình trạng sống chết trước mắt. Cũng là cung chủ của một cung, nàng lại dùng tư thế đó xem thường mình.

“Ra tay?” Tô Khinh Lăng gật đầu, rồi bỗng nhiên cười đến kiêu ngạo “Ta nhường người mười chiêu, nếu người có thể đánh được ta, xem như người lợi hại...”

“Người...” Ánh mắt Tu La cung chủ phún lửa. Quá kiêu ngạo! Quá kiêu ngạo! Tại sao lại có người có thể kiêu ngạo như vậy chứ? “Ai khiến người nhường ta?”

Ba một tiếng, mảnh lụa mỏng màu đen của nàng ta bay đến như một con thuồng luồng. Cổ tay không ngừng chuyển động, mảnh lụa cũng theo động tác của nàng ta tung bay như có sinh mệnh.

“Muốn hủy dung ta sao?” Thân ảnh Tô Khinh Lăng bay về phía sau, rời khỏi phạm vi công kích của Tu La cung chủ “Tuy dung mạo của ta rất đẹp nhưng người cũng không cần phải đổ kỵ với nhan sắc của ta để rồi muốn hủy dung ta nha...”

Tô Khinh Lăng đâu có giao thủ cùng Tu La cung chủ, nàng chính là đang trêu đùa nàng ta.

“Người...” Tu La cung chủ cũng hiểu được, cho nên càng thêm phần nộ, lực công kích càng thêm sắc bén. Thế nhưng bất luận nàng ta công kích như thế nào thì cũng không dính đến một góc áo của Tô Khinh Lăng.

Tô Khinh Lăng lúc thì bay sang bên này, lúc thì bay sang bên kia khiến cho lửa giận trong mắt Tu La cung chủ dường như có thể thiêu cháy cả đồng cỏ rộng lớn.

“Đáng giận, người dám xem thường ta sao? Người hãy xem sự lợi hại của bốn cung chủ”

Tu La cung chủ tức giận, nàng ta đưa tay xé chiếc mạn sa trên mặt xuống.

“Oa, hoa trên mặt người thật xinh đẹp nha” Dung nhan của vị cung chủ này quả thật không tệ, nhưng chính đôi mắt phượng kia càng khiến cho người ta thấy kinh diễm. Tuy nhiên trên má phải của nàng ta có một đóa hoa Mạn Đà La xinh đẹp, sự quý mị xen lẫn kiêu diễm đó càng khiến cho người ta không thể tưởng tượng được.

Người Tu La cung cũng giật mình. Bọn họ cũng chưa từng nhìn thấy dung nhan cung chủ, thì ra cung chủ che mặt là bởi vì đóa Mạn Đà La trên mặt. Đúng vậy, nếu nàng ta không che

khuyết dung mạo của mình thì quả thật rất dễ lộ diện ra ngoài.

59. Chương 59: Lão Vương Phi

“Tu La cung này cũng không tệ, nhưng vẫn cần phải tu sửa lại”

Đám người Tô Khinh Lăng không lập tức rời đi, ngược lại còn đưa người vào nội điện Tu La cung, từ trong ra ngoài đánh giá một lần.

“Ý của cung chủ là?” Bốn người Tạ Diệu Phi đều nhìn nàng, không biết chủ tử lại có ý định gì.

”Tu La cung đã bị chúng ta diệt rồi, tuy còn cá lọt lưới nhưng vốn cũng không đủ để làm loạn. Thế cho nên, chúng ta cứ tu sửa lại Tu La cung này, sau đó biến thành một cứ điểm khác của La Sát cung” Tô Khinh Lăng nói.

Chúng tử muội La Sát cung đưa mắt nhìn nhau, sau đó gật gật đầu. Đúng vậy, Tu La cung chủ muốn thôn tóm La Sát cung, bây giờ mọi người đã đánh bại Tu La cung, đương nhiên phải nuốt ngược lại bọn chúng mới phải.

”Như vậy đi, Phi nhi, Cẩm nhi, hai người cùng một vài tử muội ở lại sửa sang Tu La cung, sau đó ổn định một vài thành viên ở đây rồi trở về phục mệnh” Tô Khinh Lăng nghĩ nghĩ, sau đó nói với Tạ Diệu Phi cùng Tạ Cẩm Nhi.

“Tuân lệnh!”

“Mê Nguyệt cùng Như nhi cứ theo ta về La Sát cung trước” Tô Khinh Lăng lại nhìn Thu Mê Nguyệt và Liễu Như, nói.

“Tuân lệnh!”

“Vậy chúng ta đi thôi” Tô Khinh Lăng ôm sói xám, theo Hạ Tư Lạc ra ngoài. Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như theo sát phía sau bọn họ.

“Cung tiền cung chủ!”

Đám người Tạ Diệu Phi đưa tiễn ra tận cổng Tu La cung, à không, là cứ điểm của La Sát cung.

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, cùng Hạ Tư Lạc đi vào xe ngựa.

Thu Mê Nguyệt cùng Liễu Như điều khiển xe ngựa, vung roi, rời khỏi tầm mắt của những người ở lại.

Sau nửa tháng, đám người Tô Khinh Lăng cũng về tới La Sát cung.

Tô Khinh Lăng kéo cánh tay Hạ Tư Lạc, gật đầu với những tử muội trong cung, hỏi:

“Không biết cha mẹ đã về chưa?”

Hạ Tư Lạc không nói tiếng nào, nhưng thật ra cũng đang nghĩ đến vấn đề này.

“Cung chủ, cô gia, hai người đã trở lại”

Ngân Tâm Nhụy nghe tin bọn họ trở về liền đưa một vài tỷ muội ra ngoài nghênh đón.

“Ngụy nhi, cha mẹ ta đã về chưa?” Tô Khinh Lăng hỏi.

“Bẩm cung chủ, lão gia cùng phu nhân, còn có hai vị công tử đã đi Nam Diêu rồi ạ!” Ngân Tâm Nhụy đáp.

“Cái gì? Bọn họ đi Nam Diêu?” Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc đều kinh ngạc.

“Cung chủ, cô gia, hai người không cần phải lo lắng, Nguyệt Liên sẽ chăm sóc bọn họ” Ngân Tâm Nhụy nghĩ rằng Tô Khinh Lăng đang lo lắng cho sự an toàn của đám người Tô Diêu Đức.

“Có Nguyệt Liên đi theo, ta đương nhiên yên tâm” Tô Khinh Lăng gật gù đầu “Chỉ là tại sao họ lại đi Nam Diêu? Chẳng lẽ sư phụ gửi thư đến sao? Hôn sự của sư huynh cùng Khiết nhi ra sao rồi?”

“Thuộc hạ không biết, nhưng ở đây có một phong thư được gửi đến từ Nam Diêu quốc” Nói xong, Ngân Tâm Nhụy liền đưa một phong thư trong người cho Tô Khinh Lăng.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn, sau đó nhú mào mở thư ra, nhất thời kinh ngạc.

Không phải chuyện liên quan đến hôn sự của sư huynh cùng Khiết nhi, mà là thư của hoàng huynh. Nội dung chính là Tây Vực phái sứ thần đến thăm viếng Nam Diêu quốc, hoàng huynh muốn bọn họ trở về hiệp trợ.

”Xem ra chuyện này hẳn là có chút nghiêm trọng, nếu không hoàng huynh cũng sẽ không cần bảo chúng ta trở về gấp gáp như vậy” Tô Khinh Lăng nói xong liền đưa thư cho Hạ Tư Lạc.

Hạ Tư Lạc cầm lấy, đọc lại một lượt rồi nói:

“Đi Nam Diêu”

“Được”

Vì thế, đoàn người lại vội vàng chuẩn bị đến Nam Diêu.

Nam Diêu, Nhân vương phủ.

Hôn sự của Triển Lệnh Dương cùng Từ Khiết Nhi đã định, cả vương phủ đã bắt đầu bố trí, không khí vui vẻ khắp mọi nơi.

Lão vương phi cùng Tô Cẩm Châu liếc nhìn nhau, quyết định đem chuyện triệu hồi Tô Khinh Lăng hoãn một chút.

“Tôn nhi, đã xảy ra chuyện gì?” Nhìn thấy Tô Long Ngạo đi vào đại sảnh, Tô Cẩm Châu lên tiếng hỏi.

Tô Long Ngạo không mở miệng, ánh mắt thâm thúy nhìn lão vương phi, biểu cảm rất là rối rắm, giống như có chuyện gì đó khó giải quyết, mà chuyện này lại liên quan đến lão vương phi.

Lão vương phi bị Tô Long Ngạo nhìn liền quay sang Tô Cẩm Châu, biểu cảm chính là không hiểu ra sao. Vì thế bà mở miệng hỏi Tô Long Ngạo:

“Hoàng thượng, có chuyện gì ngài cứ nói đi” Cứ nhìn bà quái dị như vậy, thật rất khó hiểu.

“Hoàng thẩm...” Tô Long Ngạo nặng nề mở miệng, giống như vẫn còn cần suy nghĩ xem phải mở miệng như thế nào.

Lão vương phi gật gật đầu, tỏ vẻ bà đang nghe.

“Ngài đối với Lăng nhi như thế nào?”

Tô Long Ngạo vừa nói ra, Tô Cẩm Châu liền hiểu, hẳn đang muốn nói chuyện về Tô Khinh Lăng cho lão vương phi. Thế nhưng không phải đã nói là để cho Tô Khinh Lăng tự nói ra sao? Ông đưa mắt dò hỏi hẳn.

Tô Long Ngạo cười khổ, hẳn cũng không muốn mở miệng nhưng chuyện này cần phải nói trước cho hoàng thẩm, để tránh đến lúc đó hoàng thẩm sẽ luống cuống, sẽ thương tâm.

“Hoàng thượng, sao lại hỏi như thế?” Lão vương phi bị Tô Long Ngạo hỏi, càng cảm thấy kỳ quái “Lăng nhi là nữ nhi của ta, ta đương nhiên là yêu thương nàng rồi”

Nghe thấy lời nói của lão vương phi, Tô Long Ngạo cùng Tô Cẩm Châu đều không nói được những lời tiếp theo.

60. Chương 60: Nàng Chính Là Nữ Nhi Của Ta

Một mảnh yên lặng, ngay cả thanh âm hít thở cũng không nghe thấy.

Tô Long Ngạo cùng Tô Cẩm Châu nhìn nhau, sau đó bất an nhìn lão vương phi.

Lão vương phi ngồi đó, không nói gì, trên mặt cũng không lộ vẻ gì. Thế nhưng bà càng như vậy thì càng làm cho người ta bất an.

”Hoàng thẩm (1), tuy Lăng nhi bây giờ không phải là đường muội (2), nhưng thân thể của muội ấy cũng chính là đường muội, cho nên muội ấy vẫn là nữ nhi của người” Tô Long Ngạo rốt cuộc cũng chịu không nổi sự yên lặng như vậy liền mở miệng khuyên giải. Thế nhưng thân thể bây giờ cũng đã không phải là của đường muội nữa rồi, nghĩ đến đây, tâm tình của hẳn cũng có chút phức tạp.

(1) Hoàng thẩm, thẩm: Thím, vợ của chú bên họ nội.

(2) Đường muội: Anh em bên họ nội.

“Nhưng mà... nhưng mà... Lăng nhi bây giờ cũng rất tuyệt...” Tô Cẩm Châu cũng hát đệm theo.

Lão vương phi vẫn không mở miệng, chuyện này đối với bà thật sự quá mạnh. Bà vốn dĩ không ngờ nữ nhi của mình chỉ còn thân xác là đúng, linh hồn từ lâu đã là của người khác.

Khó trách từ khi nàng tỉnh lại đã thay đổi thành một bộ dáng khác, khó trách lúc này trở về, ngay cả dung mạo cũng thay đổi, tất cả mọi chuyện đều có nguyên nhân của nó.

“Ta nói này tôn nhi (3), chất tức (4) sẽ không phải là bị đả kích quá lớn chứ?” Nhìn thấy lão vương phi không nhúc nhích, Tô Cẩm Châu cũng nhịn không được mà lo lắng. Nếu thật là như vậy thì đồ đệ quỷ quái kia trở về há chẳng phải sẽ giết chết ông sao?

(3) Tôn nhi: Cháu.

(4) Chất tức: Cháu dâu. Trong trường hợp này, Tô Cẩm Châu là ông nội của Tô Long Ngạo nhưng chỉ là ông của Tô Khinh Lăng mà thôi. Nói rõ ra thì ông nội của Nhân quận chúa (Tô Khinh Lăng lúc trước) chính là anh em ruột thịt với Tô Cẩm Châu, cho nên mới có chuyện Tô Cẩm Châu gọi lão vương phi (mẹ của Tô Khinh Lăng) là cháu dâu.

Tô Long Ngạo cũng lo lắng, thậm chí còn có chút hối hận. Hắn không nên bởi vì chuyện sứ giả Tây Vực mà kể chuyện này cho hoàng thất. Nếu Lăng nhi trở về, hẳn thật sự chính là vị hoàng đế đầu tiên trong lịch sử của Nam Diêu quốc bị giết bởi đường muối được sủng ái.

“Hoàng thất, người không sao chứ?” Hắn cẩn thận nhìn lão vương phi, chỉ cần một phản ứng thôi cũng được rồi.

Lão vương phi ngẩng đầu, rốt cuộc cũng nhìn Tô Long Ngạo.

Tô Long Ngạo cùng Tô Cẩm Châu kích động. Thật tốt quá! Vẫn còn phản ứng.

“Hoàng thượng...”

“Hoàng thất, ngài muốn nói cái gì?”

“Người biết từ khi nào?” Lão vương phi hỏi.

“Ách...” Tô Long Ngạo cùng Tô Cẩm Châu liếc mắt nhìn nhau “Sau khi Lăng nhi trở về”

“Tại sao lại gạt ta?” Lão vương phi nhíu mày. Bà có chút thương tâm, bởi vì phát hiện ngay cả Tô Cẩm Châu cũng biết, mà bà là mẫu thân ruột thịt của nàng lại là người biết cuối cùng.

“Chất tức này, người đừng tức giận, Lăng nhi chỉ là sợ người nhất thời không thể chấp nhận mà thương tâm thôi” Tô Cẩm Châu an ủi.

“Đúng vậy” Tô Long Ngạo cũng nhanh chóng gạt gạt đầu “Thật ra Lăng nhi muốn vài ngày nữa trở về Nam Diêu sẽ nói cho người biết, nhưng bởi vì sứ giả Tây Vực đến đây cho nên xảy ra chút chuyện. Ta lại cần sự giúp đỡ của Lăng nhi, hơn nữa phụ mẫu cùng hai ca ca ở thế giới mà Lăng sống cũng đã đến đây, bọn họ muốn đến thăm người, cho nên ta mới quyết định nói cho người biết trước...”

“Người nhà ở thế giới của Lăng nhi?” Lão vương phi có chút kinh ngạc. Tô Khinh Lăng có thể mượn thân xác nữ nhi mình trọng sinh vào đã quá kinh ngạc rồi, không ngờ người nhà của nàng cũng có thể đến đây.

“Chẳng lẽ bọn họ cũng...” Đã chết?

“Không có, bọn họ không giống Lăng nhi” Tô Long Ngạo nhìn thấu suy nghĩ của lão vương phi, lắc lắc đầu.

“Vậy bọn họ đến đây bằng cách nào?” Lão vương phi tò mò hỏi, vô tình sự chú ý đã bị kéo vào chuyện này.

“Là như vậy...” Tô Long Ngạo kể lại chuyện đám người Tô Diêu Đức xuyên không đến một lần nữa.

“Thì ra là vậy” Lão vương phi gạt gạt đầu, kinh ngạc, thật sự là kinh ngạc, chuyện kỳ dị như

vậy lại là sự thật.

”Hoàng thất, người sẽ không giận Lăng nhi chứ? Thật ra muội ấy có thể trở thành nữ nhi của người, trở thành đường muội của ta cũng là một loại duyên phận...” Tô Long Ngạo vẫn lo lắng lão vương phi không chấp nhận được chuyện như vậy.

“Đúng đúng, là duyên phận, giống như lão phu gặp được nàng, thu nàng làm đồ đệ vậy” Tô Cẩm Châu cũng gật gật đầu.

“Sao ta có thể giận được chứ?” Lão vương phi yếu ớt mở miệng “Nếu như không có sự xuất hiện của nàng, ta đã mất đi nữ nhi hoàn toàn...” Bà đã nghĩ thông suốt, mặc dù có chút buồn vì tới bây giờ mới biết được mọi chuyện, nhưng Lăng nhi đến đây đã đem đến cho bà rất nhiều niềm vui, hơn nữa quan hệ mẫu tử giữa bà và nàng là sự thật. Cho dù nàng không phải là nữ nhi chân chính của mình, nhưng cả hai lại càng thân mật hơn cả nữ nhi ruột thịt...

“Hoàng thất...”

Nhìn thấy lão vương phi đã suy nghĩ thông suốt, Tô Long Ngạo cùng Tô Cẩm Châu đều vui vẻ. Kết quả như vậy thật tốt, sau này Lăng nhi vẫn là nữ nhi của hoàng thất, vẫn là đường muội của mình, vẫn là tiểu đồ đệ của hoàng gia gia.

“Hoàng thượng không cần phải lo lắng, Lăng nhi chính là nữ nhi của ta” Lão vương phi kiên định nói.

“Đúng vậy, muội ấy vẫn là đường muội của ta” Tô Long Ngạo cũng gật gật đầu.

“Lại càng là tiểu đồ đệ hung hăng càn quấy khiến cho ta vừa thương vừa giận” Tô Cẩm Châu cũng bổ sung.

Sau đó, ba người nhìn nhau mỉm cười.

”Đúng rồi hoàng thượng, phụ mẫu Lăng nhi nếu đã đến đây, không bằng để họ đến Nhàn vương phủ đi. Bọn họ ở trong cung cũng rất bất tiện” Lão vương phi nói với Tô Long Ngạo. Bà tin rằng giữa mình cùng phụ mẫu Lăng nhi nhất định có rất nhiều chuyện để nói, bởi vì bọn họ đều yêu thương Lăng nhi như thế.

“Không thành vấn đề, nhưng phải vài ngày nữa họ mới tới Nam Diệu” Tô Long Ngạo nói.

“Ta sẽ sai người chuẩn bị phòng cho khách” Lão vương phi lại có chuyện để làm.

Năm ngày sau, đám người Tô Diệu Đức gấp gáp đi mất một ngày một đêm không nghỉ mới đến được Nam Diệu quốc.

Không kịp thưởng thức phong cảnh rực rỡ tươi đẹp cùng đô thị phồn hoa, đoàn người bị Tô Long Ngạo phái người tới đưa về Nhàn vương phủ.

61. Chương 61: Hai Người Mẹ

Lại mấy ngày sau, Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc cũng đến nơi.

Đi vào Nhân vương phủ liền nhìn thấy lão vương phi cùng gia đình mình đang trò chuyện thật vui vẻ.

“Nương? Mẹ?”

Tô Khinh Lăng ngây ngẩn cả người. Trên đường trở về nàng suy nghĩ rất nhiều tình cảnh hai nhà gặp nhau, thậm chí còn tưởng tượng được cảnh lão vương phi tức giận khóc rống bắt nàng trả lại nữ nhi cho bà. Thế nhưng hình ảnh dịu dàng như thế này thật sự khiến nàng không ngờ tới.

“Lăng nhi, Tư Lạc, các con đã trở lại” Nhìn thấy vợ chồng Tô Khinh Lăng, lão vương phi cùng Bạch Linh Lung cùng nhìn nhau, sau đó đi đến chỗ bọn họ.

“Nương, người đã biết sao?” Nhìn lão vương phi đứng trước mặt mình, Tô Khinh Lăng hỏi. Là bà vẫn chưa biết cho nên mới vui vẻ với mẹ nàng đúng không?

Lão vương phi gật gật đầu, nụ cười vẫn không thay đổi, ngay cả biểu cảm vẫn giống như trước kia.

“Nương!” Tô Khinh Lăng kêu lên.

“Con cũng đã gọi ta một tiếng nương, đương nhiên con chính là nữ nhi của ta” Lão vương phi mỉm cười, nắm chặt lấy bàn tay Tô Khinh Lăng, ánh mắt nhìn nàng đầy trìu mến “Nghe cho kỹ đây, CON LÀ NỮ NHÍ CỦA TA, trước kia là thế, bây giờ cũng thế, sau này vẫn thế” Đám người Bạch Linh Lung đứng bên cạnh mỉm cười, cảm thấy rất vui vẻ.

“Được rồi, con là Lăng nhi của cả hai chúng ta”

“Nương, mẹ!” Tô Khinh Lăng đi lên, đưa tay ôm chặt lấy Bạch Linh Lung cùng lão vương phi “Hai người đều là mẹ và nương của con...”

Bạch Linh Lung cùng lão vương phi lại nhìn nhau cười, vòng tay ôm lấy nữ nhi / con gái của mình.

“Em gái à, anh thật ghen tị với em” Nhìn thấy một màn này, Tô Mặc Thần cảm động vô cùng, lại làm bộ giống như ăn phải mướp đắng “Em được tình yêu thương của tới hai người mẹ”

“Rồi sao? Anh ghen tị à?” Tô Khinh Lăng cũng phối hợp với hắn, biểu cảm thật kiêu ngạo.

“Đúng vậy, anh ghen tị rồi!” Tô Mặc Thần cũng làm như mình rất ghen tị, rước lấy trận cười to của tất cả mọi người.

“Thánh chỉ tới!” Tiểu thái giám bên người Tô Long Ngạo nâng thánh chỉ trên tay, đi vào.

“Lại là thánh chỉ. Lần này là chuyện gì đây?” Tô Khinh Lăng trợn mắt. Hoàng huynh không cho họ một chút cơ hội để thở, vừa trở về đã đến đây tuyên thánh chỉ.

“Ra mắt lão vương phi, Nhân quận chúa, Nhân vương mà các vị” Tiểu thái giám hành lễ với mọi người, sau đó tiếp tục nói: “Hoàng thượng mời chư vị cấp tốc tiến cung”

“Cấp tốc tiến cung?” Tô Khinh Lăng đưa tay lấy thánh chỉ, đọc lại một lượt “Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?”

”Nhất định là chuyện của sứ giả Tây Vực kia khiến cho hoàng thượng khó xử. Lăng nhi, con nên tiến cung một chuyến đi” Lão vương phi nói với Tô Khinh Lăng, chuyện này liên quan đến cả một quốc gia, không thể đùa được.

”Được rồi Lăng nhi, hoàng thượng đã tuyên thánh chỉ thì hẳn là có chuyện gì khó khăn, con cứ vào cung thử xem” Bạch Linh Lung cũng gật đầu.

“Đi chứ, con cũng đâu có nói là không đi” Tô Khinh Lăng nói, nàng chỉ không vui khi không được họp mặt gia đình thôi. Hơn nữa, bây giờ hai người mẹ của nàng ở chung hòa hợp như vậy, kết quả lại không được ở nhà.

”Nương, cha mẹ, mọi người cứ ở vương phủ chờ con, đợi mọi chuyện giải quyết xong xuôi con sẽ về”

Tô Diệu Đức cùng Bạch Linh Lung gật gật đầu.

“Em gái yêu quý, bọn anh cũng đi” Tô Mặc Thần reo lên, hẳn muốn biết tên sứ giả Tây Vực kia đưa ra vấn đề khó khăn gì.

“Đi thôi” Tô Khinh Lăng giơ tay, đồng ý.

Vì thế, ba anh em họ Tô, thêm Hạ Tư Lạc và Hạ Thiếu Lăng chậm rãi theo thái giám tiến cung.

Hoàng cung, Ngự thư phòng.

Tô Long Ngạo không ngừng đi tới đi lui, bóng dáng màu vàng lúc ẩn lúc hiện khiến cho thái giám tổng quản bên cạnh thấy hoa mắt.

“Nhàn quận chúa, Nhàn vương đến!”

Cùng với một thanh âm trầm ấm lạnh lạnh, Tô Long Ngạo bật dậy chạy đến cạnh cửa.

“Lăng nhi...”

“Trời ạ, hoàng huynh, huynh đừng có dọa muội như vậy được không?” Tô Khinh Lăng bị Tô Long Ngạo thành linh nhảy ra khiến cho giật mình. Tuy ma quỷ nàng còn không sợ nhưng người dọa người sẽ hù chết người đó.

Nhìn thấy thê tử hoảng sợ, tuy chỉ trong nháy mắt nhưng Hạ Tư Lạc vẫn ném cho Tô Long Ngạo một ánh mắt cảnh cáo.

“Ách, Đại sư huynh, đệ không cố ý” Tô Long Ngạo ngượng ngùng nói.

Hai anh em Tô Mặc Phong, Tô Mặc Thần đứng đằng sau, nhin không được mà lắc đầu.

Hoàng đế này đứng trước mặt em gái họ cũng không còn chút uy nghiêm đế vương nữa, nhưng điều này chứng tỏ rằng em gái của họ quá lợi hại.

“Hoàng huynh, huynh vội vã tuyên muội vào cung là có chuyện gì vậy?” Tô Khinh Lăng lên tiếng hỏi, đồng thời cũng nhắc chân đi vào bên trong.

”Là như vậy, sứ giả Tây Vực kia mặc dù trên danh nghĩa là đến thăm hỏi Nam Diệu quốc,

nhưng thật ra là khiêu khích chúng ta. Bọn họ đưa ra ba câu hỏi, những tên quan lại ngày thường nhanh mồm nhanh miệng kia lại chẳng trả lời được bất kỳ câu hỏi nào. Còn đám sứ giả Tây Vực thì lại mang bộ dạng cười nhạo người Nam Diêu chúng ta...” Tô Long Ngạo nói xong, cũng hơi cảm giận ”Việc này ảnh hưởng đến thể diện quốc gia, cho nên huynh mới không thể không gọi bọn muội trở về. Lãng nhi, muội là người ở tương lai, huynh tin rằng muội có thể có cách”

”Thế đám người kia đã ra đề gì mà khiến huynh khó giải quyết như vậy? Nói nghe một chút xem” Tô Khinh Lăng nhú mày, nhưng lại có vài phần hứng thú.

Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần đều tò mò nhìn chằm chằm Tô Long Ngạo, chờ hắn đưa ra câu hỏi.

62. Chương 62: So Tài Cùng Sứ Giả Tây Vực

“Khuôn nhạc (1), đàn vi-ô-lông và nĩa để ăn cơm”

(1) Khuôn nhạc: khuôn nhạc kẻ năm đường thẳng để sắp xếp vị trí các nốt nhạc, hay còn gọi là nhạc sonphe.

Tô Mặc Phong thản nhiên nói khiến cho Tô Long Ngạo cảm thấy càng nghi ngờ.

“Khuôn nhạc, đàn vi-ô-lông? Nĩa ăn cơm?” Tô Long Ngạo nhìn lại mảnh giấy trên bàn

“Không phải đâu. Mấy thứ này thật sự là cái nĩa gì đó để ăn cơm sao?” Ăn cơm không phải đều dùng đũa sao?

Đám người Tô Khinh Lăng gật gật đầu, hắn chưa thấy cũng là chuyện đương nhiên, chỉ là bọn họ lại tò mò cuối cùng thì Tây Vực là một quốc gia như thế nào? Không gian bọn họ đang đứng lại không có thật trong lịch sử, nói không chừng nước Tây Vực này lại giống với những nước phương Tây ở hiện đại.

“Ha ha, thật tốt quá” Tô Long Ngạo cười to ”Để xem yến hội ngày mai bọn họ còn dám cười người Nam Diêu chúng ta hay không!”

“Yến hội ngày mai?” Tô Khinh Lăng nhú mày.

”Đám sứ giả kia cho chúng ta thời gian tìm ra đáp án, mà ngày mai chính là thời hạn cuối cùng” Tô Long Ngạo nói xong, ánh mắt cũng không còn phiền não như những ngày trước đó.

”Lãng nhi, Đại sư huynh, hai vị Tô huynh, ngày mai tất cả mọi người cùng nhau đến tham dự đi, ta sợ những kẻ đó còn có thể đưa ra vấn đề khó khăn để khiêu khích Nam Diêu chúng ta...” Tô Long Ngạo nói, nhưng trên mặt hắn đã không còn sự lo lắng. Có Lãng nhi ở đây, hắn tin rằng vấn đề gì cũng có thể giải quyết dễ dàng.

“Được” Tô Khinh Lăng gật gật đầu, khước mắt hơi híp lại ”Muội cũng muốn nhìn xem đám người Tây Vực này còn có thể nghĩ ra vấn đề gây khó dễ gì cho chúng ta nữa” Có nàng ở

đây, mấy chuyện này cũng chỉ là trò chơi cho học sinh mẫu giáo, không một chút trình độ.

Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần cũng gật đầu.

Hạ Tư Lạc không lên tiếng nhưng tất cả mọi người đều biết hắn đã đồng ý.

Hôm sau, Tô Khinh Lăng, Hạ Tư Lạc, Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần tiến cung tham dự yến hội. Mà Tô Cẩm Châu cùng lão vương phi thì dẫn vợ chồng Tô Diệu Đức và Hạ Thiệu Lăng đi du ngoạn, để cho bọn họ có thể thưởng thức phong cảnh cùng lối sống của Nam Diệu quốc.

Hoàng cung, điện Kim Loan.

Ăn uống linh đình, quần áo hoa lệ.

Vũ nương vung tay áo, vặn eo, thanh âm đàn sáo kết hợp cùng vũ điệu huyền lệ.

Tô Khinh Lăng, Hạ Tư Lạc, Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần ngồi ở vị trí đầu. Tuy rằng điều này là hoàn toàn không hợp với quy tắc nhưng đối với Tô Khinh Lăng mà nói thì thứ gì mình thích chính là quy tắc. Nếu có thể, nàng còn muốn ngồi trên chiếc ghế vàng ở vị trí cao cao ở điện Kim Loan kia.

Ánh mắt sáng ngời đánh giá những tay sứ giả Tây Vực ngồi đối diện, quả nhiên bề ngoài giống với người nước ngoài, tóc nâu mắt xanh, bộ dạng cũng không tệ lắm, ngoại trừ thái độ chướng mắt kia ra.

“Vũ điệu của Nam Diệu quốc quả nhiên kiều diễm động lòng người” Một sứ giả vỗ vỗ tay, khen.

“Sứ giả quá khen, nghe nói vũ điệu của quý quốc cũng rất đặc biệt” Tô Long Ngạo cười cười, không quên khen ngược trở lại.

Nghe vậy, sứ giả Tây Vực quả nhiên cười đến đắc ý, nhưng bọn họ vẫn không quên ném ra thêm vấn đề khó khăn cho Tô Long Ngạo.

“Hoàng thượng Nam Diệu, không biết ba câu hỏi kia đã có đáp án chưa?” Mặc dù là hỏi như thế nhưng biểu cảm lại mang theo sự kiêu căng, giống như bọn họ đã khẳng định Tô Long Ngạo không có đáp án.

Sứ giả Tây Vực vừa nói ra, các thần tử còn đang xem vũ kỹ nhất thời cảm thấy xấu hổ, đầu cũng không dám ngẩng lên, chỉ sợ chọc giận thánh nhan.

Ánh mắt của Tô Khinh Lăng đảo qua bọn họ, tràn đầy châm biếm. Đám người kia nên để cho hoàng huynh trừng trị một chút. Tuy nàng không còn là hoàng hậu Bắc Phượng quốc, nhưng vẫn là Nhân quận chúa - Nhân vương của Nam Diệu quốc.

“Ha ha, ba câu hỏi của sứ giả, trẫm đã có đáp án”

Tô Long Ngạo vừa nói xong, các thần tử cúi đầu chột ngắc đầu, biểu tình kinh ngạc. Mà sứ giả Tây Vực lại như không tin, sắc mặt có chút khó coi.

“Hoàng thượng đã có đáp án?” Làm sao có thể? Bọn họ rõ ràng đã hỏi, không một thần tử nào biết được.

“Đương nhiên” Tô Long Ngạo mỉm cười ”Sứ giả vẽ ba bức tranh, theo thứ tự là khuôn nhạc, đàn vi-ô-lông và chiếc nĩa dùng để ăn cơm”

Thần tử Nam Diêu mở to hai mắt nhìn, một bộ dáng nông dân mới lên thành thị.

Mà thần sắc của những sứ giả Tây Vực kia lại kinh sợ, sắc mặt xanh mét.

Tô Long Ngạo như thấy sắc mặt của bọn họ vẫn không đủ khó coi, còn mỉm cười hỏi:

“Các vị sứ giả, đáp án của trẫm có đúng không?”

“Kiến thức của hoàng thượng quả thật uyên bác” Sứ giả tóc nâu gần như là nghiêng rằng nói ra.

Tô Long Ngạo cười. Thấy thế, các thần tử lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, biểu cảm lại hào hứng.

“Xin hỏi hoàng thượng, đáp án này là do chính hoàng thượng nghĩ ra sao?” Tuy giọng điệu của sứ giả Tây Vực có chút không cung kính, nhưng hẳn cũng không thêm tính toán với bọn họ. Lúc này, văn võ bá quan Nam Diêu quốc đang hưởng thụ cảm giác chuyển bại thành thắng.

“Đáp án thật ra không phải do trẫm tự nghĩ ra, mà là đường muội của trẫm - Nhân quận chúa” Tô Long Ngạo nói xong, ánh mắt chuyển về vị trí của Tô Khinh Lăng.

Những sứ giả kia cũng nhìn theo, lại không ngờ Nhân quận chúa lại là một nữ tử trẻ tuổi với dung mạo xinh đẹp như thế. Mà quan lại Nam Diêu quốc cũng không kinh ngạc với dung mạo đã thay đổi của Tô Khinh Lăng, chắc chắn Tô Long Ngạo đã sớm nói ra.

“Kiến thức của quận chúa thật uyên bác”

“Đâu có, mấy vấn đề này vốn không đáng để suy nghĩ” Đối với lời nói của sứ giả, Tô Khinh Lăng lại càng kiêu ngạo đáp trả không chút nề tình.

Nghe vậy, Tô Long Ngạo cùng Hạ Tư Lạc vừa buồn cười vừa không biết làm sao, nhưng thần tử Nam Diêu lại thay đổi sắc mặt. Vấn đề bọn họ nghĩ nát óc cũng không ra mà lại là không đáng để suy nghĩ đối với một nữ tử.

Sứ giả Tây Vực cũng bị lời nói của Tô Khinh Lăng chọc cho tức giận.

63. Chương 63: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

“Tuyệt vời, cầm kỹ của quận chúa quả nhiên không chê vào đâu được”

Ánh mắt của sứ giả Tây Vực khi nhìn Tô Khinh Lăng cũng đã thay đổi, hoàn toàn nóng rực, chính là thật sự bị cầm kỹ của nàng khuất phục.

Tô Long Ngạo cùng một đám thần tử Nam Diêu cũng vậy, ánh mắt nhìn Tô Khinh Lăng đều lóe sáng.

Tô Khinh Lăng nhếch môi, đương nhiên rất hưởng thụ lời ca ngợi.

“Chư vị sứ giả, lần này vậy có tính là Nam Diệu thắng không?” Tô Long Ngạo nhìn sứ giả, dĩ nhiên là mỉm cười.

Sứ giả Tây Vực tuy rằng không vui nhưng cũng không thể không nhận thua. Tuy nhiên, bọn họ còn có chiêu khác.

”Nhàn quận chúa uyên bác như thế, vậy thì chắc những thứ khác cũng không làm khó được người nhỉ?” Nam tử tóc nâu kìa nhìn Tô Khinh Lăng, nói.

Những người khác vừa nghe liền hiểu, sứ giả Tây Vực này vẫn còn muốn ra đề khác làm khó dễ Tô Khinh Lăng.

Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng, nhìn thấy ánh mắt bảo cứ an tâm của nàng liền mỉm cười.

“Còn trò gì thì sứ giả cứ việc đưa ra đi” Đối với bọn họ, nàng chính là không muốn ột chút lời hay, cứ thích thẳng thắn khiêu khích.

Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần ngồi một bên nhìn em gái mình làm chủ sân khấu.

”Lần này chúng ta có mang theo một vật rất trân quý, không biết quận chúa có biết nó không?” Nam tử tóc nâu vừa dứt lời, hai tay liền vỗ. Rất nhanh, bốn người vác một vật được che đầy bằng lụa đỏ vào bên trong.

Ánh mắt mọi người đều tò mò, xì xào bàn tán.

Tô Khinh Lăng cùng hai anh em Tô Mặc Phong nhìn nhau, sau đó nàng nhếch môi nói:

“Mở ra đi”

Nam tử tóc nâu giơ tay ra hiệu cho thuộc hạ, chiếc lụa đỏ được lấy ra, cũng để lộ vật bên trong, đồng thời khiến cho thần tử Nam Diệu mở to mắt nhìn. Đây là cái gì vậy?

Chỉ thấy bên trong là một chiếc hộp lớn, mặt trên có chiếc kèn màu vàng, thoát nhìn như một chậu hoa. Mà bên phải là một chiếc hộp nhỏ hơn, còn có những chiếc cửa nhỏ xúu phía bên hông.

“Đây là?” Tô Long Ngạo nhìn Tô Khinh Lăng.

“Thế nào? Đoán không ra sao?” Sứ giả Tây Vực dương dương đắc ý.

Thế nhưng ba anh em Tô Khinh Lăng lại có sắc mặt ngưng trọng, giống như thật sự đoán không ra. Hai đồ vật này theo lý thuyết chính là không có ở thời đại này, chẳng lẽ quốc gia bọn họ cũng có người xuyên không?

“Lăng nhi...” Tô Long Ngạo cũng lo lắng.

“Suyt...” Tô Khinh Lăng nhếch môi cười lạnh ”Cũng chỉ là máy hát và máy chụp ảnh mà thôi, có gì khó?”

“Người... người...” Đám người sứ giả đều trừng to mắt nhìn Tô Khinh Lăng ”Không thể nào, làm sao người biết?” Quốc sư rõ ràng nói rằng sẽ không ai biết được những thứ này.

Phản ứng của bọn họ cũng đã cho Tô Khinh Lăng đáp án chính xác nhất. Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn Tô Khinh Lăng, không ngờ Nhàn quận chúa lại uyên thâm như thế.

“Tây Vực các người chẳng lẽ lại chỉ đem mấy thứ này đến thách đồ sao?” Tô Khinh Lăng kiêu ngạo khiêu khích, chính là xem thường bọn họ, đồng thời khiến cho đám sứ giả kia tức giận đến đỏ mặt.

Tô Long Ngạo thấy thế liền thở phào một hơi, nhưng cũng không muốn hai nước nảy sinh mâu thuẫn, vì thế liền lên tiếng điều hòa:

”Quận chúa chúng ta uyên bác nhưng văn hóa của quý quốc cũng rất phong phú, khiến cho trăm mở rộng tầm mắt”

“Đúng, đúng” Những quan viên khác cũng sôi nổi phụ họa.

“Hừ!” Sứ giả hừ lạnh một tiếng, phất tay áo khó chịu ngồi xuống.

“Lăng nhi, em nói xem làm sao mấy thứ này có thể xuất hiện ở đây được?” Tô Mặc Thần tiến tới gần Tô Khinh Lăng, nói nhỏ.

“Có lẽ có người xuyên không đến Tây Vực” Biểu cảm của Tô Khinh Lăng có chút tò mò.

“Vậy chúng ta...” Tô Mặc Thần bỏ lửng, nhưng cả hai vẫn có thể hiểu được.

Một lúc sau, Tô Long Ngạo lại triệu người ra ca múa, sau đó yến hội kết thúc.

Sứ giả Tây Vực cũng cùng Tô Long Ngạo ký kết vài hiệp ước liên minh phát triển, sau đó đoàn người xuất cung đến dịch quán.

Đám người Tô Khinh Lăng có tâm tư trong lòng, vì thế cũng cáo từ Tô Long Ngạo mà đuổi theo đám sứ giả kia.

“Các vị sứ giả, xin chờ một chút” Bọn họ đuổi kịp sứ giả ở ngay cửa cung.

Sứ giả quay đầu lại nhìn, nhận ra Tô Khinh Lăng. Bọn họ nhú mày, đối với Nhân quận chúa Nam Diêu quốc này, bọn họ vừa hận nhưng lại vừa thưởng thức, dù sao những câu hỏi kia đều bị nàng giải ra.

“Nhân quận chúa có chuyện gì sao?” Bọn họ dừng bước, đánh giá Tô Khinh Lăng.

”Thật ra cũng không có chuyện gì, chỉ là cảm thấy có hứng thú với máy hát cùng máy chụp ảnh của sứ giả lúc nãy thôi” Tô Khinh Lăng nói thẳng ra mục đích của mình.

Những vị sứ giả nhìn nhau, không rõ chủ ý thật sự của nàng là gì.

“Ý của Nhân quận chúa là?” Không phải nàng cũng biết những thứ đó sao?

“Các vị sứ giả, hai thứ đó không biết là của người nào?” Tô Khinh Lăng hỏi thẳng

“Ý của quận chúa là gì?” Đám sứ giả trừng mắt nhìn nàng đầy phòng bị ”Những thứ đó đương nhiên là của quốc gia chúng tôi”

“Có lẽ bây giờ thì có, nhưng trước kia chưa chắc đã có” Tô Mặc Thần nói thầm, bọn họ cảm thấy Tây Vực cổ đại này không nên có những thứ đó.

Nghe thấy lời của bọn họ, sứ giả Tây Vực lại càng căm giận. Những thứ này quả thật là sau khi quốc sư xuất hiện mới có, nhưng bọn họ cũng sẽ không nói ra.

“Chư vị không tin cũng không sao, nhưng chúng thật sự là của quốc gia chúng tôi” Nam tử tóc nâu còn nói thêm, sau đó cũng không muốn dây dưa cùng đám người Tô Khinh Lăng nên

thăng thần cáo từ.

Tô Khinh Lăng càng cảm thấy trong chuyện này có quỷ. Đám người nhìn nhau, quyết định đêm nay phải lên đến dịch quán, bởi vì ngày mai những người này sẽ rời đi.

Màn đêm buông xuống, Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc đến dịch quán. quả nhiên có được thu hoạch không ngờ tới. Theo lời những sứ giả kia thì hai năm trước đột nhiên xuất hiện một người kỳ quái ở Tây Vực, người nọ còn mang đến rất nhiều thứ không thể tưởng tượng được, rồi sau đó được hoàng đế Tây Vực tán thưởng, phong thành quốc sư.

Theo trực giác, Tô Khinh Lăng biết rằng người nọ nhất định xuyên không đến đây. Có lẽ từ chỗ người này mà tìm được cách để trở về, bởi vì cha mẹ từng nói đại sư Thích Gia chỉ có thể đưa họ đến đây, không có cách đưa họ trở về.

64. Chương 64: Quay Về Hiện Đại Hay Không?

Hôm sau, Tô Khinh Lăng với bộ dạng uể oải tựa vào người Hạ Tư Lạc, đi vào phòng ăn, sau đó phát phát tay với những người đang ăn điểm tâm bên trong.

”Sư phụ, nương, cha mẹ, anh cả, hai hai, Khiết nhi, Nhị sư huynh, Ngũ sư huynh, mọi người dậy thật sớm!”

“Mẹ, mặt trời đã chiếu tới mông rồi mà còn sớm sao?” Hạ Thiếu Lăng nhìn mẹ mình với ánh mắt khinh bỉ.

“Em cũng nên làm tấm gương sáng cho con mình đi” Tô Mặc Thần cũng trêu chọc.

“Anh hai, anh ghen tị thì cứ việc nói thẳng” Tô Khinh Lăng nhẹ nhàng trả lời, nhất thời khiến cho Tô Mặc Thần không thể phản bác.

“Hai anh em đã lớn như vậy rồi mà còn hay gây nhau, giống như con nít vậy” Bạch Linh Lung nhìn thấy hai anh em lại tranh cãi, nhin không được mà nói.

Hai người vừa nghe, không nói thêm tiếng nào nữa.

”Đúng rồi Lăng nhi, đêm qua lúc các con đi ra ngoài đã có chuyện gì xảy ra mà cha chưa nói cho con nghe” Tô Diệu Đức cũng mở miệng.

“Có chuyện gì?” Tô Khinh Lăng hỏi, sau đó đưa mắt nhìn hai người anh trai của mình, nhin không được mà trêu đùa ”Chẳng lẽ là anh cả với anh hai gặp được ý trung nhân, rồi muốn cưới chị dâu cho con sao?”

“Con nhỏ này, nói bậy bạ cái gì đó?” Tô Mặc Thần trừng mắt với em gái ”Anh cũng không muốn còn trẻ như vậy mà đã vì một bụi hoa mà đi bỏ cả một rừng hoa tươi mơn mơn”

“Nhìn là biết anh tìm không ra rồi” Tô Khinh Lăng nhếch môi, không quên đả kích anh trai

”Anh cả, em không có nói anh đâu. Em biết rõ quanh anh mỹ nữ rất nhiều, cho nên muốn lựa chọn cũng rất phiền phức”

Tô Mặc Phong mỉm cười, cũng không lên tiếng.

”Này này, em thật không công bằng. Tại sao Phong lại có nhiều mỹ nữ vây quanh mà anh thì lại không có ai để chọn hả?” Tô Mặc Thần bắt mồm hét lên.

“Được rồi, nói chính sự đi” Tô Diệu Đức cắt đứt tranh cãi của bọn họ, biểu tình nghiêm túc.

Tô Mặc Thần thấy thế, đành phải ngậm miệng.

“Cha muốn nói điều gì?” Tô Khinh Lăng cũng nghiêm túc trở lại. Nhìn biểu tình của cha, nhất định là có chuyện.

“Lăng nhi, chúng ta đến nơi đây đã bao lâu rồi?” Tô Diệu Đức hỏi.

Tô Khinh Lăng nghĩ nghĩ, đáp: “Cũng hơn bốn tháng rồi”

“Đúng vậy. Hơn bốn tháng, không biết trong nhà với tập đoàn như thế nào rồi” Bạch Linh Lung cũng nói. Tuy ở đây cũng rất tốt, cả gia đình đều ở chung một chỗ, còn có những cổ nhân rất tốt bụng, nhưng bà vẫn rất nhớ quê nhà của mình.

“Cha mẹ, mọi người muốn trở về sao?” Tô Khinh Lăng ngơ ngác nhìn bọn họ. Có lẽ là bởi vì từ lúc xuyên không, nàng đã có mười mấy năm sinh sống ở đây nên cũng quen rồi, nhưng lại quên rằng gia đình mình, cũng chính bản thân mình, đều là người đến từ thế giới hiện đại.

“Sao vậy? Mọi người phải đi sao?” Lão vương phi cũng giật mình nhìn đám người Tô Diệu Đức, sau đó ánh mắt đặt trở lại trên người Tô Khinh Lăng. Hiển nhiên, bọn họ vẫn rất lo lắng không biết Lăng nhi có trở về tương lai hay không.

“Vương phi, người có nhớ vị đại sư chúng ta gặp ngày hôm qua không?” Tô Diệu Đức nhìn lão vương phi, hỏi.

Lão vương phi gật gật đầu. Hôm qua, bà đưa bọn họ ra ngoài du ngoạn thì gặp một vị đại sư vân du bốn bể. Vị đại sư kia nói một loạt những điều kỳ quái, cuối cùng chỉ có phụ thê Tô Diệu Đức hiểu ông ta đang nói cái gì.

“Vị đại sư kia có gì không đúng sao?” Chẳng lẽ bọn họ đột nhiên muốn trở về chính là vì vị đại sư kia?

“Cha, vị đại sư nào vậy?” Ba anh em Tô Khinh Lăng cũng không rõ.

”Hôm qua, lúc cha mẹ ra ngoài du ngoạn cùng Lão vương phi thì gặp được một vị đại sư. Vị đại sư kia liếc mắt một cái liền nhận ra chúng ta không phải là người ở thế giới này” Bạch Linh Lung giải thích.

“Thật sao?” Tô Mặc Thần cùng Tô Mặc Phong nhìn nhau ”Chẳng lẽ vị đại sư đó cũng là cao tăng đắc đạo giống như đại sư Thích Gia?”

Tô Diệu Đức gật gật đầu.

”Vị đại sư đó nói chúng ta vốn không thuộc về nơi đây, nếu vẫn còn ở lại thì chỉ sợ rằng sẽ mang đến nhiều thay đổi cho thế giới này. Như vậy, chúng ta chính là người đã phá hủy trật tự vốn có của lịch sử...” Cho nên bọn họ không thể không rời khỏi đây.

“Vậy à!” Tô Cẩm Châu cũng biết có giữ họ lại cũng vô dụng, mọi chuyện cũng đều do vận

mệnh an bài.

“Vậy thì ông ấy có nói làm cách nào để trở về không?” Tô Khinh Lăng hỏi. Bọn họ lúc trước trở về được cũng là nhờ vào cơ duyên, bây giờ muốn về cũng phải có cách.

“Lăng nhi, con thật sự không thể không đi sao?” Lão vương phi nhìn Tô Khinh Lăng, đôi mắt tràn đầy ưu thương. Bà không thể tưởng tượng được nếu thật sự mất đi Lăng nhi, bà sẽ như thế nào. Nữ nhi của mình đã không có, chẳng lẽ ngay cả nữ nhi này cũng phải mất đi sao?

“Nương...” Tô Khinh Lăng nhìn lão vương phi, trong mắt cùng tràn đầy ưu sầu. Nàng luôn xem lão vương phi là mẹ của mình, hơn nữa, lão vương phi là góa phụ, ngay cả nữ nhi cũng đã không còn, bây giờ mình mà rời khỏi đây thì bà thật sự rất cô đơn.

“Đồ đệ này, hay là các con ở lại đây đi” Tô Cẩm Châu nói chính là Tô Khinh Lăng, Hạ Tư Lạc cùng Hạ Thiếu Lăng “Có lẽ phụ mẫu con không phải là người ở thế giới này, nhưng con đã mượn thân xác Lăng nhi để trọng sinh vào, còn có Lạc Lạc cùng Tiểu Lăng, điều đó chứng minh con có duyên với nơi đây...”

“Cái này...” Tô Khinh Lăng cảm thấy khó xử. Nàng luyến tiếc người thân nơi đây, nhưng nàng cũng luyến tiếc cha mẹ nơi đó.

“Lăng nhi, vị đại sư kia chỉ nói là cha mẹ cùng hai anh con không thể ở đây” Tô Diệu Đức giải thích. Tuy ông cũng rất muốn con gái, con rể cùng cháu ngoại đều trở về cùng mình, nhưng ‘nữ sinh ngoại tộc’, ông cũng muốn tôn trọng ý kiến của con gái mình.

“Lăng nhi...” Bạch Linh Lung cũng ưu thương nhìn con gái. Bà là một người mẹ, đương nhiên luyến tiếc con gái mình. Thế nhưng bà cũng hiểu rõ tâm tình của lão vương phi, cho nên cũng rất rối rắm.

65. Chương 65: Quốc Sư Thần Bí

Mặt trời chói chan khiến cho toàn bộ sa mạc ở Tây Vực trở nên nóng bỏng, nhưng nếu xuyên qua sa mạc rộng lớn này thì chào đón chúng ta lại là quốc gia được bao phủ bởi một màu xanh mát mẻ.

Nam thanh nữ tú trong trang phục Tây Vực đi đi lại lại giữa thành thị hoa mỹ trong kiến trúc tương tự như vương quốc Ấn Độ ngày nay, tiếng leng keng từ ngọc bội trên người phát ra từng chuỗi âm thanh dễ nghe vui tai.

Hai vợ chồng Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhập gia tùy tục, đi vào một cửa hàng may mặc mua trang phục của dân địa phương.

“Phu quân, thế nào?” Tô Khinh Lăng mặc trên người một chiếc váy dài mềm nhẹ mỹ lệ, làn váy tung bay theo gió, bên hông buộc một chùm lục lạc màu bạc, trên đầu đội chiếc mũ khảm trân châu. Ngay lập tức, nàng biến thành một mỹ nhân Tây Vực.

Đáy mắt Hạ Tư Lạc xẹt qua kinh diễm. Không ngờ thế tử trong trang phục người ngoại quốc lại xinh đẹp khác thường như vậy. Hắn gật gật đầu, không ngại lên tiếng khen ngợi.

“Rất đẹp!”

Tô Khinh Lăng nhếch môi cười. Từ trước đến nay, nàng luôn rất tự tin với vẻ ngoài của mình.

“Phu quân, tới chàng” Nàng tiến lên giúp Hạ Tư Lạc thay y phục.

Hạ Tư Lạc giật mình, nhanh chóng bị nàng đẩy vào phía sau tấm bình phong.

Rất nhanh, Hạ Tư Lạc đã đi ra, lại cảm thấy có chút khó chịu kéo kéo y phục trên người mình.

“Dừng!” Tô Khinh Lăng ngăn cản hắn, sau đó nhìn từ trên xuống dưới đánh giá.

“Rất khó coi sao?” Hạ Tư Lạc nhú mày. Hắn không có thói quen ăn mặc như vậy.

“Không, rất đẹp! Không hổ là phu quân của ta” Tô Khinh Lăng tấm tắc khen.

Hạ Tư Lạc mấp máy môi, không nói lời nào.

Tuy nhiên, Tô Khinh Lăng nói rất đúng. Hạ Tư Lạc mặc y phục nam nhân bản địa, tay áo ôm sát cánh tay, bên hông đeo một dây lưng khảm ngọc. Bộ y phục này khiến cho thân thể vốn cao ngất của hắn càng thêm ưu tú và to lớn.

“Đi thôi, chúng ta đến thăm viếng vị quốc sư kia”

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc đi ra khách điểm, quả nhiên người trên đường đều nhìn bọn họ với ánh mắt kinh diễm.

Tô Khinh Lăng rất đặc ý, nhưng nàng lại không thích nữ nhân khác mơ mộng tới phu quân của mình. Nàng đưa tay khoắc lên cánh tay của Hạ Tư Lạc, sau đó ném cho những nữ nhân kia một ánh mắt cảnh cáo.

Phủ quốc sư là một tòa điện mái vòm màu trắng nằm giữa một cánh rừng xanh um, rất hùng vĩ.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc bị thị vệ ngăn lại ngoài cổng lớn.

“Đứng lại, các người là ai?”

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, sau đó nói với thị vệ:

“Nhị vị xin thông báo một tiếng, bọn ta muốn gặp quốc sư”

Hai thị vệ kia đánh giá hai người, dường như đang suy đoán thân phận của bọn họ.

“Quốc sư đại nhân cũng không phải là ai cũng có thể gặp” Một thị vệ dùng ánh mắt xem thường nhìn bọn họ, nói.

“Đi đi, đừng chắn trước cổng phủ quốc sư” Thị vệ khác cũng vô lễ như vậy.

Tô Khinh Lăng nhú mày. Hai cậu nô tài này thật đáng đánh đòn.

“Các người không đi thông báo sao biết quốc sư sẽ không muốn gặp bọn ta?”

Nghe Tô Khinh Lăng nói như thế, hai thị vệ thật sự có chút chần chừ. Nếu quốc sư đại nhân thật sự muốn gặp bọn họ, mà hắn ta lại ngăn cản thì há chẳng phải tự tìm phiền phức sao?

Hai người nói nhỏ với nhau một phen, sau đó đáp:

“Các người chờ, ta đi thông báo”

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, đứng chờ.

Phủ quốc sư trông rất nhiều kỳ hoa dị thảo. Gốc cột Đồ Đằng chống đỡ những tòa đình được quần lấy bởi những cây mây xanh ngắt.

Một bóng dáng màu trắng đang đứng bên cửa sổ nhìn những cánh bướm tung bay trên những cánh hoa, khoe môi khê mỉm cười.

“Khởi bẩm quốc sư đại nhân, bên ngoài phủ có người cầu kiến” Thị vệ cung kính bẩm báo.

“Là người phương nào?” Thân ảnh màu trắng xoay người lại, là một mỹ nam tử khoảng chừng ba mươi tuổi, một đôi mắt màu tím dường như có thể mê hoặc lòng người. Tóm lại, hẳn chính là một yêu nghiệt.

”Khởi bẩm quốc sư, là một nam một nữ, tuy khoác lên người y phục của nước ta nhưng phong thái hoàn toàn không phải” Đầu của thị vệ luôn cúi xuống, không dám nhìn thẳng vị quốc sư kia, thái độ vừa sợ hãi vừa không dám khinh nhờn.

Quốc sư kia không nói, chỉ đưa tay vỗ nhẹ mặt nước, hình ảnh bên ngoài cổng lớn hiện rõ mồn một.

Là nữ tử kia sao? Đôi mắt tím của quốc sư đặt trên người Tô Khinh Lăng một lúc, khoe môi nhếch lên thành một nụ cười tà mị.

Thị vệ nghe thấy tiếng cười của quốc sư, mồ hôi đều rỉ ra trên trán. Không biết quốc sư có ý gì!

“Mời bọn họ vào” Quốc sư nói.

Thị vệ âm thầm cảm thấy may mắn vì không có đuổi hai người kia đi.

Thị vệ trở lại cổng phủ quốc sư, gật gật đầu với Tô Khinh Lăng và Hạ Tư Lạc.

“Hai vị, quốc sư ời”

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, sau đó cùng đi vào. Khi vừa đặt chân vào, hai hòn đá nhỏ trong nháy mắt bắn ra từ tay Tô Khinh Lăng.

“Ai đánh ta?” Hai thị vệ trằm miệng một lời, sau đó đưa mắt nhìn lẫn nhau.

“Người cũng bị đánh?” Hai thị vệ nhìn trái nhìn phải, không nhìn thấy bất kỳ ai ”Không phải gặp quỷ chứ?”

Tô Khinh Lăng vừa đi vừa cười, đây là trừng phạt tội vô lễ của bọn họ.

“Hai vị khách nhân, xin đi theo ta”

Hai người vừa đi đến hoa viên đã nhìn thấy một nô bộc đứng đó, đưa tay làm tư thế mời bọn họ.

Tô Khinh Lăng hiểu, gật gật đầu rồi đi theo nô bộc kia vào một căn phòng hoa lệ, có lẽ là phòng tiếp khách.

“Hai vị khách nhân xin chờ một chút, quốc sư sẽ đến ngay” Nô bộc kia dâng lên hai ly trà sữa, sau đó xoay người rời đi.

Tô Khinh Lăng đánh giá căn phòng. Vị quốc sư này thật sự cũng rất biết hưởng thụ, nhìn mỗi

một đồ vật trang trí trong căn phòng đều biết, còn có vách tường màu trắng điêu khắc những bích hoạ hoa lệ. Không biết vị quốc sư này có bộ dạng như thế nào.

“Quốc sư đại nhân đến!”

Thanh âm của nô bộc vang lên từ bên ngoài. Tô Kinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn ra liền thấy một nam tử mặc áo bào trắng khoảng chừng ba mươi tuổi. Hắn có một khuôn mặt tuấn tú theo kiểu tà mị, quanh eo buộc một chiếc đai lưng khảm ngọc bích, đầu đội mũ thêu Đồ Đằng cũng được khảm bảo thạch, nhìn qua vô cùng tôn quý. Thế nhưng khiến cho người khác có ấn tượng sâu sắc nhất chính là đôi mắt màu tím kia, phẳng phất như có thể mê hoặc người ta lạc vào trong đó.

Yêu nghiệt!

Nhìn thấy vị quốc sư này, Tô Kinh Lăng liền cảm thấy choáng váng. Vốn dĩ vẫn được người khác tôn xưng là yêu nghiệt nhưng để so với vị quốc sư trước mắt này, quả thật nàng vẫn còn không đủ để làm yêu nghiệt.

“Hai vị khách nhân đến từ nơi xa, hoan nghênh quang lâm tề xá” Quốc sư đi đến, âm thầm đánh giá phu thê Tô Kinh Lăng và Hạ Tư Lạc. Không ngờ càng nhìn càng xinh đẹp cùng tuấn mỹ, khí thế lại phi phàm, bấy nhiêu cũng đủ chứng tỏ họ không phải là những người bình thường.

“Mạo muội ghé thăm, xin quốc sư thứ lỗi” Hạ Tư Lạc gật gật đầu, một bộ dáng ngoại giao. Quốc sư cũng gật gật đầu, mỉm cười.

66. Chương 66: Điều Kiện Của Quốc Sư

“Không biết hai vị khách nhân đến đây có chuyện gì?” Quốc sư ngồi lên vị trí chủ vị, khẽ nâng ly trà sữa lên nhấp một ngụm, động tác tao nhã, mái tóc đen buông lỏng tà mị phiêu phiêu theo gió.

“Chúng ta cũng không cần nói quanh co nữa, lần này đến đây là có một chuyện muốn hỏi” Tô Kinh Lăng nhìn quốc sư, rõ ràng cảm thấy rất tự hào vì mình không bị tên yêu nghiệt này mê hoặc.

“Vậy sao? Là chuyện gì?” Khóe miệng quốc sư nhếch lên một nụ cười, Tô Kinh Lăng nhìn như thế nào cũng cảm thấy hắn đang phóng điện với mình.

“Quốc sư xuyên không đến đây sao?” Tô Kinh Lăng quả thật rất thẳng thắn.

Quốc sư sững sờ, sau đó liền phá lên cười.

Tô Kinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn bộ dạng cười đến thở không ra hơi của hắn, nhin không được mà nhú mày. Vấn đề nàng đưa ra buồn cười lắm sao? Hay là vị quốc sư này bị điên?

“Quốc sư, vấn đề của ta buồn cười lắm sao?”

“Không!” Quốc sư ngừng cười, lắc lắc đầu “Lần đầu tiên ta gặp được người thú vị như thế” Chưa từng có ai dám nhìn thẳng vào ánh mắt của hắn, càng chưa có ai dám dùng giọng điệu như vậy để nói chuyện với hắn.

“Thú vị?” Tô Kinh Lăng nhíu mày “Ta chưa từng cảm thấy mình thú vị, mà từ trước đến nay chỉ có ta cảm thấy người khác thú vị mà thôi”

Quốc sư nhìn nàng cười. Nữ tử này quả nhiên thú vị, nhìn vẻ mặt của nàng đúng là rất kiêu ngạo.

Ánh mắt Hạ Tư Lạc lạnh lùng nhìn chằm chằm quốc sư. Hắn thật không ngờ tên quốc sư này lại yêu nghiệt như thế. Tuy nhiên hắn ta có yêu nghiệt hay không cũng không liên quan đến hắn, nhưng ngàn không nên, vạn không nên dùng ánh mắt như vậy mà nhìn Lăng nhi của hắn.

Quốc sư đương nhiên cũng cảm thấy ánh mắt địch ý của Hạ Tư Lạc, nhưng hắn ta chỉ nhíu nhẹ chân mày, không để ở trong lòng.

”Rốt cuộc quốc sư có xuyên không đến đây hay không? Không có thì tại sao thế giới này lại xuất hiện những thứ không nên có như đàn vi-ô-lông, máy chụp hình cùng máy hát?” Tô Kinh Lăng không kiên nhẫn, ngón tay gõ gõ lên tay vịn của chiếc ghế.

“Đúng vậy, quả thật chính là không nên có” Quốc sư gật gật đầu.

“Cho nên người đúng là xuyên không tới?” Đôi mắt Tô Kinh Lăng sáng lên.

“Không!” Khóe môi quốc sư lại nhếch lên “Tuy rằng mấy thứ này không nên xuất hiện ở đây, nhưng ta cũng không phải là xuyên không tới”

“Vậy người là ai?” Tô Kinh Lăng không tin “Không phải người chỉ mới xuất hiện ở nơi này hai năm nay sao?”

”Đúng vậy, hai năm trước ta mới xuất hiện ở quốc gia này, nhưng cũng chỉ chứng tỏ ta không phải là người Tây Vực”

“Vậy mấy thứ đó rốt cuộc là sao?” Tô Kinh Lăng tiếp tục hỏi.

Quốc sư nhìn hai người. Thật ra theo lời hai người nói, quốc sư đã có thể đã hiểu họ đến từ Nam Diệu quốc, hơn nữa thân phận còn không thấp, cho nên mới có thể nhìn thấy những thứ hắn cho người mang đến Nam Diệu.

“Không chỉ những thứ đó thôi, ta còn có thể làm ra một vài thứ đặc biệt khác” Quốc sư nói xong, tay giơ cao, một chiếc điện thoại di động liền xuất hiện trên tay hắn.

“Người...” Lần này Tô Kinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc thật sự là giật mình “Người không phải là yêu quái chứ?” Cho nên mới biết pháp thuật cùng với những thứ đáng lẽ không nên thuộc về thời đại này.

“Không!” Quốc sư lắc lắc đầu, thần bí nhìn bọn họ “Ta là ma pháp sư”

Ma pháp sư? Tô Kinh Lăng biết rõ là gì cho nên mới giật mình. Hắn ta lại có thể là ma pháp sư?

Hạ Tư Lạc cũng từng nghe đồn về ma pháp sư lúc còn ở hiện đại, đồng thời cũng xem qua một vài bộ phim về chủ đề này. Thế nhưng khi nhìn thấy một ma pháp sư xuất hiện trước mặt mình vẫn có thể giật mình. Hắn thầm nghĩ rằng, không biết tên nam nhân này có thể có ý tưởng gì bất lợi với bọn họ hay không.

“Người không phải là người ở thế giới này” Quốc sư nhìn Tô Khinh Lăng, cũng nói thẳng “Nhưng người lại rất có duyên với nơi đây”

“Vậy ta còn có thể trở về sao?” Tô Khinh Lăng hỏi. Nếu đối phương có thể biến ra những thứ không thuộc về thế giới này thì có lẽ cũng có thể đưa bọn họ trở về hiện đại.

“Người thật muốn trở về sao?” Ánh mắt của quốc sư nhìn Tô Khinh Lăng thật sâu.

Tô Khinh Lăng chớp mấy môi, nói:

”Cũng không liên quan đến người, người chỉ cần nói có thể đưa chúng ta trở về hay không thôi”

Quốc sư vuốt vuốt mái tóc của mình, cười đến tà mị:

“Đây là thái độ xin người khác giúp đỡ của người sao?”

“Ta có xin người sao?” Trái lại, Tô Khinh Lăng mỉm cười “Người thích nói thì nói, không thích nói thì thôi” Nàng nhìn ra, vốn dĩ không thể dùng thái độ bình thường để đối đãi với vị quốc sư này.

“Ha ha...” Quốc sư cười nhẹ, nói tiếp: “Ta đương nhiên có thể đưa các người trở về, nhưng ta có điều kiện”

“Điều kiện gì?”

“Ở lại chỗ này một tháng” Quốc sư nhìn chằm chằm Tô Khinh Lăng, nói.

“Không được!” Lời nói của quốc sư vừa ra, Hạ Tư Lạc đã quả quyết cự tuyệt. Đôi mắt thâm thúy trừng to, không hề che dấu địch ý của mình.

Tô Khinh Lăng vẫn không tức giận, chỉ đưa tay vỗ vỗ Hạ Tư Lạc, trấn an hắn. Sau đó, nàng ngẩng đầu nhìn quốc sư, cười hỏi:

“Ta ở đây một tháng trong thân phận gì? Bồi ăn, bồi chơi hay là bồi ngủ?”

Quốc sư sững sốt, sau đó lại cảm thấy trong lòng như có thứ gì đó đang nảy mầm. Nụ cười của nàng kiều diễm như hoa, nhưng lại khiến cho người ta cảm thấy lạnh tái lòng.

”Không cần bồi ăn, bồi chơi hay bồi ngủ, cứ xem như người là khách nhân tôn quý nhất của ta là được”

“Chỉ mình ta?” Tô Khinh Lăng mỉm cười, bàn tay vẫn nắm lấy tay Hạ Tư Lạc.

“Đương nhiên vị công tử này cũng có thể lưu lại” Quốc sư biết nếu chỉ mình nàng thì không được.

”Được thôi, chúng ta chấp nhận. Hi vọng quốc sư nói lời giữ lời, một tháng sau liền nói cho chúng ta cách để trở về” Tô Khinh Lăng đáp ứng. Đối với nàng mà nói thì chờ đợi ở nơi nào cũng giống nhau. Hơn nữa, nàng cũng muốn tìm hiểu phong cảnh của Tây Vực, chuyến du

ngoạn này cũng không có hại.

“Nương tử...” Hạ Tư Lạc nhú mày. Hắn cảm thấy tên quốc sư này không có lòng tốt, nhất định đang có ý đồ xấu với thê tử của mình.

”Phu quân yên tâm, nếu quốc sư đã lên tiếng, chúng ta cũng không thể khiến ngài ấy thất vọng” Tô Khinh Lăng cười cười.

Hạ Tư Lạc mấp máy môi, chỉ biết đồng ý.

“Vậy ta sẽ sai người chuẩn bị phòng” Quốc sư nói xong liền gọi người hầu tiến vào.

“Khởi bẩm quốc sư, công chúa đại nhân giá lâm!”

Người hầu kia tiến vào nhưng không phải do quốc sư gọi, mà là bẩm báo tin tức.

Quốc sư nghe vậy, nhú nhú mày, dường như rất không vui.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, lại cảm thấy tò mò về vị công chúa kia. Là nữ nhân như thế nào lại có thể khiến cho nam tử yêu nghiệt này phải thay đổi sắc mặt?

Đang nghĩ ngợi liền nhìn thấy một nữ nhân y phục hoa lệ được tỳ nữ vây quanh tiến vào.

Ngũ quan thâm thúy, một đôi mắt lưu ly mị hoặc, lông mi dài uốn cong quyến rũ, khóe môi khẽ nhếch mang theo vài phần kiêu căng.

“Quốc sư đại nhân!” Công chúa nhìn quốc sư yêu nghiệt, đôi mắt như tơ, thanh âm mềm yếu.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc liền hiểu rõ, thì ra vị công chúa này ái mộ quốc sư yêu nghiệt kia.

67. Chương 67: Là Người Thì Đầu Có Khắc Tinh

Khóe miệng quốc sư yêu nghiệt co rút. Không cần kêu quyến rũ như vậy, khiến cho hắn thiếu chút nữa đã ngã. Đúng vậy, mặc dù hắn không thích vị công chúa này cứ chạy theo sau mình, hơn nữa nếu muốn trốn thì hắn vẫn có thể trốn dễ dàng, nhưng chết tiệt, tất cả những chuyện này đặt lên người công chúa mềm yếu, xinh đẹp nhưng thật ra rất cường hãn này cũng không chút tác dụng.

Công chúa nhìn thấy phản ứng của quốc sư, dưới đáy lòng âm thầm vui vẻ, nhưng nàng biết mình không thể bức ép hắn quá tay. Sóng mắt lưu chuyển, nàng chuyển sang nhìn phu thê Hạ Tư Lạc, ánh mắt xẹt qua kinh diễm cùng tò mò.

“Hai vị này là?” Đây là một đôi nam nữ tuần mỹ, không riêng dung nhan khuynh quốc khuynh thành mà còn tà khí cùng kiêu ngạo trên người mới khiến cho người khác chú ý. Hai người này tuy khoác lên người y phục bản xứ nhưng ngũ quan thanh lệ lại càng khiến cho người ta nhận ra họ không phải người Tây Vực.

“Hạ Tư Lạc” Hạ Tư Lạc lạnh lùng nói.

“Tô Khinh Lăng” Tô Khinh Lăng cũng gật gật đầu chào. Vị công chúa này là một mỹ nhân

xinh đẹp, nhưng thái độ nàng ta đối với tên quốc sư yêu nghiệt này rất đặc biệt, có lẽ nàng nên cùng nàng ta đàm đạo vài chuyện chỉ giữa nữ nhân với nhau.

“Hạ công tử, Tô cô nương” Công chúa cũng gật gật đầu, nhưng hai hàng chân mày lại nhíu chặt. Hai cái tên này rất quen tai.

“Tiên hoàng cùng tiên hoàng hậu Bắc Phượng quốc” Quốc sư yêu nghiệt giải thích thêm. Nghe nói hai vợ chồng này mất tích hai năm, mà bản thân hắn cũng chỉ đến đây hai năm trước.

“Đúng rồi!” Khó trách nàng cảm thấy quen tai “Nhưng chẳng phải hai người đã mất tích sao?” Công chúa nhìn chằm chằm phu thê Tô Khinh Lăng. Đối với hai vị đế hậu này, nàng đã được nghe nói đến rất nhiều. Hoàng hậu Bắc Phượng rất tùy hứng, nhưng hoàng đế Bắc Phượng lại chỉ yêu duy nhất hoàng hậu của mình, điều đó khiến cho không biết bao nhiêu nữ tử hâm mộ.

“Đây chính là nguyên nhân chúng ta đến tìm quốc sư” Tô Khinh Lăng nhìn qua quốc sư.

“Sao?” Công chúa tò mò nhìn nàng, sau đó hỏi quốc sư “Rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?”

Quốc sư yêu nghiệt mím môi, không nói lời nào, dường như chính là không muốn nói cho công chúa biết.

“Quốc sư ~” Công chúa lại kêu một tiếng kiều mị.

Thân thể quốc sư yêu nghiệt run lên. Hắn rất muốn nói với công chúa rằng hãy dùng cách thức bình thường nói chuyện đi.

“Công chúa, đây là chuyện của phu thê Hạ công tử, thứ cho thần không thể nói khi không được sự đồng ý của bọn họ” Quốc sư yêu nghiệt nói cũng rất có lý, giống như chuyện phu thê Tô Khinh Lăng đến đây cầu tình cũng không thể tùy tiện truyền ra ngoài.

“Thật vậy sao?” Công chúa nhìn về phía Tô Khinh Lăng “Tô cô nương, không thể nói cho bốn công chúa biết sao?”

Tô Khinh Lăng nhếch môi cười, không nói rõ sẽ nói hay không nói, nhưng càng như vậy thì công chúa lại càng tò mò.

“Hạ công tử cùng Tô cô nương, nếu đã đến Tây Kỳ rồi vậy thì tiến cung chơi với bốn công chúa đi” Nàng không tin mình moi không ra đáp án.

“Công chúa chậm đã, thần đã mời hai vị ấy làm khách ở phủ quốc sư” Quốc sư yêu nghiệt chen lời.

“Phải không?” Công chúa nhìn qua Tô Khinh Lăng.

Tô Khinh Lăng gật gật đầu, chứng minh lời nói của quốc sư là thật.

Ai ngờ công chúa kia lại chớp mắt, cười nói:

“Một khi đã như vậy, không bằng bốn công chúa cũng quấy rầy quốc sư mấy ngày đi”

“Công chúa...” Quốc sư vừa nghe thấy lời công chúa nói, trông mắt màu tím lại toát ra sự bất đắc dĩ, điều này càng khiến cho phu thê Tô Khinh Lăng tin rằng vị công chúa này chính là

khắc tinh của quốc sư yêu nghiệt.

“Sao? Quốc sư có ý kiến?” Công chúa nhíu mày, mặc dù rất kiêu mị nhưng vẫn lộ ra vẻ uy nghiêm hoàng gia.

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc thâm nghĩ, quả nhiên vị công chúa này cũng không phải là một nữ tử bình thường.

“Thần không dám!”

“Hừ!” Công chúa lại hừ lạnh một tiếng “Quốc sư, đừng quên ngươi còn thiếu bốn công chúa thứ gì”

Hai người Tô Khinh Lăng nghe vậy cũng nhíu mày, rất tò mò.

Quốc sư yêu nghiệt cảm thấy số mình thật xui xẻo, mặc dù với cấp bậc ma pháp sư của mình có thể tự do xuyên không gian, nhưng không ngờ nửa năm trước lại gặp kiếp nạn, ma pháp đột nhiên biến mất, sau đó còn bị địch nhân công kích. Trong lúc nguy nan, công chúa lại ra tay cứu giúp như một câu chuyện máu chó, từ đó về sau giữa mình cùng công chúa chính là dây dưa không rõ.

“Công chúa, thần chỉ sợ sẽ phá hủy trong sạch của người”

“Ha ha...” Công chúa nghe vậy lại cười to, cười đến gương mặt của quốc sư yêu nghiệt đỏ hồng một mảnh “Ta nói này quốc sư đại nhân, lời này thật sự không giống như là xuất ra từ miệng của người”

Sắc mặt quốc sư yêu nghiệt càng trở nên kì quái.

Tô Khinh Lăng cũng nhin không được mà bật cười. Yêu nghiệt này vừa nhìn liền biết hẳn không phải người câu nệ tiểu tiết, nếu như bảo hắn nói gì mà trong sạch của nữ tử thì quả thật không ai dám tin, ngược lại còn khiến người ta buồn cười.

“Thần chỉ là sợ hoàng thượng sẽ lo lắng cho công chúa” Quốc sư yêu nghiệt không cam lòng, lại nói.

“Từ trước đến nay phụ hoàng luôn yên tâm về người” Công chúa lại đá sang một câu.

Quốc sư yêu nghiệt hoàn toàn câm nín.

“Vậy đi, sai người chuẩn bị phòng cho bốn công chúa” Công chúa giơ tay lên, ra quyết định, Quốc sư vác khuôn mặt đen thui đi ra ngoài, phân phó vài câu với hạ nhân. Hắn cảm thấy kế hoạch dùng Tô Khinh Lăng ra để tiêu khiển của mình đã bị sanh non rồi, có công chúa ở đây, chỉ sợ chuyện không muốn đáp ứng cũng phải đáp ứng.

Trời ơi! Tại sao lại khiến ta thiếu nợ vị công chúa này vậy hả? Hơn nữa, nàng ta lại giống như khắc tinh của hắn, khiến cho hắn phải làm ra rất nhiều chuyện không còn giống với bản thân lúc trước.

”Tô cô nương, Hạ công tử, hai người đều là lần đầu tiên đến đây đúng không? Không bằng ta đưa các người đi thăm thú một vòng” Công chúa mặc dù nhìn có chút ngạo mạn nhưng Tô Khinh Lăng lại nhận thấy nàng rất thẳng thắn, lại còn tràn đầy sức sống.

“Vậy thì đa tạ công chúa” Tô Khinh Lăng gật gật đầu. Nhìn thấy tình hình giữa công chúa cùng quốc sư yêu nghiệt kia, nàng nghĩ rằng có lẽ mình sẽ tìm được nhược điểm của hắn trên người công chúa dễ dàng hơn, cũng không cần phải lãng phí thời gian một tháng ở đây.

”Các người cứ gọi ta là Na Y, ta cũng gọi các người là Khinh Lăng cùng Tư Lạc, được không?” Công chúa Na Y rất hiểu cách kéo gần khoảng cách đôi bên.

Tô Khinh Lăng gật gật đầu. Tên dù sao cũng là để cho người khác gọi, mà Hạ Tư Lạc cũng không có ý kiến.

Cho nên khi quốc sư yêu nghiệt đi vào, nhìn thấy ba người đã trở nên thân thiết hơn thì mặt đen nay còn thêm đen.

Vốn biết rằng công chúa này sẽ làm hỏng việc của hắn mà!

68. Chương 68: Rời Khỏi Tây Vực

Phủ quốc sư năm ngày sau.

Hoa viên muôn hồng nghìn tía hoa cỏ lay động theo gió, còn có những cây ăn quả đặc biệt chỉ sinh trưởng ở Tây Vực, hương thơm ngát lan tỏa khiến người ta cảm thấy thoải mái. Na Y là một vị công chúa có tính tình thẳng thắn lại rất hợp khẩu vị của Tô Khinh Lăng, cho nên năm ngày này, quốc sư yêu nghiệt chưa từng có cơ hội ra tay với Tô Khinh Lăng, ngược lại là công chúa luôn đi theo bên cạnh nàng.

Ngày hôm đó, công chúa, Tô Khinh Lăng và Hạ Tư Lạc ngồi trên bàn đá trong hoa viên, trên bàn chất đầy các loại đặc sản Tây Vực. Tỳ nữ hầu hạ đã bị đuổi đi, chỉ còn ba người bọn họ, quốc sư yêu nghiệt kia cũng đã ra ngoài.

“Thật sao?” Công chúa Na Y mở to hai mắt nhìn, sau khi biết mục đích của phu thê Tô Khinh Lăng liền cũng rất ngạc nhiên “Người thật sự tới từ thế giới kia sao?”

Tô Khinh Lăng gật gật đầu. Qua năm ngày quan sát, nàng xác định Na Y không phải loại nữ tử không giữ được bí mật, hơn nữa còn là một người đáng để kết bằng hữu.

“Trời ạ! Quá thần kỳ!” Công chúa kinh ngạc không ngừng đi qua đi lại “Nơi đó của người thần kỳ như thế sao?” Lần đầu nhìn thấy những vật cổ quái quốc sư đưa ra, nàng cũng đã chấn kinh rồi, không ngờ quê hương của Tô Khinh Lăng lại càng không thể tưởng tượng như thế.

Người lại có thể bay trên trời. Đó là máy bay!

Người còn có thể lên tới mặt trăng. Đó là du hành vũ trụ!

“Trời ạ! Thật sự là quá thần kỳ!” Na Y cảm thán không ngừng.

Tô Khinh Lăng cười, vị công chúa Na Y này cũng quá thú vị.

“Người thật sự muốn trở về sao?” Ngạc nhiên qua đi, Na Y nhìn Tô Khinh Lăng “Nếu vậy thì

bằng hữu mười năm qua ở đây của người thì phải làm sao bây giờ? Người bỏ đi được sao?” Nàng cũng rất thích vị bằng hữu Tô Khinh Lăng này, cho nên cũng không muốn không còn cơ hội gặp lại nhau nữa.

”Đương nhiên không nỡ nhưng cha mẹ ở thế giới kia của ta cũng không thể tiếp tục sống ở đây nữa, cho nên ta mới phải tìm cách đưa bọn họ trở về. Tuy nhiên nếu họ trở về thì ta cũng rất luyến tiếc” Tô Khinh Lăng cũng rất rối rắm, hai bên đều là người nhà, mất bên nào cũng sẽ rất khổ sở.

”Đúng vậy” Công chúa Na Y cũng gật gật đầu, đột nhiên hai mắt sáng lên ”Có biện pháp nào trọn vẹn cả hai bên hay không?”

”Trọn vẹn cả hai bên?” Tô Khinh Lăng nhíu mày, thật sự không nghĩ ra cách nào có thể trọn vẹn cả hai bên.

”Hai người không phải từng trở về thế giới kia sao? Sau đó quốc sư cũng nói người rất có duyên với thế giới này, điều đó chứng minh thật ra người có thể đi tới đi lui giữa hai thế giới, không phải sao?”

”Cho nên, chúng ta có thể tìm cách đi lại giữa hai thế giới sao?” Hai mắt Tô Khinh Lăng cũng sáng lên. Đúng rồi! Thật sự là người trong cuộc u mê, người ngoài cuộc lại tỉnh táo.

”Đúng vậy!” Na Y gật gật đầu ”Như vậy các người cũng không cần tưởng niệm lẫn nhau” Hắc hắc, thuận tiện cũng mang đến cho nàng vài thứ đồ chơi tốt tốt một chút.

”Cách này quá tuyệt vời!” Bàn tay mềm của Tô Khinh Lăng vỗ vỗ cằm, gật gật đầu ”Không biết quốc sư có thể nói cho chúng ta biết phương pháp này hay không?”

”Ha ha, không cần lo lắng, có bốn công chúa ở đây là được” Na Y ngẩng đầu lên, mỉm cười

”Hắn thiếu ta một nhân tình, chờ hắn trở về ta sẽ bắt hắn chỉ cách cho hai người”

”Thật sao? Na Y, người thật tốt!” Tô Khinh Lăng cũng cười tươi. Quả nhiên áp đảo vị công chúa này là thượng sách.

”Không có gì, chúng ta là bằng hữu tốt mà!” Na Y thẳng thắn đáp.

”Đúng vậy, chúng ta là bằng hữu” Tô Khinh Lăng cũng gật gật đầu, nàng thật sự đã quyết định sẽ kết giao với vị bằng hữu này.

”Nhưng mà...” Công chúa đột nhiên cười như kẻ trộm ”Khi các người trở về quê nhà của mình, đừng quên mang về cho ta vài thứ thú vị đó”

”Ha ha, chuyện này thì có gì là khó?” Tô Khinh Lăng liền đáp ứng.

Quốc sư yêu nghiệt sau khi trở về liền nghe thấy yêu cầu của công chúa, nháy mắt hắn chỉ muốn ném khắc tinh của mình bay đến một nơi thật xa, vĩnh viễn cũng không được can thiệp vào trò chơi của mình nữa. Thế nhưng không phải hắn sợ hãi thân phận công chúa của nàng, thực tế ngay cả hoàng đế hắn còn không sợ hướng chỉ một vị công chúa nho nhỏ. Nói đến nguyên nhân vì sao chỉ càng khiến cho hắn oán hận hết mấy ngày. Vị công chúa này cứu mình không nói, máu của nàng cùng máu của mình còn hòa tan cùng một chỗ, ký kết khế ước

ma pháp. Nói cách khác chính hắn không thể rời bỏ nàng, trừ phi khế ước bị giải trừ.

“Được rồi, ta nói cho các ngươi biết” Hắn chấp nhận thua trên tay khắc tinh này, nhưng hắn cũng không muốn giải trừ khế ước, bởi vì phương pháp giải trừ khế ước chỉ có hai loại, hoặc là giết nàng, hoặc là thành thân với nàng. Cái trước không được, cái sau lại càng không được. Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc nhìn nhau, sau đó nhìn tên quốc sư yêu nghiệt kia.

Sau nửa canh giờ, ma pháp sư nói rõ toàn bộ phương pháp cho bọn họ.

“Cám ơn quốc sư” Tô Khinh Lăng gật gật đầu với hắn.

“Không cần cảm ơn ta, muốn thì hãy cảm ơn công chúa kia” Quốc sư yêu nghiệt tức đến buồn bực. Hắn có tính là ‘tiền mất tật mang’ hay không?

”Ha ha, cũng không cần phải cảm ơn ta. Khinh Lăng, ta biết hai người gấp gấp muốn quay về, nhưng ta cũng rất luyến tiếc. Thế cho nên các ngươi hãy ở đây thêm hai ngày nữa, được không?” Công chúa Na Y đối với Tô Khinh Lăng rất tốt. Tuy nàng là công chúa nhưng thân phận tôn quý này đồng thời cũng tước đoạt đi rất nhiều cơ hội của nàng, ví dụ như bằng hữu.

“Được” Tô Khinh Lăng vui vẻ đồng ý, phương pháp trở về đã tới tay, cũng không cần gấp gấp nữa.

Cứ như vậy, hai phu thê ở lại Tây Vực thêm hai ngày.

Hai ngày sau, công chúa cùng quốc sư yêu nghiệt ‘luyến tiếc’ tiễn đưa bọn họ rời khỏi Tây Vực.

Quay đầu lại nhìn hai người chói mắt kia, Tô Khinh Lăng đột nhiên nhếch môi cười, hỏi Hạ Tư Lạc:

”Phu quân, chàng nói xem quốc sư yêu nghiệt kia có chạy thoát khỏi lòng bàn tay của Na Y không?” Công chúa đã từng thổ lộ tâm ý của nàng cho bọn họ, nàng thật sự rất thích tên quốc sư yêu nghiệt kia, cho nên mới phải trăm phương ngàn kế quẩn quít lấy hắn. Nàng còn nói người Nam Diệu có một câu ‘Nữ truy nam, ngăn cách một tầng sa’, nàng tin rằng tên quốc sư kia rồi cũng có ngày bị nàng làm cho cảm động.

Hạ Tư Lạc nhún mày. Ai biết được? Nhưng đã là người thì sẽ có khắc tinh, mà khắc tinh của quốc sư yêu nghiệt kia ngoại trừ công chúa Na Y thì còn có thể là ai đây?

“Hi vọng lần sau gặp lại sẽ nghe được tin tốt từ Na Y” Tô Khinh Lăng rất xem trọng hai người này.

Thân ảnh của quốc sư yêu nghiệt cùng công chúa dần dần trở nên mơ hồ.

69. Chương 69: Đại Kết Cục

Tô Khinh Lăng cùng Hạ Tư Lạc trở về Nam Diêu, kể lại chi tiết câu chuyện ọi người.

Tất cả mọi người đều mừng rỡ khen hay, chuyện này xem ra cũng không còn ai phải ưu thương nữa.

Đợi đến đêm trăng tròn, cả nhà Tô Diêu Đức chuẩn bị mọi thứ.

Sân viện Nhân vương phủ đều cho toàn bộ gia nhân đi nghỉ ngơi để tránh cho chuyện này càng thêm quỷ dị. Cả sân chỉ còn lại Tô Cẩm Châu, lão vương phi, Từ Khiết Nhi, cả nhà Tô Khinh Lăng, cùng vài sư huynh cùng sư đệ của nàng.

Ánh trăng sáng tỏ như ngọc treo giữa màn đêm, ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng bao phủ cả mặt đất.

Nhánh cây lay động, hương hoa lan tỏa say đắm lòng người.

Đây là một buổi tối cực đẹp, nhưng lại là đêm phải chia tay.

Bạch Linh Lung kéo Tô Diêu Đức, Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần vẫy vẫy tay với mọi người.

”Cảm ơn mọi người đã chăm sóc chúng tôi trong thời gian qua, chúng tôi nhất định sẽ rất nhớ mọi người”

”Cha mẹ, hai người phải tự chăm sóc chính mình, khi nào con khỏe lại sẽ về thăm mọi người” Tô Khinh Lăng vốn định trở về cùng cha mẹ một thời gian rồi quay về thăm cổ đại, không ngờ lại phát hiện ra mình đã mang thai. Vì không muốn mạo hiểm xuyên đến xuyên đi cho nên đành phải chờ cái thai an ổn một thời gian.

”Con cũng phải tự chăm sóc tốt ình, còn có cháu ngoại của cha nữa” Tô Diêu Đức căn dặn.

”Đại tỷ, Lăng nhi nhờ tỷ chăm sóc” Bạch Linh Lung nói với lão vương phi.

”Yên tâm, ta sẽ lo mọi chuyện” Lão vương phi trấn an bọn họ.

”Cha mẹ xin yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho Lăng nhi” Hạ Tư Lạc cũng cam đoan.

”Được, vậy là tốt rồi!”

Mọi người lại chào tạm biệt nhau, cho đến khi một tia sáng chiếu rọi trên người cả nhà họ Tô, nháy mắt liền chuẩn bị biến mất.

”Cậu lớn, cậu nhỏ, hai người nhớ phải tìm cho con hai người vợ xinh xắn đó, đừng để cho em trai cùng em gái sau khi sinh ra không xinh đẹp bằng con” Hạ Thiếu Lăng đột nhiên quát lên với Tô Mặc Phong cùng Tô Mặc Thần.

Mọi người sững sốt, sau đó lại phá lên cười.

”Thằng nhóc kia, con cứ yên tâm, vợ tương lai của con nhất định sẽ rất xinh đẹp” Tô Mặc Thần cũng hô to với cháu ngoại, nhưng hốc mắt lại đỏ lên. Rất luyến tiếc, mặc dù biết còn có thể gặp lại nhau nhưng làm sao có thể buông tay em gái cùng cháu ngoại mình yêu thương nhất chứ?

Ánh sáng càng lúc càng chói mắt, nhanh chóng bao phủ hoàn toàn bọn họ.

Mọi người ở lại nhắm mắt, sau khi mở ra đã không còn nhìn thấy bọn họ nữa.

“Thật sự là thần kỳ, nếu lão phu không tận mắt nhìn thấy thì nhất định sẽ không tin” Tô Cẩm Châu nhìn nơi cả nhà họ Tô biến mất, trầm ngâm nói.

Đám người Triển Lệnh Dương cũng gật gật đầu. Thế giới to lớn, còn rất nhiều thứ quái lạ.

Hai tháng sau, Triển Lệnh Dương chính thức thành thân với Từ Khiết Nhi.

Từ Khiết Nhi mặc giá y, nước mắt lưng tròng từ biệt lão vương phi cùng cả nhà Tô Khinh Lăng. Nàng ngồi vào kiệu hoa, lên đường tiến vào thế giới có Triển Lệnh Dương, bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của nàng.

Hơn chín tháng sau, Tô Khinh Lăng hạ sinh đứa con thứ hai, là một tiểu nữ tử đáng yêu, tên là Hạ Sơ Họa, tên được trích ra từ ‘Nhân sinh sơ kiến làm sao như bức họa bi thương?’.

Mọi người đều cực kỳ vui vẻ khi lần này là một tiểu nữ tử xinh đẹp, nhưng cũng âm thầm suy đoán sẽ không phải là một vị quận chúa kiêu ngạo tùy hứng nữa chứ? Dương nhiên có phải hay không thì cũng phải chờ đến lúc Hạ Sơ Họa lớn lên mới biết được.

Thời gian trôi qua nhanh như ngựa phi nước đại.

Tô Long Ngạo cùng lão vương phi tổ chức tiệc thôi nôi tròn một tháng tuổi của tiểu quận chúa Hạ Sơ Họa vô cùng long trọng. Chẳng những văn võ bá quan Nam Diêu quốc mà ngay cả hoàng đế cùng Tể tướng Bắc Phượng cũng có mặt. Nhất thời, Hạ Sơ Họa nhanh chóng trở thành tiểu quận chúa được sủng ái nhất hai quốc gia.

Quả nhiên lúc gần kết thúc yến hội đã xảy ra một sự kiện, hoàng đế Nam Diêu cùng Bắc Phượng đều tranh nhau tứ phong phong hào cho tiểu quận chúa Hạ Sơ Họa. Cuối cùng, cả hai vị hoàng đế đều không ai nhường ai, kết quả lại càng ngoài dự đoán của mọi người.

Hoàng đế Nam Diêu phong Hạ Sơ Họa thành Nhạc An công chúa, ngụ ý: vui vẻ, bình an.

Hoàng đế Bắc Phượng phong Hạ Sơ Họa thành Phượng Tường công chúa, ngụ ý: may mắn, đế vương (1).

(1) Đời xưa bảo chim Phượng Hoàng mang điềm đế vương. Con đực gọi là Phượng, con cái gọi là Hoàng. Anh hoàng đế Bắc Phượng luôn không muốn trở thành hoàng đế, cho nên phong danh công chúa này cho Hạ Sơ Họa với ý muốn cô bé trở về làm nữ vương hoặc thì “cha sóc nhỏ” về thay anh ấy làm hoàng đế.

Tóm lại, Hạ Sơ Họa là công chúa đầu tiên được hoàng đế hai nước đồng thời phong vị, sau này sẽ không còn ai dám trêu chọc vị công chúa này nữa. Những người khác xung quanh đều nhận ra, Hạ Sơ Họa sau này nhất định sẽ càng “trâu bò” hơn cả mẫu thân của mình nữa.

Yến hội tiếp tục ăn uống ca hát say sưa, ai cũng không phát hiện phu thê Tô Khinh Lăng đã dẫn theo nhi tử cùng nữ nhi của mình rời khỏi hoàng cung.

Bọn họ định đi đâu sao?

Vô nghĩa! Hạ Sơ Họa đã một tuổi rồi, dương nhiên cũng không thể thiếu lời chúc phúc từ

ông bà ngoại ở thế giới kia chứ, huống chi nghe nói hai người cậu đã tìm được mộ cho lũ nhỏ rồi.

Hậu viện Nhàn vương phủ, một tia sáng bao phủ lấy bốn người, nhanh chóng biến mất.

Hoàn chính văn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-ve-ong-xa-dep-trai>